

PÉTER APOSTOL
leveleinek tanításai
(2.)

Tartalom

1. CSODÁLATOS SZABADULÁS	5
2. FELFELÉ A LÉTRÁN	10
3. MÁSOK TISZTELETE	15
4. A LEGMAGASABB CÉL	20
5. ERŐSSÉ TENNI	26
6. A JELENVALÓ IGAZSÁGBAN MEG- ERŐSÖDVE	31
7. PRÓFÉTÁLÁS A MI JAVUNKRA	36
8. TISZTASÁG EGY ROMLOTT KORBAN	41
9. ÉRTÉKELNI A MENNYEI FÉNYT	46
10. ÉRTELMÜNK ERŐSÍTÉSE	52
11. A VÁRAKOZÁS OKA	57
12. „MILYENEKNEK KELL LENNETEK”?	62
13. KITARTÁS A VÉGSŐKIG	67
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
Rövidítések jegyzéke	218

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némi esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Online szombatiskola
minden szombaton 09:30-tól

Napi videó tanulmányok
minden reggel 06:00-tól
(vasárnaptól-péntekig)

www.facebook.com/szombatiskola

Digitális formában elérhető és letölthető:

[https://hnarm.hu/kiadvanyok/
szombati-bibliai-tanulmanyok.php](https://hnarm.hu/kiadvanyok/szombati-bibliai-tanulmanyok.php)

Nyomtatott formában megrendelhető:

hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu

ELŐSZÓ

Szeretnél győzelmet elérni keresztény életedben? Akkor a megfelelő helyen vagy:

„Péter apostol második levelében, amelyet azokhoz intézett, akik vele együtt 'egyenlő drága hitet' nyertek, az apostol feltárja a keresztényi jellem fejlesztésére szolgáló isteni tervet.” – AT 334.

„Péter apostol második levelének első fejezete telve van tanításokkal és megmutatja a győzelem kulcsát. Az igazság mély benyomást tesz a gondolkodásra, ahogyan ez a fejezet élénk tárja. Javasoljuk hangsúlyozottabban e fejezet tanulmányozását és elveinek gyakorlását.” – TII 225.

Nagyon fontos az igazi keresztény jellemvonások kialakítása a történelem olyan korszakában, amikor hamarosan Közbenjáró nélkül kell megállnunk, aki értünk esedezik a mennyei szentély legszentebb helyén! Ezeket az ünnepélyes gondolatokat szem előtt tartva, a szombatiskola tanulói szerte a világon a „*Péter apostol leveleinek tanításai (2)*” című tanulmányra fognak összpontosítani.

„Fontosabb ma, mint valaha, hogy megtagadjuk magunkat, és naponta felvegyük keresztünket. Mekkora lemondásra vagyunk képesek?” – 9B 186.

„Isten természetének részesévé kell válnunk, elmenekülve a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon...”

Isten Igéjében nyoma sincs az eleve elrendelésnek, vagyis annak, hogyha valaki egyszer kegyelemben részesült, örökre megmaradna a kegyelemben. Péter második levele második fejezetében világosan kifejti e gondolatot...

Az írás... világosan megmondja, hogy akik egyszer már megismerték az élet útját, örvendeztek az igazságnak, azokat a hitehagyás veszélye fenyegeti és ezzel a kárhozat is. Ezért naponta határozott Istenhez való megtérésre van szükségük.

Akik fenn akarják tartani a hittételt, hogy ha valaki egyszer már megtért, örökre tért meg, azok a világos 'Így szól az Úr'-ral dacolnak.

Akik igazán megtértek, azok Krisztussal együtt eltemették a halálba, majd az Úr feltámadásához hasonlóan kijöttek a víz hullámainak sírjából, hogy új élet szerint járjanak. Az igazság iránti hűséges engedelmességgel tehetik biztossá elhívásukat és kiválasztásukat.” – TII 197.

„Ha szemléljük Krisztus jellemét és követjük Őt, akkor az Ő hasonlóságára változunk át. Akkor a menny dicsősége ragyog az életünkben, és másokra is fényt áraszt. A segítséget, amely ilyen életre tesz alkalmassá, Isten trónjánál találjuk meg. Ez az igazi megszentelődés. És mi más dicsőségre vágyhat a halandó ember, mint hogy úgy kapcsolódjék össze Krisztussal, mint a szőlővessző a tőkével?” – 5B 223. Amen!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Imaház, iskola és központ létrehozására Libériában

2024. július 6.
Szombat

Libéria, amelyet olykor Afrika végső határaként is emlegetnek, egy trópusi esőerdős ország az afrikai kontinens nyugati partján, amelyet Sierra Leone, Elefántcsontpart, Guinea és az Atlanti-óceán határol. A több mint 5 milliós lakosság 85,3%-a vallja a keresztény hitet (leginkább protestánsok, köztük a hetednap adventisták), 12,6%-a az iszlámot, 1,5%-a állítja, hogy nem vallásos, és 0,6%-a ragaszkodik a törzsi vallásokhoz.

Afrika legrégebbi köztársasága, Libéria még mindig próbál kilábalni a 14 évig tartó pusztító polgárháborúból (1989-2003), amely elpusztította a világ 10 legszegényebb országa közé tartozó nemzet szerkezetét. A mezőgazdaság megtizedelődt, az infrastruktúra és az ipar romokban hevert.

A nehézségek közepette 2011-ben a libériai testvérek megismerkedtek a Hetednap Adventista Reformmozgalom tanaival a HNARM GK weboldalán (www.sdarm.org) keresztül. 2012-ben történt a missziómunka megszervezése. Azóta tovább haladt a gyülekezeti munka Monroviából, Libéria fővárosából az ország 15 megyéje közül háromba is.

Bár a polgárháborús válság elmúlt, de a sebek hegei még mindig országszerte láthatók. A gazdaság összeomlott, és sokszor nehéz elhelyezkedni, ha valaki nem fogad hűséget egy politikai pártnak. A körülmények bénítóak, a hitünk mégis töretlen.

A libériai munka továbbhaladásához azonnali szükség van egy központra, valamint istentiszteleti helyekre, továbbá orvosi misszionáriusi tevékenységeink fokozására. Általános iskolát is kellene biztosítani azoknak a gyerekeknek, akiknek nehézségekkel kell szembesülniük, mert lemaradnak a szombatra tervezett vizsgákról és plusz órákról.

2019-ben egy hittestvér (aki azóta elhunyt) kegyesen adományozott egy földterületet iskola, szanatórium és irodahelyiségek építésére. Az imaház és a szükséges tervek megkezdéséhez egyhektáros parcellával áldott meg minket Nyanforlában (Collins Farm) az alsó Bong megyében, valamint egy másik, körülbelül 1/4 hektáros parcellával Monroviában.

Ennek fényében arra kérünk minden hittestvért szerte a világon, hogy segítsenek nekünk az első szombati felajánlással, hogy lehetővé tegyék az Úr libériai munkájának fejlesztéséhez szükséges célokat. Előre is köszönjük!

Hittestvéreitek Libériából

CSODÁLATOS SZABADULÁS

„Amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1:4)

„Bárcsak a gyöngye lelki életet élők felismernék, hogy Isten csak azoknak adhat örök életet, akik az isteni természet részeseivé lesznek és elmenekülnek a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.” – 9B 155.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 523-529. \(Krisztusban tárul fel Isten jelleme\); Gondolatok a Hegyibeszédéről, 78-80. \(A törvény szelleme – részlet\)](#)

Vasárnap

Június 30.

1. A LEVÉL CÉLJA

a. Kinek szól ez a levél és miért? Hogyan valósítható meg mindez? 2Pt 1:1.

„Milyen csodálatos téma az elmélkedésre – Isten és megváltó Jézus Krisztusunk igazságossága! Krisztusnak és az Ő igazságosságának, isteni jellemének szemlélése nem hagy helyet az öngazultságnak, magunk magasztalásának. E fejezetben nincs megállás. Krisztus ismeretének minden szakaszán folyamatos, folytonos az előrehaladás.” – TII 226.

b. Milyen áldásokban részesül bőségesen szívünk, miközben odaadóan kutatunk Isten után az Ő Igéjében? 2Pt 1:2.

„Ha az ember megragadná Isten jellemét, az összeadás terve szerint munkálkodna, kegyességet kegyességhez adna a keresztény jellem tökéletesítésének érdekében, akkor Isten a megsokszorozás elve szerint támogatná: 'Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében.'” – 6B 148.

2. ISTEN ISMERETÉNEK ÁLDÁSA

- a. Miben lehetünk biztosak mindannyian, ami nagyon öröndetes, főleg a nehéz időkben? [Jer 24:7](#); [Jób 22:21-23, 29](#).
-
-
-

„Az a reményünk, hogy szüntelenül erősödünk a tudatban, hogy Krisztus a mi igazságunk. Ez legyen hitünk alapja, mert akkor örökre megáll. Ahelyett, hogy Sátán sötét dolgain rágódnánk és hatalmától reszketnénk, nyissuk meg szívünket, fogadjuk be a Krisztustól áradó fényt, és tükrözzük azt a világra. Jelentsük ki, hogy Krisztus felette áll az ellenfél hatalmának, és segítő karja fenntartja mindazt, aki Őbenne bízunk.” – 5B 526.

- b. Mit eredményez, ha egyre jobban megismerjük Jézust? [Hós 13:4](#); [Ef 3:17-19](#).
-
-
-

„Azok a hiányos nézetek, melyet sokan Krisztus fenséges jelleméről és tisztéről vallanak, leszűkítették vallásos életüket, és nagymértékben akadályozzák előrehaladásukat az isteni életben. Népünk körében alacsony szintre süllyedt az egyéni lelki élet. Sok a formaság, sok a gépiesség, sok a száji vallásossága. Valami mélyebbet, valami szilárdabbat kell behoznunk vallásos életünkbe.” – 5B 527.

„Jézus ezt mondta: 'Az Atya szeret titeket' (Jn 16:27). Ha Krisztuson át az Atyához kapcsoljuk hitünket, 'lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus' (Zsid 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de bízunk minden apró és komoly ügyünket Istenre. Nem jön zavarba panaszaink sokaságától, és terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása kiterjed minden családra, körülvesz minden embert. Törődik minden dolgunkkal, minden bánatunkkal. Megjegyez minden könnyet, meg tudja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, hogy 'szentségének részeseivé legyünk', és így részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely jelenlétében érhető el.

'A hitetleneknek e világ istene elvakította értelmét, hogy ne ragyogjon számukra a Krisztusnak, Isten képmásának dicsőségéről szóló evangélium világossága' (2Kor 4:4). A Biblia azonban a legerőteljesebben hangsúlyozza Isten megismerésének fontosságát.” – 5B 526-527.

3. KUTATNI ÉS MEGTALÁLNI

a. Milyen ma a világ helyzete? 1Jn 5:19. Milyen értéket adott számunkra Isten az Ő Igéjével? 2Pt 1:3.

„Sátán szakadatlanul olyan dolgokkal igyekszik lekötni az emberek gondolkodását, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy szert tegyenek Isten ismeretére. Azt akarja, hogy olyan gondolatokkal töltsék el idejüket, melyek elsőtétítik értelmüket és elcsüggesztik lelküket. A bűn és romlottság világában élünk. Olyan hatások árja vesz körül minket, amelyek célja az, hogy csalógassák, elcsábítsák még Krisztus követőit is, vagy pedig kedvüket szegjék. Megváltónk kijelentette: 'A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet' (Mt 24:12). Sokan a körülöttünk zajló rémséges gonoszságokra függesztik szemüket, és a mindenfelé látható hitehagyásra. Addig beszélgetnek ezekről, míg szívük szomorú és kétkedő lesz. Emlékezetükben tartják a főcsaló mesteri ügyeskedéseit. Belemélyednek életük szomorú eseményeibe, és már-már szem elől tévesztik a mennyei Atya hatalmát és páratlan szeretetét. Mindez Sátán törekvése. Helytelen dolog az igazságos tettek ellenségének nagy hatalmáról gondolkodnunk, ugyanakkor keveset elmélkednünk Isten szeretetéről és az Ő hatalmáról. Krisztus erejéről és hatalmáról beszéljünk. Mi magunk tehetetlenek vagyunk Sátánnal szemben, nem tudunk kiszabadulni a markából, de Isten megadta a menekülés lehetőségét. A Magasságos Fia elég erős csatáink megvívására, és 'általa diadalmaskodunk, aki szeret minket.'” – 5B 526.

b. Miként kapcsolódik össze a lelki győzelem és Isten mély megismerése? Péld 9:10; 15:14. e.r.

„Az istenismeret minden igazi műveltség és minden igazi szolgálat alapja. Ez az egyedüli valóságos védelem a kísértés ellen. Egyedül ez tehet bennünket jellemben Istenhez hasonlóvá.

Ez az az ismeret, amire szükségük van mindazoknak, akik embertársaik felemelkedésén dolgoznak. A jellem átalakulása, az élet tisztasága, a szolgálat hatékonysága, a helyes elvekhez való ragaszkodás – mind az igaz istenismeret függvénye. Ez az ismeret elengedhetetlen mind a jelen, mind az eljövendő életre való felkészülésben.” – NOL 287.

4. NAGY ÉS BECSES ÍGÉRETEK

a. Mi az, amit a keresztyényi életünkben nem értékelünk eléggé? 2Pt 1:4.

„Ha el szeretnénk kerülni lelki életünk csenevész voltát, fogjunk hozzá komolyan és azonnal, hogy félelemmel és rettegéssel vigyük véghez üdvösségünket. Sokan nem szolgáltatnak kétségbevonhatatlan bizonyítékot, hogy hűek keresztségi fogadalmukhoz. Buzgóságukat külsőségesség, világi becsvágy, büszkeség és önszeretet hűti le. Erzelmeik olykor megmozdulnak, de nem zuhannak a sziklára, Jézus Krisztusra. Nem jönnek Istenhez megtört szívvel, bűnbánattal és vallomással. Akik megtapasztalják szívükben az igazi megtérést, azok életében nyilvánvalóvá lesznek a Lélek gyümölcsei.” – 9B 155.

„Amikor biztonságosan Krisztushoz horgonyozzuk magunkat, olyan erő áll rendelkezésünkre, melyet ember el nem vehet tőlünk. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy az isteni természet részeseivé lettünk, megmenekültünk a romlottságtól, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Részeseivé lettünk Krisztus természetének, Aki emberi testben jött a földre, hogy az emberiség élére állhasson, és olyan jellemet alakítson ki, melyen nem ejt foltot a bűn.

Miért vagyunk annyian gyöngék és eredménytelenek? Mert a Krisztus jellemének tanulmányozása helyett magunkra tekintünk, saját természetünket tanulmányozva, és azon tűnődünk, miként tudunk helyet teremteni magunknak, egyéniségünknek és sajátosságainknak.” – 9B 187.

b. Milyen változások fognak történni bennünk, ha megragadjuk az ígéreteket? Rm 3:31; 8:14.

„Mint keresztyények megfogadtuk, hogy felelősségünket felismerve és betöltve megmutatjuk a világnak, hogy szoros kapcsolatunk van Istennel. Így képviseljük Krisztust a tanítványai, az Ő istenfélő szavain és tettein keresztül. Isten tökéletes engedelmességet vár el tőlünk törvénye iránt, mely nem más, mint jellemének kifejeződése... Ez a törvény Isten hangjának visszhangja, mely így szól hozzánk: 'szentebbé, igen, még szentebbé'. Vágyakozunk Krisztus kegyelmének teljességére! Vágyakozunk az igazság után! Éhezünk és szomjazzunk érte! Az ígéret szerint Isten megelégtíti a szomjúhozókat. Töltse be szíveteket az igazságra való fokozott vágy, mely Isten Igéje szerint békét, csöndességet és bizonyosságot munkál.

Kiváltságunk, hogy az isteni természet részesei legyünk, megmenekülvén a romlottságból, mely a kívánságban van e világon.” – BTS February 1, 1904.

5. CSODÁLATOSAN MEGKÜLÖNBÖZTETVE

a. Mit szeretne Isten minden ember számára? Jn 17:17; Zsol 119:151.

„Isten elvárja tőlünk, hogy átalakuljunk az Ő hasonlatosságára. A szentség nem más, mint az isteni dicsőség fényes sugarainak visszatükröződése népéről. A dicsőség visszatükröződése érdekében az embernek együtt kell dolgoznia Istennel. Szívünket és elménket meg kell üresítenünk mindentől, ami rosszra vezet. Olvassuk és tanulmányozzuk a Bibliát a belőle meríthető lelki erő után való vágyakozással! A menny kenyerét fogyasztanunk és emésztenünk is kell, hogy az életünk részévé válhasson. Így nyerünk örök életet. Így kerül megváltásra a Megváltó imája: 'Szenteld meg őket a te igazságoddal. A te Igéd igazság.'

Az angyalok nem foglalhatják el helyünket; de készek együttműködni velünk a lelkek Krisztushoz vonzásában; és arra kérnek bennünket, hogy dolgozzunk együtt velük...

Isten világosan kijelentette, hogy tökéletességet vár el tőlünk. Ennek érdekében megteremtette annak lehetőségét, hogy isteni természet részeseivé válhassunk. Egyedül így járhatunk sikerrel az örök élet elnyerésére való igyekezetünkben. A hatalom Krisztustól van.” – BTS February 1, 1904.

b. Mit mond számunkra ma Isten felhívása? 2Kor 6:15-18; 7:1.

„A világegyetem Alkotója szól hozzád szerető Atyaként. Ha visszavonod szeretetedet a világtól, ha mentes maradsz a szennyezésüktől, ha elmenekülsz a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon, akkor Isten lesz Atyád. Befogad családjába és te leszel örököse. A világ helyett – engedelmes életért cserébe – neked adja az országot az egész ég alatt. A dicsőség örök mértékében részesít, és oly életben, mely az örökkévalóságig tart.” – 2B 44.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Honnan származik a nagyobb hit?
2. Mit nem tudtam teljesen értékelni Isten irántam érzett szeretetében?
3. Elvonták-e figyelmemet a napjainkban lévő „jó és rossz tudásának fái”?
4. Mi fog történni, ha olyan erősen kötöm magam Krisztushoz, mint eddig soha?
5. E lecke szerint hogyan válhat tökéletessé a hibás jellemem?

FELFELÉ A LÉTRÁN

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig túrést, a túrés mellé pedig kegyességet.” (2Pt 1:5-6)

„Péter bemutatja nekünk a valódi megszentelődés létráját, melynek lába a földön nyugszik, míg a legfelső foka a Végtelen trónjához ér. Egyetlen erőfeszítéssel nem érhetjük el ennek a létrának a legfelső fokát. Fokról fokra kell másznunk. Ebben a küzdelemben az a veszély fenyeget, hogy megszedülünk, elveszítjük eszméletünket és leesünk, hacsak nem felfelé fordítjuk tekintetünket és Jézusra nézünk, hitünk Szerzőjére és Bevégzőjére.” – RH December 1, 1885.

Javasolt olvasmány: [A Nagy Orvos Lábnymán, 364-372. \(A menny előíze\)](#)

Vasárnap

Július 7.

1. ALAPVETŐ KERESZTÉNYI JELLEMZŐ

a. Milyen lépés követi igyekezetünket hitünk építésében? 2Pt 1:5. e.r.

„Az evangélium hitének elfogadása után első dolgunk szert tenni erényes és tiszta elvekre, így megtisztítva a gondolatainkat és szívünket az igazi tudás befogadására.” – 1B 552.

„Folyamatos küzdelmet jelent a gonosszal szembeni állandó ellenállás, de megéri egyik győzelmet a másik után aratni önmagunk és a gonoszság hatalmai felett...

Senki sem emelkedhet tiszteletreméltó magasságba tiszta, makulátlan erények nélkül. Nem lehet azonban nemes törekvéseket és igazságszeretetet örökölni. Nem lehet jellemet vásárolni. A kísértésekkel szembeni kemény erőfeszítésekkel kell azt kialakítani. A helyes jellem kialakítása egy élet munkája és Isten nagyszerű céljával történő egyesülésben élt imádságos élet következménye. Saját erőfeszítésünk eredménye a birtokolt jellem kiválósága. Biztathatnak bennünket a barátok, de helyettünk nem végezhetik el a ránk váró munkát. Vágyakozással, sóhajtozással, álmodozással soha nem leszünk nagyok vagy jók. Másznunk kell felfelé a létrán. Övezzük fel elménk derekát és fogjunk munkához akaratumk összes erői ellen.” – FE 87.

2. AZ ÜDVÖSSÉGHEZ SZÜKSÉGES ISMERET

a. Milyen ismeret megszerzésére vagyunk felszólítva a Péter létráján való feljutás során? 2Pt 1:5. u.r.; Jn 17:3.

„Az apostol a hívők elé tárja a keresztény tökéletesség létráját, amelynek minden lépése az Isten ismeretében való folyamatos fejlődést jelenti, és amelynek megmászásában nem lehet megtorpanás...

Ha a hívő hitben már elfogadta az evangéliumot, adjon jelleméhez erényt, és így tisztítsa meg szívét, készítse elő lelkét Isten ismeretére. Ez az ismeret az alapja minden igaz fejlődésnek és minden őszinte szolgálatnak. Ez az egyetlen biztos védelem a kísértések ellen; egyedül ez teszi jellemileg hasonlóvá az embert Istenhez. Az Istennek és Fiának, Jézus Krisztusnak ismerete által kapja a hívő mindazt, 'ami az életre és kegyességre való'. Semmiféle jó ajándékot nem vonnak meg attól, aki őszintén vágyik arra, hogy elnyerje Isten igazságát." – RH September 19, 1912.

„Jézustól kell tanulnunk. Pontosan kell tudnunk, hogy Urunk mit jelent megváltottai számára. Biztosan tudnunk kell, hogy a belé vetett hit által előjünk van az isteni természet részesévé válni, így elmenekülnünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Akkor megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani...

Amint az isteni természetben részesülünk, a rosszra való öröklött és felvett hajlamokat az Úr le fogja vágni jellemünkről és élő erőhatalommá tesz bennünket a jóra. Mindenkor az isteni tanítótól tanulva, naponta természetében részesülünk, együttműködünk Istennel a Sátán kísértéseinek legyőzésében. Isten munkálkodik és az ember is munkálkodik, hogy egy lehessen Krisztussal, amint Krisztus is egy az Atyával." – TII 226.

b. Milyen fajta tudás szükséges még a keresztény növekedéshez? Zsol 77:7; 2Kor 13:5.

„Krisztus segítségének elfogadásához előbb fel kell ismernünk valódi állapotunkat. Valós önismerettel kell rendelkezni. Krisztus csak azt tudja megmenteni, aki tudja magáról, hogy bűnös. Csak ha belátjuk teljes tehetetlenségünket, és levetünk mindennemű magunkban bízást, akkor tudjuk megragadni Isten erejét." – 8B 316.

3. ÖNURALOMMAL ÉS NEM FÜGGŐSÉGBEN ÉLNI

a. Milyen témával foglalkoznak az evangélium ihletett tanítói? Apcs 24:24-25; Fili 4:5.

„Körülbelül másfél órát beszéltem az embereknek Péter létrájáról, a megszentelődés nyolcfokú létrájáról. A mértékletesség lényeges voltáról elmélkedtem, hogy a szülők tanítsák meg gyermekeiket az önmegtadadásra és az önuralomra, hogy vigyázzanak az étvágy és az ízlelés kényeztetésével, mert az a szellemi, erkölcsi és testi erő rovására mehet.

Az önuralom és önmegtadadás leckéit gyermek- és ifjúkorban kell megszerezni nevelés által. Az étvágyat megtartóztatni és nevelni kell, és ez a felelősségteljes munka a szülőkre hárul. A jelenkor fiatal generációja előrevetíti a jövő társadalmának milyenségét.

Ha a szülők megtették volna kötelességüket, hogy egészséges ételekkel terítik meg az asztalt és elvetik az irritáló és ingerlő ételeket, valamint ha önuralomra tanították volna gyermekeiket, és erkölcsileg erősítették volna őket, akkor most nem kellene a gátlástalanság következményeivel küzdeni. Ahogyan felnőnek és erejük is gyarapszik, úgy a kényeztetési szokások is megerősödnek bennük. Akiket fiatalkorukban nem neveltek megfelelően, azoknak nagyon nehéz lesz felhagyni rossz szokásaikkal, megtanulni visszafogni természetellenes étvágyukat. Amikor elérték a felnőttkort, milyen nehéz az ilyenekkel megtanítani és éreztetni velük a keresztény mértékletesség szükségességét. A mértékletességi leckéket a bölcsőben ringó gyermeknél kell elkezdeni.” – RH May 11, 1876.

b. Mi lesz a létra következő foka? Miért? 2Pt 1:6. e.r.

„Isten sohasem ad engedélyt, hogy az ember áthágja lényének törvényeit. Az ember azonban – Sátán kísértéseinek engedve – mértéktelensége folytán magasabb képességeit az állati étváagnak, mohóságnak és szenvedélyeknek veti alá. Ha ezek az ösztönök uralkodnak az emberen, akkor Sátán céljait szolgálják. Pedig az ember olyan képességeket nyert, amelyeket a legmagasabb fokon művelhet. De Sátán könnyen hozzáférkőzik azokhoz, akik saját szenvedélyeik rabszolgái. A mértéktelenség által sokan testi, szellemi és erkölcsi erejük nagy részét feláldozzák. Akiknek tiszta az elméje, hogy felismerjék Sátán eszközeit, azoknak fizikai étvágyukat az értelem és a lelkiismeret uralma alatt kell tartani. Az elme magasabb hatalmainak erkölcsi és erőteljes cselekvése elengedhetetlen a keresztény jellem tökéletesítéséhez.” – HR March 1, 1878.

4. A TÜRELEM MÉRTÉKLETESÉG NÉLKÜL LEHETETLEN

a. Hogyan vezet a mértékletesség a következő lényeges tulajdonsághoz a létrán? 2Pt 1:6. k.r.; Lk 21:19.

„Bármilyen szokás vagy tevékenység, amely gyengíti az ideg, az agy vagy a test erejét, képtelenné tesz a mértékletességet követő erény gyakorlására: a türelemre...

Az, aki mértéktelen, aki valamilyen serkentőket használ – sört, bort, erős szeszes italt, teát, kávé, ópiumot, dohányt, vagy hasonló tartalmú egészségre káros anyagokat –, az nem tud türelmes lenni. Tehát a mértékletesség létrafokára kell tennünk előbb a lábunkat ahhoz, hogy a türelmesség fokára tudjunk továbblépni. A táplálkozásban, az öltözködésben, a munkában, a szabadidőben, az egészséges testmozgásban annak a tudásnak kell szabályoznia bennünket, amelyet kötelességünk megszerezni komoly erőfeszítések révén, hogy így helyes kapcsolatba kerülhessünk az étellel és az egészséggel.” – OHC 69.

b. Hogyan segíti a mértékletesség a türelem kialakulását? Miért nagyon fontos mindkettő a föld történelmének utolsó napjaiban? Jel 14:12.

„Sok gyülekezeti nehézség termékeny forrása az étvágy kielégítése miatti gyomorbántalmak. A mértéktelenül és ésszerűtlenül táplálkozók és dolgozók ésszerűtlenül is beszélnek és cselekszenek. A mértéktelen ember nem lehet türelmes ember. Nem kell szeszes italt fogyasztani, hogy valaki mértéktelen legyen. A mértéktelen evés, a gyakori evés, a túl sok evés, a nehéz, egészségtelen ételek fogyasztásának bűne tönkreteszi az emésztőszervek egészséges működését, ártalmas az agyra, megrontja a gondolkodást, megakadályozza az ésszerű, megfontolt, egészséges gondolkodást és cselekvést. A gyülekezeti problémák gyakori forrása ez. Tehát, hogy Isten népe Istennek tetsző állapotban legyen, ahol meg tudják dicsőíteni Őt testükkel és lelkükkel, melyek az Övéi, akkor odafigyelve és lelkesedéssel meg kell tagadni étvágyuk kielégítését, és mindenben mértékletesnek lenni. Akkor meg tudják érteni az igazságot annak szépségében és világos voltában, meg tudják valósítani életükben is, és okos, bölcs, higgadt, egészséges gondolkodásukkal nem adnak alkalmat hitünk ellenségeinek az igazság üggyének gyalázására.” – 1B 618.

5. A TÜRELEM NAGYSZERŰ GYÜMÖLCSE

a. Mi fog bennünk fejlődni, ha türelmet gyakorlunk? 2Pt 1:6. u.r.

„A türelmetlenség vizsályt, vádaskodást és szomorúságot hoz; de a türelem a béke és a szeretet balzsamát önti az otthon légkörébe. Amikor a türelem értékes kegyelmét gyakoroljuk másokkal szemben, akkor azok visszatükrözik lelkületünket és Krisztussal gyűlünk össze. A türelem egységre törekszik majd a gyülekezetben, a családban és a közösségben. Ezt a kegyelmet be kell szőni az életünkbe. Mindenkinek fel kell lépnie az előrehaladás ezen létrafokára, és hozzá kell adnia a hithez a jó cselekedetet, és a mértékletességhez a türelem kegyelmét.

‘A tűrés mellé pedig kegyességet.’ A kegyesség a keresztény jellem gyümölcse. Ha a szőlőtőben maradunk, akkor a Lélek gyümölcseit teremjük. A szőlőtő élete a szőlővesszőkben mutatkozik meg. Szoros és bensőséges kapcsolatban kell lennünk a mennyországgal, ha bennünk van a kegyesség, az istenfélelem. Ha az Ő képmását tükrözzük, és megmutatjuk, hogy a Magasságos fiai és lányai vagyunk, akkor Jézusnak vendégnek kell lennie otthonunkban, és családunk tagjának. A vallás egy csodálatos dolog az otthonban. Ha az Úr velünk lakozik, akkor úgy érezzük, hogy Krisztus mennyei családjának vagyunk a tagjai. Akkor felismerjük majd, hogy az angyalok figyelnek minket, és a viselkedésünk szelíd és elnéző lesz. Az udvariasság és a kegyesség ápolásával leszünk alkalmasak a menny udvaraiba való belépésre. A beszédünk szent lesz, és gondolataink a mennyei dolgokon fognak járni.

Énok Istennel járt. Életének minden területén tisztelte Istent. Otthonában és munkájában egyaránt ezt kérdezte: ‘Elfogadhatja-e ezt Isten?’ És mivel megemlékezett Istenről, követte az Ő tanácsát, jelleme megváltozott, istenféltő emberré vált, akinek útja kedves volt Isten előtt.” – RH February 21, 1888.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért van szükség az aktív és a passzív keresztényi erények ápolására?
2. Hogyan ismerhetem meg jobban Istent? Miért elengedhetetlen ez most?
3. Az élet mely területein kell nagyobb mértékletességet gyakorolnom?
4. Miért oly fontos a türelem az egyre ellenségesebb és agresszívebb társadalomban?
5. Hol és hogyan nyilvánul meg az istenfélelem, amint azt Énok is példázza?

MÁSOK TISZTELETE

„**Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.**” (Rm 12:10)

„Ápold magadban a hajlamot, hogy többre becsülj magadnál másokat. Légy kevésbé önhitt, kevésbé magadban bízó; ápold a türelmet, hosszútűrést és a testvéri szeretetet.” – 4B 133.

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 5. kötet, 123-131. \(Testvéri szeretet\)](#)

Vasárnap

Július 14.

1. KEDVESSÉG

a. **Mit eredményez az Istennel lévő valódi kapcsolat?** 2Pt 1:7. e.r.; Mk 12:28-31.

„Emeljétek fel a zászlót, emeljétek magasabbra és még magasabbra. Irányítsátok az embereket Mózes második könyve huszadik fejezetéhez, ahol Isten törvényét olvashatjuk. Az első négy parancsolat körvonalazza Teremtőnk iránti kötelességünket. Aki hűtlen Istenéhez, felebarátjához sem lehet igaz. Aki mindenk fölött szereti Istent, embertársait is szeretni fogja annyira, hogy ne magát istenítse. Krisztus örömhíre megszenteli a lelket és kiűzi az önszeretetet.” – 9B 211-212.

„Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti az Ő gyermekeit. Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arc kifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, mint ahogyan a szőlővessző veszi táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fürtjeivel fogjuk igazolni. Ha kapcsolatban vagyunk a világossággal, akkor a világosság csatornáivá válunk, és szavainkkal és tetteinkkel fényt fogunk árasztani a világban.” – 1Sz 310.

2. SZÍVBŐL SZÁRMAZÓ KEDVESSÉG

- a. **Hogyan kapcsolódik össze a testvéri szeretet és az Istenbe vetett igaz hit, valamint a Krisztusról való biztonyságtétel? 1Jn 4:20-21; Jak 3:17.**
-

„Arra vagyunk buzdítva, hogy legyen bennünk istenfélelem, atyafiakhoz való hajlandóság. Óh, mily fontos, hogy megtegyük ezt a lépést, hogy jellemünkkel váljon ez a tulajdonság is. Otthonunkban gyakran a kemény, harcias szellem nyilvánul meg. A kritizáló szavak és a rosszindulatú tettek bántják Istent. A diktatórikus parancsokat és a gögös, fennhéjázó modort a menny nem fogadja el. Azért van oly sok nézeteltérés a hittestvérek között, mert nem sikerült továbblépniük a testvérek iránti kedvességre. Úgy kell szeretnünk másokat, ahogyan Krisztus szeret bennünket. Az egek Ura az embert valódi értéke szerint becsüli. Aki barátságtalan e földi otthonában, az alkalmatlan a mennyei otthonba való belépésre. Ha mindig a saját akarát akarja keresztülvinni, bárkit szomorít meg ezáltal, a mennyben sem lenne elégedett, ha nem uralkodhatna ott is. Uralja szívünket Krisztus szeretete! Keresd Istent megtört, bűnbánó szívvel, így részvét ébred szívedben testvéreid iránt.” – RH February 21, 1888.

- b. **Nevez meg egy alapvető lépést a testvéri kedvesség ápolásában! Mt 6:12, 14-15; Ef 4:32.**
-

„Nagy áldást kérünk..., de feltételhez kötve. Mi magunk szabjuk meg a feltételt: azt kérjük, hogy úgy legyen Isten könyörületes irántunk, ahogyan mi könyörülünk másokon. Krisztus kijelenti, hogy a következő mérték szerint bánik velünk az Úr: 'Ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsát' (Mt 6:14). Csodálatos feltétel! De milyen kevésbé értjük, és milyen kevésbé engedelmeskedünk neki! Az egyik legáltalánosabb és legvégzetesebb következményekkel járó bűn az engesztelhetetlen lelkiület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt? Ha a keresztények minden dolgukban megvalósítanak ennek az imának az elveit, áldott változás menne végbe a gyülekezetben és a világban. Ez lenne a legmeggyőzőbb tanúság a Biblia vallásának valóságára mellett.” – 5B 125-126.

3. AZ AKADÁLYOK LEGYÖZÉSE

a. Mutasd be a valódi testvéri kedvesség szélességét és mélységét! Rm 12:9-10; Fili 2:3.

„Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, krisztusi lelkületet a világban bőven fellelhető, üresen kongó, hamis tettétéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget helyes és helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna tévedéseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból, olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztyén mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, és ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félővel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért.” – 5B 126.

b. Mi akadályozza gyakran a testvéri szeretetet? Hogyan szabadulhatunk meg egy ilyen csapdából? Lk 6:45; Zsid 12:15.

„Célzások röpködnek, metszőn gáncsoljuk egymást; noha épp, akik útjukra indítják a célzásokat és gáncsolásokat, vakok hibáik felől.” – 4B 222.

„A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító...!

A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik. Alattomos tett, ha megtűrjük a tisztátalan gondolatokat, ha melengetjük a tisztátalanságok megannyi változatát, ha szentségtelen kívánságot dédelgetünk – így beszennyezzük lelkünket és megalkuszunk a becstelenséggel... Ha nem akarunk büntetést elkövetni, akkor a kezdet kezdetétől el kell kerülnünk azt. Minden érzelmünket és kívánságunkat alá kell vetnünk az ésszerűségnek és a lelkiismeretnek. Tüstént vissza kell utasítanunk minden szentségtelen gondolatot. Menjetek a szobátokba, Krisztus követői, imádkozzatok hittel, teljes szívetekből. Sátán éberrel figyel, hogy csapdába ejtsen. Ha meg akartok menekülni fortélyaitól, felülről kell segítséget kapnotok.” – 5B 130.

4. A TANÍTVÁNYSÁG BIZONYÍTÉKA

- a. Mivel a szeretet sokakban meghidegül, melyik bibliai alapelvről fedelkedünk el gyakran? Tit 3:2. Mi fog történni, ha tiszteletben tartjuk ezt? Jn 13:35.

„Ha az 'atyafiak vádolója' belopakodhat a hittestvérek egyikének a szívébe, ha uralja gondolatait és képzeletét, ha féltékenységet, gyanút, irigységet ébreszthet, akkor az, aki ennek a testvérenek a szeretetében és barátságában megbízott, rájön, hogy többé nem bízhat benne, indítékait rosszul ítélik meg. A hamis barát elfeledkezik saját emberi gyengeségeiről, elfeledkezik kötelezettségéről, hogy ne gondoljon és ne szóljon gonoszt, mert szégyent hoz Istenre, megsebzti Krisztust, szentjének személyében. Majd pedig minden fogyatékoságot, amire csak gondolhat vagy elképzélhet, irgalmatlanul felhány, és a hittestvér jellemét sötétnek és kétségesnek mutatja be.

Ez árusítás a szent bizalommal szemben. A testvéri bizalommal közölt dolgokat továbbadják és elferdítik. Minden szót, minden tettet, bármilyen ártatlan vagy jóindulatú volt is, hidegen, féltékenyen megbírálják azok, akikről feltételezték, hogy nemesebbek, tiszteletreméltóbbak, semhogy baráti társalgással vagy testvéri bizalommal visszaéljenek. A szívek elzárkóznak az irgalom, helyes ítékezés és Isten szeretete elől. Hideg, ravasz, megvető lelkület mutatkozik, amelyet Sátán tanúsít áldozatával szemben.

Így bántak a világ Megváltójával, és mi is ennek a rosszindulatú szellemnek vagyunk kitéve. Eljött az idő, amikor nem biztonságos többé barátba vagy testvérbe vetnünk bizalmunkat.

Ákár a Krisztus napjaiban, mikor kémek jártak Urunk nyomában, úgy járnak most utánunk is. Sátán nagy örömét leli, ha az atyafiak vádolójaként hitvalló hívőket alkalmazhat. Mert hiszen akik ezt művelik, ugyanúgy őt szolgálják, mint Júdás, mikor elárulta Krisztust, még ha tudatlanul teszik is ezt.” – RH June 3, 1884.

„Ha testvéred nyilvánvalón vétkezik, egy szót se szólj senkinek, hanem a testvér iránti szeretetből, könyörülettel teljes, szánakozó szívvel mondd meg neki vétkét, és hagyd az ügyet rá és az Úrra. Megtetted kötelességedet. Nem a te dolgod ítéletet hozni.

Túl könnyen szigorúan fogtak valamely testvért. Elítélték, és kárhooztatás alatt tartották. Isten iránti buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint. Ha mindenki rendezné a maga szívéét, az összejöveteleken a testvérek készen állnának, bizonyágtételeik lelkük mélyéből fakadna, így meg tudnák indítani a körülöttük élő, igazságban nem hívő embereket. Isten Lelkének megnyilvánulása közölné szívükkel, hogy ti Isten gyermekei vagytok.” – 1B 165.

5. MINDIG ÉS MINDVÉGIG

a. Milyen felhívás szól a gyülekezet számára az idők végezetéig? Zsid 13:1.

„Az a szeretet és jóakarát, mely csak akkor létezik, mikor barátaink helyeslik útjainkat, nem igazi érték, mert ez a meg nem újult szív vonása. Akik Isten gyermekeinek vallják magukat, és a világosságban járnak, ne legyenek ingerültek, és ne pukkadozzanak, ha valaki keresztezi útjukat.

Szereted az igazságot, és szíveden viseled előrehaladását. Most különféle körülmények közé kerülsz, hogy vizsgát és próbát tégy. Igaz keresztény jellem tudnál fejleszteni, ha aláveted magad a fegyelmezésnek. Létfontosságú javad forog kockán. A valódi megszentelődésre és az önfeláldozás szellemére van legégetőbb szükséged. Eljuthatunk az igazság ismeretére, felismerhetjük legrejtettebb titkait és akár tűzre is adhatjuk testünket e titkokért; de ha nincs bennünk szeretet, olyanok vagyunk, mint a zengő érc és a pengő cimbalom...

Mily keveset tudsz azon szegény lelkek súlyos próbáiról, akiket a sötétség láncába vertek, akikből hiányzik az eltökéltség és erkölcsi erő. Törekedj bepillantást nyerni mások gyöngeségébe. Segítsd az ínségeseket, feszítsd meg magadat, és hagyd, hogy Jézus uralkodjék rajtad, hogy így meg tudd valósítani életedben az igazság elveit. Akkor majd áldás leszel, mint soha azelőtt, a gyülekezetek, de környezetek számára is.” – 4B 133-134.

„Ha testvéreink Isten bizonyágtévői szeretnének lenni, látogassák a betegeket és a lesújtottakat, türelmesen és szeretettel fáradozzanak a tévelygőkért – azaz kövessék példaképüket, Jézust. Akkor a gyülekezet virágzásnak indulna.” – 5B 130.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit érzékelhetnek mások egy Istent szerető ember hozzáállásában?
2. Hogyan növelhetném szívemben a testvéri szeretetet?
3. Ismerőseim közül ki iránt mutassak nagyobb kedvességet?
4. Hogyan nevezhetném a bűnt a maga nevében, de mégis elkerülve a vádaskodó lelkületet?
5. Miért gondolok szigorúan némelyekre, akik talán még gyengék is?

A LEGMAGASABB CÉL

„Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.” (Kol 3:14)

„Amikor a megszentelt hívők összegyűlnek, beszélgetésük nem mások tökéletlensége, vagy a zúgolódás vagy panaszkodás illata lesz; hanem a jótékonyág vagy a szeretet, a tökéletesség köteléke fogja körül őket.” – 1B 509.

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgátétel, 5. kötet, 114-116. \(Akik megrabolják Istent – részlet\)](#)

Vasárnap

Július 21.

1. TÚL A SZERETETEN

a. Miért csak az atyfiakhoz való hajlandóság után van említve a szeretet? [2Pt 1:7. u.r.](#); [Rm 5:7-8](#); [Jak 3:17](#).

„Krisztusért szeressünk minden embert. Az érzéki szívnek nem esik nehezeére kedvenceit szeretni, és ezeket pártfogolni. Ám Krisztus parancsa, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett bennünket.” – BP 70.

b. Mivel kapcsolta össze Jézus a tökéletességet? [Mt 5:43-48](#); [Lk 6:36](#); [Kol 3:14](#).

„Az embereket megdöbbenetette Megváltónk tisztasága és erkölcsi méltósága, miközben önzetlen szeretete és szelíd jóindulata elnyerte szívüket. Ő volt a tökéletesség megtestesítője.” – GW92 73.

„Ne gondold, hogy mások felett állsz és jobb vagy náluk. 'Aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.' Ha akaratomat Krisztusnak rendeled alá, békesség és nyugalom lesz osztályrészed. Krisztus szeretete fogja uralni szívedet...” – ÜI 39.

2. A MENNYEI HOZZÁÁLLÁS

a. Miként viszonyul másokhoz egy valódi keresztény? Zsol 101:2; Fili 2:1-4.

„A hirtelen, ingerlékeny természet megnyugszik és engedelmes lesz. A bűnbocsánat tudata meghozza azt a békét, amely minden értelmet felülhalad. Életedben láthatóan megnyilvánul az akarat, hogy mindazt legyőzze, ami ellentmond a keresztény tökéletességnek. eltűnik minden vita és meg nem értés. Aki azelőtt egész környezetének hibáit észrevette, látni fogja, mennyire fogyatékos a saját jelleme.” – ÜI 39.

b. Hogyan lehet ilyen indulat bennünk is? Fili 2:5-8; 1Kor 2:16.

„Csak az önszeretetünk, az önimádatunk rontja meg békénket. Amíg önző enünk él, folyton szükségét érezzük a kellemetlenségek és bántalmazások elleni védekezésnek. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnnyal és bántással szemben...

Krisztus békéje ezzel szemben állandó, maradandó béke. Nem függ az élet körülményeitől, sem vagyónunk nagyságától, sem barátaink számától. Krisztus az élő víz forrása, és az általa nyújtott boldogság soha ki nem apad.

Ahol Krisztus szelídsége nyilvánul meg, annak a háznak lakói boldogságban élnek. A szelíd ember nem idéz elő viszálykodást, és nem válaszol gorombán, hanem megnyugtatja a felizgatott kedélyeket; olyan jóindulatot áraszt, amely a ház minden tagjára jó hatással van. A szelídlelkű család már itt a földön is Isten nagy mennyei családjának része.

Sokkal jobb lenne hamis vádaktól szenvednünk, mintsem az ellenségeinken való bosszúállás gyötrelmeit zúdítanunk magunkra. A gyűlölet és bosszú a gonosztól ered, és kizárólag rosszat hoz azokra, akik ilyet megengednek. Az alázatos szív, a szelídség a Krisztusban való lakozás gyümölcsei – ez az áldás valódi titka. 'A szenvedőket szabadulással dicsőíti meg' (Zsol 149:4)." – GH 21.

3. AZ IGAZ ÉS A HAMIS SZERETET

- a. Milyen a valódi szeretet, amelyet Isten kész megadni mindazoknak, akik alig várják, hogy komolyan megragadják, és mélyen ápolják azt? Mt 5:6; 1Kor 13:4-8.

„Ahhoz, hogy a gyülekezet virágozzék, a tagoknak szorgalmasan ápolniuk kell a szeretetet. Mindent meg kell tennünk azért, hogy szeretet legyen a szívünkben. Minden igaz keresztény arra törekszik, hogy kialakuljanak életében az isteni szeretet jellemzői: a hosszútűrés, a bőkezűség lelkülete, mentesség az irigységtől és a gyanúsítás szellemétől. Ez a jellem, ha szavakban vagy tettekben megnyilvánul, nem lesz visszautasító, megközelíthetetlen, hideg és közönyös mások iránt. Aki ápolja magában a szeretetet, annak szerény és tiszta lesz a lelkülete, és semmilyen körülmények között nem veszíti el az önuralmát. Nem tulajdonít rossz indítékot és gonosz szándékot másoknak, hanem mélyen bántja a bűn, ha Krisztus tanítványaiban fedezi fel azt.

A szeretet nem dicsekszik. Alázatos vonás ez, a szerető szívű ember nem kérkedik, nem dicsóíti önmagát. Az Isten és emberek iránti szeretet nem elhamarkodott tettekben nyilvánul meg, nem zsarnokoskodik, nem önkényeskedik. A szeretet nem fuvalkodik fel. A szív, amelyben szeretet uralkodik, gyengéd, előzékeny, együttérző viselkedésre készet mások iránt, akár kedvükre valók, akár nem, akár tisztelnek bennünket, akár rosszul bánnak velünk. Tevékeny elv a szeretet. Szüntelenül mások érdekeit tartja a szemünk előtt, ezzel akadályozva meg, hogy figyelmetlenek legyünk és kudarcot valljunk célunkban: embereket nyerni meg Krisztusnak. A szeretet nem keresi a maga hasznát. Azonban a szeretetlen szív készítetési miatt saját magunk nagyra tartása akadályozza bennünk a szeretet növekedését.” – 5B 93.

- b. Milyen figyelmeztetést kaptunk a hamis jótékonyság ellen? Jak 2:19; Júd 11-13.

„B. gyülekezeti vén nagyon szent embernek tűnt. Sokat beszélt a szeretetről. A hitről pedig ezt mondta: Csak hinnünk kell, akkor bármit kérünk Istentől, megkapjuk. White atyafi így válaszolt: Az áldás ígértét feltételekkel kaptuk. 'Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek' (Jn 15:7). A te hitelméleted üres, mint egy lisztes hordó. Ami pedig a valódi szeretetet illeti, ő egy nagyon gyengéd személyiség, aki soha nem lép le a bibliai igazság útjáról.” – 2SG 46-47.

4. EGY JELENTŐS ÜGY

a. Mennyire jelentős számunkra, hogy minden keresztényi erénnyel rendelkezünk, amelyek Péter létráján mint fokok szerepelnek? 2Pt 1:8.

„Éljenek és viruljanak bennetek a krisztusi erények. Adjátok Üdvözítő-töknek legjobb és legszentebb szereteteket. Engedelmeskedjétek teljesen akaratának. Kevesebbet nem fogad el. Ne mozdítson ki állhatatosságtokból azok gúnyolódása, akiknek csak hiábavaló hiúságokon jár az eszük. Kövessétek Megváltótokat az ócsárlásokon csakúgy, mint a jó hírnéven át. Tekintsétek örömmel és szent megtiszteltetésnek, ha Krisztus keresztjét hordozhatjátok. Jézus szeret titeket. Értetek halt meg. Hacsak oszthatatlan szeretetetekkel nem igyekeztek Őt szolgálni, nem tudjátok Isten félelmében teljessé tenni megszentelődéséteket. Akkor kénytelenek lesztek meghallani az utolsó, félelmetes szót: Távozzatok!” – 2B 237.

b. Mit hagyunk gyakorta figyelmen kívül, napjaink rohanó világában? ÉnÉn 2:15.

„Sürgető gondokkal, terhekkel és kötelességekkel vagytok tele, de minél erősebb rajtatok a nyomás, minél nehezebb a teher, melyet viselnetek kell, annál nagyobb a szükségetek az isteni segítségre. Jézus akar segítőtök lenni. Szüntelenül rászorultok az élet világosságára, hogy beragyogja ösvényeteket, akkor isteni sugarai másokra is rátükröződnek. Isten műve tökéletes egész, mivel összes része is tökéletes. Lelkiismeretesen ügyelve arra, amit a világ jelentéktelennek nevez, ez alkotja az élet szépségét és sikerét. A szeretet apró tettei, a nyájasság néhány szava, a lemondás apró cselekedete, a kis lehetőségek bölcs felhasználása, a kicsiny tehetségek szorgalmas kihasználása teszik Isten szemében a nagy embert. Ha hűen eleget tesztek e kicsiny dolgoknak, ha e kegyességek megvannak bennetek, sőt, bővelkednek is, ezek minden jó cselekedetre alkalmassá tesznek titeket.

Nem elég bőkezűen adakoznunk javainkból az Isten ügyére. Hiszen Ő összes erőnk, képességeink fenntartás nélküli odaszentelésére szólít. Az lenne életetek legsúlyosabb tévedése, ha visszatartanátok magatokat Istentől. Azt képzelhetitek, hogy igen nehéz a helyzetetekben szoros kapcsolatot tartani fenn Istennel, ám munkátok tízszer olyan nehéz lesz, ha elmulasztjátok a szoros kapcsolatot...

Isten teljes és tökéletes odaszentelődésre szólít, és ami ennél kevesebb, azt nem fogadja el. Minél nehezebb a helyzeted, annál nagyobb szükséged van Jézusra.” – 4B 543-544.

5. A FIGYELMETLENSÉG VESZÉLYE: A VAKSÁG

- a. **Mi történik akkor, ha hiányzik belőlünk valamelyik keresztényi erény?**
2Pt 1:9; Jel 2:4.
-
-
-

„Aki nem mászik fel a fejlődés létráján, és nem ad erényt az erényhez, 'az vak, rövidlátó', az nem veszi észre, hogy anélkül, hogy megtenné ezeket az egymást követő lépéseket a létrán fokról fokra haladva felfelé a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében való növekedésben, az nem hozza magát olyan helyzetbe, hogy a létra fölötti Isten dicsősége visszatükröződjön rajta. Mivel nem ad kegyelmet a kegyelemhez, erényt az erényhez, ezért megfélemledik Isten rá vonatkozó követeléseiről, és arról, hogy az Isten követelményeinek való engedelmesség által kapja a bűnök bocsánatát. Bűnös állapotban marad Isten előtt. Ha megvan benne Krisztus kegyelme és erénye, akkor gyakorolni és gyarapítani fogja azokat, de ha nem terem gyümölcsöt jó cselekedetek által Isten dicsőségére, akkor a vakság és a tudatlanság, az önelégültség és a bűn állapotában marad. 'Rövidlátó.' Szemei a földre szegeződtek, nem a létra fölötti Istenre.

Ennek az osztálynak lehetnek földi előnyei, de nem láthatják a létra fölötti Istentől ragyogó világosságtól való élet kiváltságát és áldásait. Nem értik azokat a dolgokat, amelyek a békességüket szolgálják. Nem tudnak hátrafelé tekinteni tiszta lelki látással, mivel nem a mennyország világosságánál szemlélik a dolgokat. Egykor élvezték Isten szeretetét; megbánták bűneiket, és Jézus Krisztus szolgálói között voltak, de elfelejtették fogadalmukat, amelyet a keresztségkor Istennek tettek – mindazokat az ünnepélyes kötelezettségeket, amelyeket magukra vállaltak a dicsőség, a becsület és a halhatatlanság keresése érdekében.” – 19MR 350-351.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért és milyen helyzetben fenyeget az igazságtalan részrehajlás?**
2. **Milyen helyzetben képes a könnyörületességem elhagyni?**
3. **Hogyan tehetünk különbséget az igaz és a hamis szeretet között?**
4. **A szeretet mely apró dolgait szoktam elhanyagolni?**
5. **Miért maradok még mindig alul a szeretet terén? Miért számít ez sokat?**

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

A Generál Konferencia Oktatási Osztálya részére

2024. augusztus 3.
Szombat

Az oktatás, akárcsak a megszentelődés, egy életen át tartó munka, az emberi tapasztalat szerves része. Ezen a szombaton arra kérjük a támogatásokat, hogy a gyülekezetnek ez a létfontosságú része fejlődhessen.

Gyermekkori éveinktől tanulnunk kell, hogy miként válhatunk misszionáriussá. „Mind-en igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába.” (JÉ 154.) „És gyakoroljad ezekben [tanítsad] a te fiadat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz” (5Móz 6:7). És ha elértük a győzelmet, ha már nem lesz bűn és bűnös, az oktatási munka akkor is folytatódni fog.

Gyülekezetünknek tennie kell azért, hogy olyan tananyagokat biztosítson, amelyek segítségével a szülők megfelelő oktatási háttérrel teremthetnek gyermekeik számára, és a fiatalok megismerhetik Isten akaratát, és a felnőttek tovább fejleszthetik őket.

Sajnálatos módon az oktatási intézmények egyre inkább eltávolodnak az igazi alap oktatásától, és világias doktrínák oktatásának központjává válnak. Sok szülő felismerte, hogy az iskolai oktatás milyen nagy hatással van gyermekeire, és olyan tananyagokat kértek, amelyek segítik őket Isten tiszteletére és dicsőségére nevelni.

Ezért a Generál Konferencia Oktatási Osztálya elkezdett kidolgozni egy teljeskörű tantervet, melynek ez lenne a fő célja. Pedagógusaink, valamint a különböző uniók és területi konferenciák együttműködésének eredményeként a tanterv elkészítésének munkája jól halad.

Ugyanakkor ez a projekt meghaladja a rendelkezésre álló összeget. Szükségünk van a ti nagylelkű hozzájárulásotok felajánlására, hogy a tananyagok elkészülhessenek, lefordításra kerüljenek, és hogy elérhetővé váljanak. Támogatásokat lehetővé teszi számunkra, hogy a legmagasabb színvonalú tananyagokat készíthessük el, hogy az iskolákban és az otthoni oktatásban a tanulók azokat használva „váljanak alkalmassá arra, hogy hasznosak legyenek mind ebben az életben, mind pedig Isten szolgálatában az örökkévalóságon át.” – CT 495.

Tudjuk, hogy ez egy nagy terv, de megéri. Nagylelkű támogatásokkal olyan tananyagokat készíthetünk, amelyek felkészítik a legfiatalabbakat, hogy az evangélium üzenetét átadhassák az egész világnak.

Előre is köszönjük! Isten áldja meg az adományozókat és az adományokat egyaránt!

A Generál Konferencia Oktatási Osztálya

ERŐSÉ TENNI

„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhivatástokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.” (2Pt 1:10)

„Akik valóban megtértek, azok Krisztussal együtt eltemették a halálának hasonlatosságába, majd az Úr feltámadásához hasonlóan kijöttek a hullámsírból, hogy új élet szerint járjanak. Az igazság iránti hűséges engedelmességgel kell biztossá tenni elhivatásukat és kiválasztásukat.” –TII 197.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 9. kötet, 186-188, 191-194. \(Egység Krisztusban – részlet; Könyvkiadás College View-ban – részlet\)](#)

Vasárnap

Július 28.

1. SZORGALOMRA VALÓ FELHÍVÁS

a. Mi legyen az elsődleges keresztény életünkben? 2Pt 1:10. Miért jár ez keresztviseléssel? Mt 10:38.

„Isten kijelölt magának egy bizonyos jellembeli minőséget és mindenki, aki Krisztus kegyelme által eléri követelményét, gazdagon jut be az országába. Mindenkinek, aki el akarja érni ezt a jellem szintet, használnia kell az Isten által e célra adott eszközöket. Ha örökölni akarjuk azt, ami megmarad Isten gyermekei számára, akkor Isten munkatársaivá kell válnunk. Arra kaptunk kiválasztást, hogy viseljük Krisztus igáját, hogy hordozzuk Krisztus terhét és vigyük keresztjét. Igyekeznünk kell 'kiválasztásunkat és elhívásunkat erőssé tenni'. Kutassuk az Írásokat és meg fogjuk látni, hogy Ádám egyetlen fiát vagy leányát sem választották ki az üdvösségre Isten törvénye iránti engedetlenségben. A világ Isten törvényét semmissé teszi, azonban a keresztények az igazság iránti engedelmisség által történő megszentelődésre lettek kiválasztva. Ha viselni akarják a koronát, akkor hordozniuk kell a keresztet.” – FE 126.

„A keresztet elkerülő ember elveszíti a hűségesnek ígért jutalmat.” – SD 248.

2. AZ ISTENNEL VALÓ KÜZDELEM

- a. **Miközben igyekszünk leküzdeni jellembeli hibáinkat – ezzel biztossá téve elhívásunkat és kiválasztottságunkat –, milyen példa áll előttünk, amelyet Jézus adott nekünk, amikor ember Fiaként a földön járt? Zsid 5:7-8.**

„Míg csönd borította a várost, és a tanítványok szállásukra tértek, hogy alvással felfrissüljenek, Jézus nem aludt. Az Olajfák hegyéről isteni könyörgései szálltak fel Atyjához, hogy védje meg tanítványait a gonosz hatásoktól, melyekkel naponta szembekerülnek, és hogy Ő is erősödjék meg lelkében a következő nap kötelességeire és próbáira. Míg követői aludtak, isteni tanítójuk egész éjjel az eget ostromolta. Az éj harmatja és dere hullott imára hajtott fejére. Krisztus ezt a példáját is követőire hagyta.

A menny Felségese, míg szolgálatát végezte, gyakran komoly imával töltötte idejét. Nem mindig ment az Olajfák hegyére, mert a tanítványok már tudták, hogy hol van a legkedvesebb rejtékhelye, és gyakran követték Őt. Az éjszaka csöndjét választotta, amikor senki sem zavarta meg. Jézus meg tudta gyógyítani a betegeket, fel tudta támasztani a halottakat. Ő maga volt az áldás és erő forrása. Még a viharoknak is parancsolt, és azok engedelmeskedtek neki. Nem szennyezte be a romlottság, idegen volt neki a bűn. Mégis imádkozott, gyakran erős kiáltásokkal és könnyhullatással. Tanítványaiért és magáért esedezett, azonosítva magát szükségleteikkel, gyöngeségeikkel, fogyatékoságaikkal, melyek mind közös vonásai az embernek. Jézus erőteljesen esedezett. Nem ragadták el emberi szenvedélyeink, bukott természetünk, noha hasonló gyöngeségek szorongatták, és hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett. Jézus olyan gyötrelmet viselt el, hogy Atyja segítségét és támogatását igényelte.

Krisztus a példaképünk.” – 2B 508-509.

- b. **Milyen eredménye volt az ily erőteljes imaéletnek? Apcs 4:13.**

„Jézus élete azonban a töretlen bizalom élete volt, amelyet az Atyával való folyamatos közösség táplált, sosem lankadt a mennyért és a földért végzett szolgálatában.

Emberként addig könyörgött Isten trónjánál, míg lényét el nem árasztotta az emberit az istenivel összekötő mennyei erő. Az Istentől így kapott életet továbbította azután az emberek felé.” – Nev 72.

3. KITARTÁS A HITBEN

- a. **Mi történik, ha nem törekszünk szorgalmasan erőssé tenni az elhivatásunkat és kiválasztottságunkat? Ez 33:13. Mondj egy példát!**
-

„Isten azzal fejezte ki nemtetszését Dávid sok felesége miatt, hogy meglátogatta ítéletével és megengedte, hogy gonoszságok támadjanak ellene a saját házából. Az a szörnyű csapás, amelyet Isten megengedett Dávidra, akit feddhetetlensége miatt egykor szíve szerinti embernek nevezett, nemzedékek óta bizonyítja, hogy Isten senkinek sem hagyja jóvá a parancsolatainak megszegését. Egész biztosan meg fogja büntetni a bűnöst, még akkor is, ha valaha igaz és Isten kegyeltje volt, mert tiszta szívvel követte az Urat. Amikor az igaz elfordul igaz voltától és rosszat cselekszik, akkor múltbeli igazsága nem menti meg az igazságos és szent Isten haragjától.” – 1SP 379.

„Aki üdvözülni akar, be kell fogadnia az igazságot. Isten parancsolatainak megtartása örök életet jelent befogadójának. Az Írás viszont világosan megmondja, hogy aki egyszer már ismerte az élet útját, örvendezett az igazságnak, azt a hitehagyás veszélye fenyegeti és a kárhozát is. Ezért naponta határozott Istenhez való megtérésre van szüksége.

Aki fenn akarja tartani a hittételt, hogy ha valaki egyszer megtért, az örökre megtért, az a világos 'Így szól az Úr'-ral dacol.” – TII 197.

- b. **Milyen legyen a hozzáállásunk? Miért nem szabad elfeledkeznünk a nélkülözhetetlen igazságról? Ezé 18:21; 1Kor 15:1, 2. e.r.**
-

„Sokan a legdurvább hibákra is elég mentségnek tartják a feledékenységet. Pedig ők is kaptak értelmet, akárcsak mások. Fegyelmezzék gondolataikat, és szokjanak le a feledékenységről! A feledékenység bűn, és a hanyagság is az. Ha megszokod a felületességet, akkor eljuthatsz oda, hogy lelked üdvösségét is közömbösen veszed, és végül meg kell állapítanod, hogy nem készültél fel Isten országára.” – KP 248-249.

„Legyen a Biblia állandóan velünk! Olvassuk, valahányszor alkalom van rá, vessük szövegeit emlékezetünkbe! Ha az utcán járunk-kelünk, olvashatjuk egy-egy fejezetét, elmélkedhetünk azon és emlékezetünkbe véshtjük.” – JVÚ 88.

4. A MI VÁLASZTÁSUNK SZERINT

a. Mit eredményez, ha eleget teszünk azon feltételeknek, amelyek megerősítik elhívásunkat és kiválasztottságunkat? 2Pt 1:10. u.r., 11.

„Isten magasabb eszményképet tűzött gyermekei elé, mint amit a legmagasabb röptű emberi gondolat is elérhetne. 'Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes' (Mt 5:48). Ez a parancs egyben ígéret is. A megváltási terv Sátán hatalmából történő teljes szabadulásunkat tűzi ki. Krisztus mindig különbséget tesz a megtört lélek és a bűn között. Azért jött, hogy lerombolja a gonosz munkáit, és a Szentlélek kiáradhasson minden bűnbánó lélekre, megőrizhesse őket a büntől.

A kísértő ténykedését nem hozhatjuk fel mentségül helytelen cselekedeteinkre. Sátán ujjong, amikor hallja, hogy Krisztus állítólagos követői kifogásokat keresnek jellemhibáikra. Mentegetőzésük viszi őket bűnbe. A bűnre nincs mentség. A szent lelkület, a krisztusi élet Isten minden bűnbánó, hívó gyermeke számára elérhető.” – JÉ 255.

b. Hogyan jelenik meg Jákób és Ézsau életében a kegyelemből való választás, hogy hatalmunkban van döntést hozni? 1Pt 1:2. e.r.; Rm 9:10-14; 11:4-5.

„Ézsaut és Jákóbot egyformán tanították Isten ismeretére, és mindketőjüknek lehetősége volt Isten parancsolataiban járni és kegyeit élvezni, de nem mindketten választották ezt. A két testvér külön utakon járt, és ösvényük egyre jobban távolodott egymástól.

Isten nem önkényesen zárta ki Ézsaut az üdvösség áldásaiból. Kegyelmeinek ajándékait Krisztus által mindenki elnyerheti. Nem kiválasztás, hanem saját döntésük alapján kárhoznak el. Igéjében Isten feltárta az örök életre való kiválasztás feltételeit: parancsolatai iránti engedelmesség a Krisztusba vetett hit által. Isten a törvényével összhangban levő jellemet választja, és aki eléri kívánalmainak normáját, beléphet a dicsőség országába... 'Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba' (Jel 22:14). Ami pedig az ember üdvösségét illeti, Isten Igéjében a kiválasztásnak ez az egyetlen módja szerepel.” – PP 166.

5. A GYŐZELEMHEZ RAGASZKODVA

a. **Hogyan írja le Pál apostol felfelé haladását? Fili 3:12-14.**

b. **Honnan tudjuk, hogy Krisztusban lehetséges a győzelem? Fili 1:6; Júd 24; 1Kor 1:30.**

„Úgy menekülünk meg, ha felkapaszkodunk a létrán fokról fokra, Krisztusra tekintünk, belé kapaszkodunk, így emelkedünk egyre jobban Krisztus magasztosságához. Úgy, hogy Ő lesz számunkra a bölcsesség, igazságos tettek, megszentelődés és megváltás. A létra fokai a hit, erény, tudás, önuralom, állhatatosság, istenfélelem, testvéri jóindulat, felebaráti szeretet...

Nem könnyű elnyerni az örök élet mérhetetlen kincsét. Senki el nem éri, aki a világ áramlatával sodródik. Távozzatok közülük, tisztátalant ne érintsetek. Senki sem viselkedhet világiasan, hogy le ne söpörné a világ áramlata. Szívós igyekezet nélkül senki sem tud felfelé haladni. Aki győzni kíván, ragaszkodjék szilárdan Krisztushoz. Ne tekintsen vissza, hanem rögzítse szemét felfelé, kegyességet kegyesség után nyerve el. A biztonság ára az egyéni éberség. Sátán játssza életre-halálra e játszmát lelkedért. Ne kanyarodj rá útjára, akár hüvelyknyit sem, nehogy föléd keredhessék!

Ha elérjük valaha a mennyet, azzal érzük el, hogy Krisztushoz kapcsoljuk lelkünket, rá támaszkodunk, a világtól, balgaságaitól és varázslataitól pedig elvágjuk magunkat. Lelkiekben együtt kell működnünk a mennyei értelmes lényekkel.” – 6B 148.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Mi köze a keresztnek az életemhez?**
2. **Miért olyan létfontosságú az imaéletem mértéke a megváltáshoz?**
3. **Mi viszi rá az embert arra, hogy veszítsen a kísértéssel szemben?**
4. **Miért fogadta el Isten a tévedő Jákóbot, Ézsauát pedig nem?**
5. **Említs meg néhány ígéretet, amelyet szem előtt kell tartani, ha győzni szeretnél!**

A JELENVALÓ IGAZSÁGBAN MEGERŐSÖDVE

„Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.” (2Pt 1:12)

„Abban sem kételkedünk, és évekkal ezelőtt sem kételkedtünk, hogy azok a tanítások, amelyeket vallunk, a korunknak szóló isteni igazságok. Az sem kétséges, hogy egyre közeledünk az ítélethez. Arra készülünk, hogy Jézussal találkozzunk, aki a szent angyalok seregével jelenik majd meg az ég felhőiben, és a hűségeseket és igazakat halhatatlansággal ajándékozza meg.” – 2B 355.

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok, Látomások, 48-59. \(A hírnökök, Az állat jele, Vakok vak vezetői, Készülődés a végre\)](#)

Vasárnap

Augusztus 4.

1. NÖVEKEDÉS ITT ÉS MOST

a. Mit hangsúlyozott Péter apostol a hívőknek? [2Pt 1:12-15.](#)

„Luther korában is volt jelenvaló igazság, amely ebben az időben különösen fontos volt. Az egyháznak ma is megvan a jelenvaló igazsága. Istennek, aki mindent szándéka szerint cselekszik, tetszett, hogy embereket különböző körülmények közé helyezzen, és koruk sajátosságainak megfelelő feladatokkal bízson meg. Az igazság nagyobb távlati tárukhoz fel előttük, ha értékelik a kapott világosságot.” – NK 131-132.

b. Mutasd be, hogy miként kellene fejlődnünk a mennyei világosság megértésében! [Zsid 5:12-14; 6:1-3.](#)

„Minden kegyes és engedelmes cselekedet erősíti az ember kapcsolatát a világ Világosságával, akiben 'nincsen... semmi sötétség.'” – NK 424.

2. SZÁMONKÉRHETŐSÉG

- a. **Több felelősséggel jár-e a nagyobb mennyei világosság?** [Jak 4:17](#); [Péld 4:18](#); [Mt 6:23](#).

„[Isten] annyit vár el népétől, amelyen kegyelmet és igazságot nyújt nekik. Teljesen eleget kell tennünk tehát minden méltányos követelésének. Felelős lényeknek a rájuk ragyogó fényben kell járniuk. Ha nem készek erre, világosságuk sötétséggé válik, és akkora lesz a sötétségük, amennyire a világosságuk is bőséges volt. Isten népére tengernyi fény ragyog, sokan mégsem követik a világosságot, ezért súlyos lelki gyöngeségben szenvednek.

Nem a tudás hiánya az oka, hogy Isten népe közül sokan elvesznek. Nem azért ítélik el őket, mert nem ismerik az utat, az igazságot és az életet. Az igazság, melyet megértettek, a fény, amely lelkükre ragyogott, de amelyet elhanyagoltak vagy elutasítottak, az ítéli majd el őket. Akik sohasem nyertek világosságot, amit elutasíthattak volna, azokat nem ítélik el. Mit tehetett volna még Isten szőlőjéért, amit nem tett meg? Fény, becses világosság ragyog Isten népére. Ez mégsem menti meg őket, hacsak ők is hozzá nem járulnak a megmentéshez; hacsak teljesen azok összessége szerint nem élnek; és ha tovább nem adják azt a sötétben veszteglőknek. Isten tettekre szólítja fel népét. Egyéni kötelességünk bevallani és elhagyni bűneinket, majd visszatérnünk az Úrhoz – most erre van szükség. Ezt egyik ember sem végezheti el a másik helyett. Egyre halmozódnak a vallásos ismeretek, és ezzel arányban a kötelezettségeink. Tündöklő fény ragyog a gyülekezetre, és e világosság, mivel nem hajlandók abban járni, elítéli őket. Ha vakok lennének, nem lenne bűnük. De felismerték a világosságot, sok igazságot hallottak, mégsem bölcsek, mégsem szentek. Sokan évek óta tapodtat sem haladtak az ismeretekben, és a tényleges megszentelődésben. Ezek lelkileg törpék. Ahelyett, hogy előre törnének a tökéletességre, visszafelé vonulnak, a sötétségbe, Egyiptom szolgaságába. Nem gyakorolják az istenfélelmet, nem törődnek a valódi, tényleges megszentelődéssel.

Isten népe fel szeretne-e ébredni? Akik vallják az istenfélelmet, leráznak-e most magukról minden bűnt, megalázzák-e lelküket Isten előtt? Kikutatják-e mély alázattal tetteik indítórugóit, és megértik-e, hogy Isten szeme mindent meglát, minden rejtett dolgot megtalál? Legyen hát alapos a megújulásunk és teljes az Istennek szentelődésünk. Az Úr felszólít, hogy adjunk át neki mindent, amink van, és amik vagyunk. Igehirdetőinknek és népünknek újonnan meg kell térni, át kell alakítani gondolkozásunkat, mert anélkül nem az élet illata vagyunk az életre, hanem a halál illata a halálra.” – 2B 123-124.

3. A JELENVALÓ IGAZSÁG

- a. **Mondj példákat a tanulmányozás középpontjában álló témákra, amelyekről nem szabad, hogy elterelődjön a figyelmünk! Dn 7:9-10; 8:14; Zsol 119:33-35.**
-

„Isten szava rendkívül sok drága igazságot tartalmaz, de a nyájnak most a korszerű igazságra van szüksége. Nagyon veszélyes a hírnökökre, ha elhagyják az időszerű igazság egyes pontjait, és ehelyett olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek nem szolgálják a nyáj egységét és a lelkek megszentelését. Sátán e tekintetben mindent megragad, hogy Isten munkájának ártson.

A szentélyről szóló tan, a 2300 napról szóló igazsággal kapcsolatban, továbbá Isten törvényei, meg Jézus Krisztus hite oly tárgyak, melyek alkalmasak arra, hogy a Jézus-várás lefolyt mozgalmát megvilágítsák, megismertessék jelen helyzetünket, meggyőzzék a kételkedők hitét, és biztonságot nyújtsanak a dicsőséges jövőről. Számtalanszor meggyőződtem róla, hogy a hírnököknek különösen ezekkel a tárgyakkal kell foglalkozni.” – TL 50-51.

- b. **Körülbelül 180 éven keresztül mi volt a jelenvaló igazság nagyon fontos vonatkozása (ami a világtörténelem egészét tekintve viszonylag új keletű)? Jel 14:6-13.**
-

„Az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését az ihletett Ige szabályozta. Egyetlen szövegszék sem mozdulhat el a helyéről. Semmilyen emberi tekintélynek nincs több joga ezeknek az üzeneteknek az áthelyezésére, mint arra, hogy az Ószövetséget felcserélje az Újszövetséggel. Az Ószövetség a számok és jelképek evangéliuma, az Újszövetség pedig maga a valóság. Az egyik éppolyan fontos, mint a másik. Az Ószövetségben vannak Krisztus ajkáról származó leckék, és ezek a leckék semmilyen tekintetben nem veszítettek jelentőségükből.

Az első és a második angyal üzenete 1843-ban és 1844-ben hangzott, és most a harmadik hirdetésének idejében járunk, de még az előző kettőnek is hangoznia kell. Ma éppolyan szükséges ezek elismérlése az igazság kutatói számára, mint bármikor ezelőtt. Szóban és írásban egyaránt hirdetnünk kell az üzeneteket és rá kell mutatnunk azok sorrendjére! Be kell mutatnunk azokat a próféciaakat is, amelyek elvezetnek bennünket a harmadik angyal üzenetéig. Az első és a második nélkül nincs harmadik sem. Ezeket az üzeneteket kell hirdetnünk a világnak kiadványokban és előadásokban, a prófétikus történelem menetében, rámutatva azokra a dolgokra, amelyek már megtörténtek és amelyek még előttünk állnak.” – CW 26-27.

4. A FEJLŐDÉS VÁGYA

- a. Írd le azt a hozzáállást, amely lehetővé teszi számunkra, hogy elfogadjuk a jelenvaló igazságot, ahogyan az kibontakozik, még akkor is, ha mások elutasítják azt! [Jer 29:13](#); [Mt 18:3](#); [Jn 7:17](#).
-
-

„Majd ha olyan leszel, mint a kisgyermek, aki készségesen hagyja, hogy vezessék, mikor megszentelt lesz a gondolkodásod, és Istennek adod át akaratodat és előítéleteidet, akkor az Úr olyan fényt áraszt szívedbe, amely megvilágítja a Szentírást, és a jelen igazságot tárja eléd, ünnepélyes, komoly összhangjában. Olybá tűnik majd az előtted, mint az aranylánc, ahol szem szemhez kapcsolódik, tökéletes egészlet alkotva.” – 3B 448.

- b. Hogyan gyengíti a hanyagság a jelenvaló igazság hatását? Mi a gyógy mód? [Ésa 56:9-10](#); [1Kor 14:8](#); [Jel 3:17-19](#).
-
-

„Az a veszély fenyeget minket, hogy olyan határozatlan formában hirdetjük a harmadik angyal üzenetét, hogy az hatástalanul pereg le az emberekről. Sok más tárgyat kevernek hozzá, ezért az üzenet, amit hirdetnünk kellene, érejtelen susogássá szelídül.” – 6B 60.

„Minden bizonnyal e föld történelmének záró napjait éljük. Sok időt kell szentelnünk lelki érdekeinknek, ha szeretnénk átélni azt a lelki növekedést, ami ebben a korban elengedhetetlen. Határozott reformokat kell végrehajtanunk. Szózat szólt: Az őrállóknak fel kell ébredniük és határozott hangon fújniuk a kürtöt! 'Eljött a reggel, az éjszaka is.' Ébredjenek az őrállók! Hallgatnak azok a hangok, amelyeket most kellene hallani az igazságról! Emberek vesznek el bűneikben, a lelkészek, az orvosok és a tanítók pedig alszanak. Ébresszétek fel őket!” – PUR February 20, 1908.

„A Hű Tanúbizonyosság azt hirdeti, hogy mikor azt képzeled, hogy valójában a virágzás nagyszerű állapotában vagy, akkor van minderre szükséged. Nem elég, ha az igehirdetők elméleti oldalakat tárnak a gyülekezet elé, hanem gyakorlati dolgokról is szóljanak. Tanulmányozzák a gyakorlati tanításokat, melyeket Krisztus nyújtott tanítványainak, és alkalmazzák azokat szigorúan a maguk és a gyülekezet lelki életére. Mivel Krisztus ilyen megrovó bizonyosságot tesz, azt gondoljuk talán, hogy hiányzik belőle a népe iránti gyengéd szeretet? Ó, dehogyl! Aki életét adta, hogy megváltsa az embert a haláltól, isteni szeretettel szeret bennünket, és aki szeret, meg is fenyt.” – 3B 257-258.

5. A FÖLDET BERAGYOGJA A DICSFÉNY

a. Hogyan terjed és gyorsul fel a jelenvaló igazság hirdetése, mielőtt Jézus visszatér a földre? Jel 18:1-5.

„[Jel 18:1-2, 4. idézve] Ez az ige arra az időre utal, amikor a Jel 18. fejezetének angyala meg fogja ismételni a Jel 14. fejezete (8. vers) második angyalának üzenetét; azt, hogy Babilon elbukott. A Jel 18. fejezetében említett angyal utalni fog azokra a rontásokra is, amelyek 1844 nyara, az üzenet első meghirdetése óta utat találtak a Babilont megtestesítő szervezetekbe.” – NK 537.

b. Mit tegyünk annak ellenére, hogy a világ nagy része számára kellemtelen a jelenvaló igazság üzenete? 1Kor 2:12-16.

„Egyéni életünkben Isten legyen tanítónk. Ha őszintén keressük Őt és bevalljuk Előtte jellemhibáinkat, Ő megígérte, hogy magához fogadja mindazokat, akik alázatosan járulnak elé. Akik engedelmeskednek Isten követelményeinek, azok Krisztus állandó jelenlétét élvezik, és ez a társaság igen értékes lesz számukra. Minthogy megragadják a mennyei bölcsességet, megmenekülhetnek a romlottságtól, amely a kívánságban van e világon.” – BP 229.

„Ha Krisztushoz jössz, nem fogsz dicsekedni: 'Szent vagyok.' Csak Isten mondhatja ezt rólad, hiszen te nem ismered a szívedet. Ez a kérdés biztos bizonyítéka annak, hogy nem ismered a Szentírást, sem Isten hatalmát. Csak Isten írhatja be a könyvekbe, ha akarja, hogy engedelmes gyermek vagy, aki jókedvű szívvel megtartja parancsolatait; és a jutalmazás napján feltárják a feljegyzéseket az angyalok és emberek előtt.” – ST December 22, 1887.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miben különbözik napjaink igazsága a múltbéliektől?
2. Miért vagyok számon kérhető Isten előtt, hogy a jelenvaló igazság szerint élek-e?
3. Miért kellene arra törekednem, hogy megosszam másokkal a jelenvaló igazságot?
4. Hogyan hat a lelki fejlődésemre az a hozzáállás, amit a nagyobb világosság iránt tanúsítok ?
5. Mi legyen az én határozott lépésem, ha ellenállással szembesülök?

PRÓFÉTÁLÁS A MI JAVUNKRA

„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.” (2Pt 1:19)

„A harmadik angyal üzenetének elfogadásával nem mendemondákra hallgattunk, hanem a biztos látnoki szóra. És most a Biblia igazsága világosságának teljes verőfényében élünk.” – 4B 592.

Javasolt olvasmány: [Szemelvények, 1. kötet, 15-22. \(A prófétai íráskok ihletettsége\)](#)

Vasárnap

Augusztus 11.

1. HIT, NEM MESE

a. Miért tudta Péter elismerni Jézus Krisztus istenségét? [Mt 17:1-7.](#)

„A hegyen kicsinyített formában látható volt a dicsőség jövő országa: Krisztus, a király, Mózes, mint a feltámadott szentek, és Illés, mint az égbe ragadtatottak képviselője.

A tanítványok még nem fogják fel a látottakat, de örvendeznek, amiért hosszútűrő tanítójukat – aki gyöngéd, alázatos és gyámoltalan idegenként vándorol ide-oda – megtisztelik a menny kiváltságosai.” – JÉ 357.

„Az egész éjjel a hegyen telt el, és amint felkelt a nap, Jézus és tanítványai leereszkedtek a síkságra. A tanítványok megfélemlettek – gondolataikba merültek és hallgattak. Péternek sem volt semmi mondanivalója.” – JÉ 360.

b. Mit tudott Péter magabiztosan kijelenteni? Hogyan kellene hit által visszhangoznunk bátor példáját? [2Pt 1:16-18.](#)

„A hazugság nem fér össze az igazsággal. Ha ravaszul kitalált mesékhez ragaszkodunk, akkor az ellenség erővel egyesülünk Isten és Krisztus ellen...

A gonosz minden formája arra vár, hogy elejtsen bennünket. Hízelgés, megvesztegetés, csábítások és felmagasztaló ígéretek lesznek Sátán szorgalmasan alkalmazott eszközei.

Mit tesznek Isten szolgálói azért, hogy az 'így szól az Úr' korlátját a gonoszág áradata elé helyezték?” – 1Sz 184-185.

2. A PRÓFÉCIA HATÁSA

- a. **Amikor a zűrzavar egyre fokozódik, miért lehetünk hálásak, hasonlóan ahhoz, ahogy az Emmaus felé vezető úton a csalódott tanítványok Krisztustól reményt kaptak? Lk 24:15-21, 27, 32; 2Pt 1:19.**
-
-
-

„A tanítványok szíve megremegett. Hitük fellobbant. Újjászülettek élő reménységre, mielőtt még Jézus elárulta volna kilétét. A Megváltó fényt akart gyújtani értelmükben, hogy hitükkel a 'biztos... prófétai beszéd'-be kapaszkodjanak. Azt akarta, hogy az igazság erős gyökeret verjen lelkükben, nem csupán azért, mert személyesen tett bizonyosságot nekik, hanem mert a ceremoniális törvény szimbólumai, az árnyékszolgálat, valamint az Ótestamentum próféciai kétségbevonhatatlan bizonyítékok. Krisztus követőinek értelmes hitre volt szükségük, nemcsak saját érdekükben, hanem azért is, hogy megismertethessék Krisztust a világgal. És e munka kezdetén Jézus ráterelte a tanítványok figyelmét 'Mózes'-re és 'minden prófétákra.'” – NK 312.

„[Isten] terve az, hogy akik Jézus Krisztus által részesültek a nagyszerű mentésben, legyenek küldöttei, a világosság közegei a világ széltében-hosszában. Útjelzők az emberek számára, élő levelek, melyeket ismer és olvas minden ember. Hitük és cselekedeteik bizonyítsák az eljövendő Megváltó közeledését, és hogy nem hiába fogadták el Isten kegyelmét. Figyelmeztetnünk kell az embereket a közelgő ítéletre. Azoknak, akik eddig csakis légből kapott mesékre hallgattak, Isten alkalmat nyújt meghallani a megbízható, Istentől eredő jóvendöléseket, melyekre jól teszik, ha figyelnek, mint sötétben világító szövétnekre. Eljuttatja az igazság megbízható szavát az engedelmeskedni akarókhöz. Mindenki összevetheti az igazságot a mesékkel, noha olyanok találják eléjük, akik állítólag értik az Isten szavát, és elég képzetek, hogy tanítsák a sötétben veszteglőket.” – 2B 631-632.

- b. **Mire figyelmeztette Pál Timótheust, ami ma is nagyon fontos? 1Tim 6:20-21.**
-
-
-

„A pogány bálványimádásnak ugyanaz a lelkülete él ma is, bár finomabb és vonzóbb alakot öltött. Szomorú, hogy napról napra rohamosan csökken a biztos prófétai beszédbe vetett hit. Emiatt azután babonáság és ördögi varázslás bűvöli el az emberek gondolkodását.” – 5B 141.

3. LELKÜNK HORGONYA

a. Hogyan ismerhetjük fel a valódi próféciaát, mint a keresztény hit horgonyát, alappillérét? Ám 3:7; 2Pt 1:20-21.

„Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten Szavának ihletettségét, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője...

Vannak, akik eredetiségre törekedve az írottakon túl bölcselkednek. Az ilyenek bölcsessége balgaság. Idő előtt csodálatos dolgokat fedeznek fel, de elgondolásaik azt igazolják, hogy valójában nagyon távol vannak az isteni akarat és cél megértésétől. A halandó emberek elől elrejtett titkok feltárására igyekezve ahhoz a mocsárban vergődő emberhez hasonlíthatók, aki maga ugyan képtelen kiszabadulni, másoknak mégis azt magyarázza, hogyan menekedhetnek ki sártengerükből. Azokat példázza ez a leírás, akik a Szentírás vélt tévedéseit próbálják kijavítani. Senki nem teheti jobbá a Szentírást olyan gondolatok közvetítése által, melyek szerint az Úr ezt így és így értette, vagy hogy ezen és azon ezt és azt gondolta.

Némelyek komolyan tekintenek ránk és azt mondják: 'Nem gondoljátok, hogy a másolók vagy fordítók esetleg elkövettek néhány hibát?' Ez valóban lehetséges, és az a szűk látókörű személy, aki meginog és megbotlik ennek lehetőségén és valószínűségén, az ihletett Ige titkaiban is meg fog botlani, mivel nem képes megérteni Isten céljait." – 1Sz 15-16.

„Az Úr a tökéletlen beszéd hangján szól az emberekhez. Azért tesz így, hogy a föld lakói – elsatnyult érzékeik és homályos, földi befogadókészségük ellenére is – képesek legyenek szavai megértésére. Ebben mutatkozik meg Isten leereszkedése, aki ott találkozik az emberrel, ahol az éppen van. Az egyszerűségében tökéletes Biblia nem ad választ Isten nagy eszméire, mert a végtelen eszme nem fejezhető ki pontosan a gondolat véges eszközével. Sokan úgy gondolják, hogy a Biblia kifejezései túlzottak, valójában azonban még ezek az erős kifejezések is megtorpannak a gondolat nagyszerűsége előtt, melyet közvetíteniük kell, noha az író a lehető legkifejezőbb nyelvezetet választotta a legmagasabb iskola igazságainak közvetítésére...

Amikor emberek bírálni kezdik Isten Igéjét, szent területre lépnek. Sokkal jobban tennék, ha félnének és rettegnének, és bölcsességüket bolondságként rejtegetnék. Isten egyetlen embert sem hívott el arra, hogy Igéje felett ítéletet mondjon azáltal, hogy egyes dolgokat ihletettnek nevez, másokat pedig nem." – 1Sz 21-22.

4. ISTEN GONDVISELÉSE GYERMEKEIRŐL

- a. Írj le egy ma gyakran előforduló ijesztő jelenséget! Hogyan nézzünk szembe vele? 2Pt 2:1-3; 1Tim 4:1-2; 5Móz 6:24-25.
-
-
-

„Soha, de soha nem volt olyan idő, mikor az igazság az emberek romlott érvelése miatt többet szenvedett volna a helytelen vitatkozásoktól, lekicsinyléstől, értékétől való megfosztástól, mint a mai, utolsó napokban. Az emberek különböző eretnenségek tömkelegét hozták, és ezeket jövendöléseknek állítják be a nép előtt. A népet megbűvöli a különös, az újszerű, és nincs bölcs tapasztalatuk, hogy felismerjék azon elgondolások jellegét, melyeket fontos dolgokként hirdetnek. Pedig ha valamit fontosnak, Isten szavának kiáltanak ki, attól még az nem lesz igazság...

Isten hangját kijelentett Igéjéből, a biztos prófétai beszédből kell hallanunk. Akik magukat állítják be fontosnak, és meglepő dolgokat akarnak cselekedni, jobb lenne, ha észhez térnének.” – TII 166.

„Minden tartós javulás, tökéletesedés, megújulás alapja az Isten törvénye. Világosan és félreérthetetlenül a világ elé kell tárnunk, hogy engedelmisséggel tartozunk a törvénynek. Az Isten törvénye iránti engedelmisség a legnagyobb serkentés a szorgalomra, takarékosagra, igazmondásra és az emberek igazságos, méltányos kapcsolatára...

Akik szorgalmasan hallgatnak az Úr hangjára és örömmel megtartják parancsait, azok között lesznek, akik meglátják az Istent.” – 8B 199.

- b. Milyen bibliai példákat említ Péter, hogy bemutassa Isten kegyelmes megmentésének szükségességét és biztosítékát azok számára, akik szeretik és félik őt? 2Pt 2:4-8.
-
-
-

„Isten tehát a mennyei angyalok szüntelen védelméről biztosítja a gonoszság seregeivel harcban álló népét, amely ki van téve a sötétség fejedelme megtevesztő befolyásának és soha nem lankadó rosszindulatának. Ez a védelem nem szükségtelen. Isten azért ígér kegyelmet és oltalmat gyermekeinek, mert Sátán nagyhatalmú követivel kell szembe kerülniük, akik sokan vannak, elszántak és fáradhatatlanok. Rosszindulatukról és hatalmukról veszélyes dolog nem tudni, és nem törődni vele.” – NK 457.

5. BECSBEN TARTANI SZABADULÁSUNKAT

- a. **Mi a legértékesebb szabadulás, amit Isten kínál nekünk? 2Pt 2:9. e.r.; 1Kor 10:13; Zsol 50:15.**
-
-
-

„Isten mindenkit meg fog védelmezni, aki az engedelmesség útján jár, aki azonban arról letér, az Sátán területére merészkedik. Ott pedig biztosan elbukunk. Az Üdvözítő meghagyta: 'Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok' (Mk 14:38). Az elmélkedés és az ima megóv attól, hogy önkéntelenül is veszélyes utakra térjünk. Így sok vereségtől megmenekülhetünk.

Mégse veszítsük el bátorságunkat, ha kísértés támad ránk. Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, akkor ezzel javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést, és nem esett kétségbe, amikor jött a kísértés. Mi se cselekedjünk másképp.” – JÉ 98.

„A kísértés még nem bűn. Jézus szent és szeplőtlen volt, mégis mindenben megkísértette Őt az ördög, méghozzá olyan erős és hatalmas kísértésekkel, amilyenekhez hasonlók embernek sohasem kell kiállnia. Jézus ellenállt a kísértéseknek, és ezzel ragyogó példát hagyott ránk, hogy nyomdokain járjunk. Ha önigazultak és magabiztosak vagyunk, magunkra maradunk, és Sátán kísértése alatt elbukunk; de ha Jézusra tekintünk és Őbenne bízunk, ha azt az erőt hívjuk segítségül, amely legyőzte az ellenséget, akkor minden kísértésben utat nyit menekülésünk előtt. Ha Sátán áradatként tör ránk, szálljunk szembe vele a Lélek kardjával – akkor Jézus siet majd a segítségünkre. A hazugság atyja reszket Isten igazságának megsemmisítő erejétől.” – 5B 311.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan segíthet nekem az elkövetkezendő napokban a bibliai próféciaák megértése?**
2. **Miért osztotta meg Jézus a próféciát az Emmausba tartó tanítványokkal?**
3. **Milyen módokon akarja Sátán aláásni a Szentírásba vetett bizalmunkat?**
4. **Miért olyan fontos, hogy szilárdan ragaszkodjunk az ihletett szavakhoz?**
5. **Ha kísértés támad, milyen lépéseket kell megtennünk?**

TISZTASÁG EGY ROMLOTT KORBAN

„Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük.” (Tit 1:15)

„Sok gonoszság elkerülhető lenne, ha a nők körültekintőek, tartózkodóak lennének és nem akarnának több szabadságot maguknak, nem fogadnák el mások helytelen figyelmét, hanem megőriznék magas erkölcsi színvonalukat és nemes méltóságukat.” – BO 281.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 103-110; 140-145. (Sátán ügynökei; Iárjunk-e spiritiszta orvoshoz?)*

Vasárnap

Augusztus 18.

1. MAGATARTÁSUNKRA FIGYELVE

a. **Hogyan büntette meg Isten Mózes nővérét az irigységért? Mire figyelmeztet ez bennünket is? 4Móz 12:1-2, 6-10; Jak 4:11; 2Pt 2:9. u.r., 10.**

„Ha Miriám irigységét, elégedetlenségét Isten nem büntette volna meg ily feltűnő módon, akkor az nagyon sok rosszat és bajt eredményezett volna. Az irigység egyike a legsátánibb jellegzetességeknek, amely csak az emberi szívben létezhet, hatásaiban pedig egyike a legkárosabbaknak. A bibliai bölcs így szól: 'A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt?' (Péld 27:4). A mennyben is az irigység okozta a vizsályt. Az emberek között is az irigység elnézése hozta létre az elmondhatatlan nyomort. 'Mert ahol irigység ... van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van' (Jak 3:16).

Nem tekinthetjük csekély dolognak, mikor másokról rosszat mondunk, vagy pedig magunkat tesszük meg embertársaink indokainak és cselekedeteinek bíráivá: 'aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek' (Jak 4:11). Csak egy bíró van... Azért mindaz, aki magára veszi azt a felelősséget, hogy elítélje és kárhoztassa embertársait, bitorolja a Teremtő jogát.

A Biblia különösképpen arra tanít bennünket, óvakodjunk megvádolni azokat, akiket Isten követeiként hívott el ezen a földön.” – PP 347.

2. GÖGÖS FELTÉTELEZÉS

a. Miként figyelmeztet Isten a gögös emberekre, akik dicsekszenek a vágyaikkal, főleg ha népe közé akarnak belopódzni? 2Pt 2:11-13.

„Ha Sátán elbűvölő hatalma rátelepszik valakire, az elfeledi Istent, és a romlott szándékú embert magasztalja fel. Ezek a félrevezetett emberek titkos bűnöket gyakorolnak, erényeknek beállítva azokat. Valóban feltehetjük az apostol galáciabeliekhez intézett kérdését: 'Kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmesskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg?' (Gal 3:1) A hitetlenségben és erkölcstelenségben mindig igézet rejlik. Csalásnak esik áldozatul a gondolkodás, azért nem tud következetesen érvelni. A lelki látás elhomályosul, és az addig kifogástalan erkölcsű embert megzavarja Sátán ügynökeinek csaló okoskodása, akik a világosság hírnökeinek vallják magukat. Ha nyíltan lépnek fel, és úgy közelítenek meg áldozataikat, akkor pillanatnyi habozás nélkül visszautasítanak őket. De először csak a rokonszenv elnyerésére törekszenek, hogy bizalmat keltsenek maguk iránt, mint Isten hű, önfeláldozó szolgálói. Csak ezután fognak hozzá félrevezető tevékenységükhöz. Isten különleges hírnökeinek álcázva próbálják letéríteni az embereket a feddhetetlenség ösvényéről, amit úgy érnek el, hogy érvénytelennek tüntetik fel Isten törvényét.” – 5B 106.

b. Mire kell figyelniünk, ha ilyen veszélyekkel nézünk szembe? Ésa 51:7-8; Tit 1:15.

„E romlott korban, amikor ellenségünk, 'az ördög mint ordító oroszlán szerete jár, keresvén, kit elnyeljen' (1Pt 5:8), szükségesnek tartom felemelni figyelmeztető szavamat. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek! Sok ragyogó tehetségű ember Sátán szolgálatába állította képességeit. Milyen figyelmeztetést adhatnék a népnek, amely vallja, hogy kijött a világból, elhagyta a sötétség dolgait...? Sokan tisztátalan gondolatokat, szentségtelen képzelgéseket, megszenzeteletlen kívánságokat és alantas ösztönöket melengetnek magukban. Isten gyűlöli az ilyen fa gyümölcsöt. A tiszta és szent angyalok borzadva tekintenek ezeknek az embereknek a viselkedésére. Az ellenség azonban örvendezik. Ó, bárcsak e férfiak és nők meggondolnák, milyen következményekkel jár, ha áthágják az Úr törvényét! Isten nevének meggyalázása és az ember átka ez bármilyen körülmények között. Annak kell tekinteniünk, ha mégoly tetszetősen álcázott is, és bárki emberfia legyen is az elkövető.” – 5B 108-109.

3. NAGYOBB VILÁGOSSÁG, NAGYOBB FELELŐSSÉG

a. **Hogyan írják le az ihletett szavak azon „ragadozóknak” a sorsát, akik megpróbálják beszennyezni Isten népét? 2Pt 2:14; 2Tim 3:5-9.**

„Elképzelhetetlen az a kiábrándultság és romlás, amely a laza erkölcsök nyomában jár. A Földet beszennyezik lakosai. A bűn mértéke már majdnem betelt, de ami a legsúlyosabb büntetést vonja maga után, az a gonoszságnak a szentség palástja alatti művelése. A világ Megváltója sohasem taszítja el az őszinte bűnbánatot, bármekkora legyen is a bűn, de elítéli a farizeusokat és szemfogatokat. A nyíltan bünt elkövető reménye nagyobb, mint az álszenteké.

’És azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban’ (2Thess 2:11-12). Ezek és akiket félrevezetett, nem hajlanak az igazságra, és a gonoszságban telik kedvük. Mi lehetne súlyosabb tévedés, mint azt képzelni, hogy az erkölcstelenségben és a házasságtörésben nincs semmi Istennek nem tetsző? A Biblia számos figyelmeztetést tartalmaz az ilyen bűnök ellen.” – 5B 107-108.

„Mint Krisztus követe, felszólítalak benneteket, akik a jelenvaló igazságot valljátok, hogy azonnal utasítsatok vissza mindenféle tisztátalan közeledést, és hagyjátok el azok társaságát, akik tisztátalanul élnek és beszélnek. Undorodjatok ezektől a bűnöktől...

Mivel sokasodnak a szennyes bűnök a világban, és már a gyülekezet ajtaján dörömbölnék, figyelmeztetek, ne adjatok teret ezeknek! Forduljatok el a csábítóktól! Bár Krisztus követőjének valljátok magukat, a Sátán emberei.” – 5B 109.

b. **Nevez meg egy konkrét veszélyt, amelyben azok vannak, akik vallják, hogy nagyobb a világosságuk! Rm 2:21-23.**

„E népnek a halandókra valaha is bízott legünnepélyesebb üzenetet adták megőrzésre, és hatalmas jóra ható erő lehetnek, ha megszentelődnek az igazság által. Vallják, hogy az örök igazság magasztos alapzatán állnak, hogy megtartják Isten valamennyi parancsát; ezért, ha bűnbe merülnek, és bujálkodást és erkölcstelenséget követnek el, az ő bűnösségük tízszer olyan súlyos, mint azoké, akik nem ismerik el, hogy Isten törvénye kötelező lenne rájuk.” – 2B 450-451.

4. MONDJUNK LE VÉGRE KEDVELT BŰNEINKRŐL!

- a. **Kihez hasonlítunk, ha makacsul hódolunk bármilyen bűnös szokásnak? Miért?** 2Pt 2:15-16; 4Móz 22:9, 12, 21, 27-28; 31:16.
-

„Komoly figyelmeztetés ez Isten mai népe számára, hogy egyetlen keresztényietlen vonást se tűrjön meg szívében. A bűn, melyet melengetünk, szokásá válik, majd az ismétlés által megerősödve hamarosan uralkodó hatással van ránk, maga alá tiporva nemes erőinket. Bálám nagyon is szerette a gonoszság jutalmát. A másé kívánása bűnének, melyet Isten a bálványimádással egyenrangúnak jelentett ki, Bálám nem állt ellen, nem győzte le. Sátán egyetlen jellemhibán keresztül – mely megrontotta jellemét – teljesen uralmat szerzett felette.” – TII 25.

- b. **Miért veszélyes, ha valaki ismeri az igazságot, de nem jár annak fényében?** 2Pt 2:15-22, 2Thess 2:10. m.r.-12.
-

„A gőgös spiritizmus nagyobb szabadságra tart igényt. Kedveskedő, virágos nyelvezeten arra törekszik, hogy az óvatlan lelkeket elbűvölje és megtévevse, hogy a keskeny és az egyenes út helyett válasszák az élvezet és a bűnös engedékenység széles útját. A spiritizmus szolgátságának nevezi Isten törvényének követelményeit. Azt állítja, hogy aki engedelmeskedik, az szolgai félelemben él. [Ennek hívői] nyájias, logikus, értelmes szavakkal dicsekednek szabadságukkal, és az igazság ruháival igyekeznek fedni veszélyes eretnekségeiket. A legfelháborítóbb bűncselekményeket az emberiség áldásainak tekintik.

Szélesre tárják az ajtót a bűnös előtt, hogy a testies szív indulatainak engedjen és megszegje Isten törvényét, de leginkább a hetedik parancsolatot. Akik a hiúságnak e nagyotmondó szavait hangoztatják, azok a bűnben látják a szabadságuk győzedelmét, és ezen szabadság örömeit ígérik azoknak, akiket megtévesztenek az Isten kinyilatkoztatott akarata elleni lázadás során. Ezek a megtévesztett lelkek Sátán fogságában vannak és hatalma irányítja őket, ugyanakkor szabadság van ígérve számukra, ha követni merik a bűnnek útját.

A Szentírás beteljesedik ebben, a vak vezeti a vakot. Mert aki az embert legyőzi, annak a rabságába esik. Ezek a megtévesztett lelkek a démonok akaratának legborzasztóbb rabszolgasága alatt állnak. A sötétség hatalmaival szövetkeztek, és nincs erejük a démonok akaratával szembe menni.” – RH April 15, 1875.

5. A FEDDÉS ÁLDÁSA

a. Milyen választási lehetőségünk van? 2Pt 2:19; Rm 6:16, 19; Péld 10:17.

„[János] mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékoságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben, napról napra szemlélhette Jézus gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledkezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Krisztus átforgató hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét.

A János életében megnyilvánuló megszentelődésnek merő ellentétje apostoltársának, Júdásnak a tapasztalata... gyakran, ha felfigyelt Júdás a Megváltó szavaira, azok szíven találták. Mégsem akart megalázkodni, sem bűneit megvallani. Ellenállt az isteni befolyásnak, ezáltal megvetette a Mestert, akit – valómása szerint – szeretett. János komolyan küzdött hibái ellen, Júdás ellenben elnyomta lelkiismerete szavát, engedett a kísértéseknek...

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalmuk volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jelleme mindkettőnek igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhetek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja... Egyikük naponként meghalt 'én'-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét, viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átforgató erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.” – AT 351-352.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan kerülhette volna el Miriám a lepra szégyenét?
2. Miért válnak számunkra oly fontossá Péter figyelmeztetései napjaink társadalmában?
3. Milyen szempontból lesz egyedülálló Isten népe ebben az eltorzult világban?
4. Kizárólag hogyan kerülhetem el Bálám sorsát?
5. Mi a különbség a tévedő János és a tévedő Júdás között?

ÉRTÉKELNI A MENNYEI FÉNYT

„Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.”
(Jak 4:17)

„Az angyal így szólt: 'Akkor váltják ki Isten kárhoztatását és rosszálló tekintetét, ha világosság ér hozzájuk, és a világosságot félresöprik vagy elvetik. Mielőtt azonban a világosság megérkezne, nincs bűn, mert nincs világosság, amit elvethetnének.' ” – 1B 116.

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgtétel, 2. kötet, 695-711. \(Felelős vagy a nyert fényért\)](#)

Vasárnap

Augusztus 25.

1. MAGATARÁSBELI PROBLÉMÁK

a. **Hogyan magyarázza Péter a hamis tanítók sorsát? 2Pt 2:20.**

„Ezeket a gyülekezetben fellépő álnok tanítókat, akik sok hittestvért félrevezetnek, az apostol 'víztelen kútfők'-hez, 'széltől hányatott fellegek'-hez hasonlítja, 'akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre' (2Pt 2:17). Amint állította: 'utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél.' ” – AT 338.

b. **Amikor mások megvetnek bennünket vagy próbára teszik türelmünket, milyen szavak segítenek, hogy megőrizzük jó belátásunkat és bölcs döntéseket tudjunk hozni? Préd 7:8.**

„[Sokan] kedvelik a hízelgést, és gyanakodva örködnek, nehogy mellőzzék vagy megsértsék őket. Kemény, kérlelhetetlen a lelkületük. Virít bennük az irigység, az ellenségeskedés és a versengés...

Míg mohón törekedtek az elsőségre, ne feledjétek, hogy ha nem ápoljátok magatokban a szelíd és alázatos lelkületet, utolsók lesztek Isten szemében. A büszkeség sokakat el fog buktatni ott, ahol pedig sikeresek lehettek volna. 'A tisztességnek előtte jár az alázatosság' (Péld 15:33). 'Jobb alázatos lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel' (Péld 16:19).” – 5B 42-43.

2. NÉHÁNY ÉRDEKES ÁBRÁZOLÁS

a. Mire akar ráébreszteni bennünket Péter? Péld 26:11; 2Pt 2:20-22.

„A világ megéri a pusztulásra. Isten csak rövid ideig viseli el a bűnösöket. Ki kell inniuk Isten haragjának poharát, amelyet nem enyhít könyörülettel... Rövidesen kiderül, ki áll az Úr oldalán és ki nem szégyelli Jézust. Akikben nincs meg az erkölcsi bátorság, hogy lelkiismeretesen a hitetlenekkel ellentétes álláspontot foglalják el, és maguk mögött hagyják a világ divatjait, és nem követik Krisztus önmegtágadó életét, azok szégyellik Őt és megvetik példáját.” – 1B 287.

b. Miként figyelmeztet bennünket Krisztus Péterhez hasonlóan arra, hogy őrizzük meg a Vele való alázatos és Neki alárendelt kapcsolatot? Lk 11:24-26.

„A felékesített ház az öngazult lelket ábrázolja. Krisztus kiűzi Sátánt, de aztán visszatér, remélve, hogy újra itt lakhat. Üresen, kisöpörten, felékesítve találja a helyet. Csak az öngazultság lakik benne. 'Akkor elmegy és vesz maga mellé hét lelket, gonoszabbat nálánál és bemenvén, ott lakoznak. Ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsónél' (Lk 11:26).

Átok az öngazultság, emberi ékesség, melyet Sátán a maga dicsőségére használ. Akik öndicsérettel és válluk veregetésével ékesítik lelküket, azok hét gonoszabb léleknek készítenek utat. Ezek már az igazság befogadásával is ámítják magukat. Az öngazultság alapjaira építenek. A gyülekezetek imáit szertartások körítésével ajánlhatják fel Istennek, de ha önhietség-ízű, akkor Isten nem dicsőül meg általuk. Az Úr kijelenti: 'Én jelentem meg igazságodat, csinálmányaid nem használnak neked' (Ésa 57:12). Minden felékesítettségük dacára Sátán a gonosz angyalok seregével jön be és elfoglalja helyét a lélekben, hogy elősegítse az ámítást. 'Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsónél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, minthogy megismerén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól' (2Pt 2:20-21).” – TII 121.

3. MEGMARADNI A HITBEN

a. Miért vagyunk arra figyelmeztetve, hogy „maradjunk meg” Krisztusban? Kol 1:21-23.

„Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálá-
tába álljunk, annak uralma alá kerülünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a
szövetségekötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt a mennyei
közvetítőkkel, akkor Sátán veszi birtokba a szívet, és lakóhelyévé teszi azt. A
gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha hit által Krisztus lakozik a szívben,
igazságban. Hacsak nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellent
a szentségtelen hatásoknak – önszeretetnek, saját vágyaink kielégítésének,
a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre
elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, ha nem
vetjük alá magunkat neki percről percre, vereséget szenvedünk. A Krisztus-
sal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján az ellenség
kénye-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, és végül az ő parancsait kell végrehaj-
tajanunk.” – JÉ 266.

b. Mutasd be azt a csodálatos egyensúlyt, amelyet meg kell értenünk a Jézusba vetett hit általi megigazuláson keresztül! Rm 3:24-26; Zsid 6:4-6; 10:26-27.

„Aki meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, amikor az embe-
rek között járt, az ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten Igéje által jó.
Ragadd meg ígérését: 'Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem' (Jn 6:37).
Vesd magad lábához és kiáltd: 'Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlen-
ségemnek' (Mk 9:24). Ha ezt cselekszed, sohasem veszthetsz el, soha.” – JÉ 363.

„Amint a bűnös a törvénybe tekint, felismeri bűneit, lelkiismerete meg-
szólal. Elítélt állapotban van, és egyedül a Kálvária keresztyénél talál vigaszt és
reményt. Miközben szaván fogja Istent és megragadja az ígéretek, nyugalom
és béke hatja át szívet. Így kiált fel: 'Uram, megígérted, hogy mindenkit meg-
váltasz, aki Fiad nevében jön Hozzád. Elveszett, tehetetlen és csüggedt lélek
vagyok. Uram, ments meg, különben elvesztem!' Hite megragadja Krisztust,
és ekként megigazul Isten előtt.

Az igaz, hogy Krisztus érdemei által Isten joggal igazítja meg a bűnöst,
az ember azonban nem öltöztetheti lelkét Krisztus igazságosságának ruháiba,
miközben tudatában van bűneinek és elhanyagolt kötelezettségeinek. Isten –
mielőtt megigazíthat valakit – a szív teljes átadását kéri. Folyamatos engedel-
mességre van szükség, olyan tevékeny, élő hit által, melyet a szeretet éltet, és
amely megtisztítja a lelket.” – 1Sz 335.

4. A VILÁGOSSÁG SZERINT ÉLNI

- a. **A mennyei világosság bőségével megáldva, miről nem szabad elfeledkeznünk, ha komolyan gondoljuk üdvösségünket? Jk 4:17.**
-
-

„Az egészségügy megújulását hirdetve gyakran azt a választ kapjuk: 'Sokkal többet tudunk, mint amennyit teszünk.' Nem értik meg, hogy felelősek minden testi jólétüket érintő sugárért, és hogy összes szokásuk nyitva áll Isten vizsgálata előtt. Nem szabad a vak véletlenre bízunk földi életünket. Szentül óvjuk valamennyi szervünket, testünk összes szövetét a káros szokásoktól.” – 6B 372.

- b. **A jelenvaló igazság számos tekintetében, amelyekben reformra van szükség (az egészségügy csak egy példa), mennyire messzemenőek a napi döntéseink következményei? Rm 14:21; Jer 13:20.**
-
-

„Hirdettük már a gyülekezetekben az egészségügyi megújulást, de hűvösen fogadják a világosságot. A férfiak és nők önző, egészségpusztító maguk kényeztetése ellensúlyozza annak az üzenetnek a hatását, melynek népet kell előkészítenie Isten nagy napjára. Ha a gyülekezetek meg akarnak erősödni, akkor éljék az igazságot, melyet Isten küld nekik. Ha a gyülekezet tagjai semmibe veszik ezt a világosságot, akkor le is kell aratniuk az elkerülhetetlen következményeket, mind testi, mind lelki elfajulásban. A gyülekezet idősebb tagjainak tekintélye kovászként hat az újonnan megtértekre. Az Úr most azok miatt a gyülekezeti tagok miatt nem munkálkodik, hogy sok tagot hozzon a gyülekezetbe, akik soha meg nem tértek, meg azok miatt, akik valamikor megtértek, de visszaestek. Milyen is lenne a megszenyelt tagok hatása az új hívőkre? Hatástalanná tennék Isten üzenetét, amit pedig népének hirdetni kell!” – 6B 370.

- c. **Tekintettel arra a súlyos felelősségre, amely mindazokon nyugszik, akikre a menny által küldött világosság rábízott, milyen komoly felhívás visszhangzik most? Jer 3:12-13; Zsol 32:5.**
-
-

5. ELŐRE TÖRTETVE

- a. Ismertess néhány felhívást, amelyek szükségszerűek most Isten kihívásokkal teli időkben élő gyülekezete számára! Zsid 5:13-14; 6:1; Fili 2:14-15.

„Gyülekezeteink tagjai újra térjenek meg, és újonnan szenteljék magukat a szolgálatra. A munkában és az összejöveteleinken mától kezdve legyünk egy akaraton. Imáinkban küzdjünk Istennel, kérjük, hogy a Szentlélek jöjjön el valamennyiünk szívébe. Krisztus közöttünk való vitathatatlan jelenléte meggyógyítaná a kételkedés poklosságát, mely gyengévé és erőtlenné teszi szolgálatunkat. Arra van most szükségünk, hogy az isteni lehelet életet leheljen belénk. Legyünk közvetítőkké, akiket át az Úr fényt és kegyelmet tud küldeni a világnak. Hozzuk vissza a visszaeső bűnösöket. Rázzuk le bűneinket. Bűnvallomással és bűnbánattal alázzuk meg büszke szívünket. Rövidesen a lelki erő áradatai ömlenek azokba, akik készen állnak befogadni azt.” – 8B 46.

„Bármilyen legyen is a munkátok, kedves testvéreim, úgy végeztétek, hogy a Mesterért tesztitek, tegyétek hát a lehető legjobban! Ne veszítsétek szem elől a kitűnő lehetőségeket. El ne tékozzátok életeteket, tétlenkedve, és könnyű életről, sikerről, vagy olyan munkáról álmodozva, amellyel az Úr nem bízott meg. Tegyétek inkább azt, ami a legközelebb van hozzátok. Végeztétek, még ha veszedelmek és nehézségek közé vezet is a misszió mezején. De nagyon kérek, ne panaszkodjatok a nehézségek és az áldozatok miatt! Nézzétek a valdenseket! Gondolkodjatok el azon, hogyan juttatták el ők az evangélium fényét a sötétségbe borult gondolkodású emberekhez. Ne akarjátok ebben az életben elnyerni a jutalmat, hanem mindenki szilárdan a versenyfutás végén váró díjra szegezze a tekintetét! Férfiakra és nőkre van most szükség, akik olyan pontosan teljesítik kötelességeiket, amint az iránytű mutat a föld mágneses pólusa felé. Olyanokra, akik akkor is teszik a dolgukat, ha nem egyengették el az utat előttük, és nem távolítottak el a lábuk elől minden akadályt.” – CM 68-69.

Péntek

Augusztus 30.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. A legrosszabbat feltételezem-e, amikor úgy tűnik, hogy valaki nem megfelelően értékeli engem?
2. Milyen módokon nyilvánul meg az önigazultság ezekben az utolsó napokban?
3. Hogyan szerezhetem és tarthatom meg a megigazulást a Krisztus vérebe vetett hit által?
4. Az élet mely területein kell tetteimnek jobban tükrözniük a kapott ismereteimet?
5. Mire kell emlékezmem, ha panaszkodni akarok?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Az Angolai Gyülekezet központja részére

2024. szeptember 7.
szombat

A HNARM Északkelet-Angolai Területet 2015-ben a Generál Konferencia szervezte meg, három tartomány számára – Kwanza North, Uíge és Malanje. Ez utóbbi az Észak-Közép-Angolai Terület központjában található. A régió területe 181 110 km², lakossága pedig 3 550 774 fő. A HNARM fokozatos indulással 1978-ban érkezett ebbe a régióba. 1990-ben azonban Isten kegyelméből a munka végleg meghonosodott

a régióban, és azóta sem szűnt meg. Jelentős előrelépések történtek, és a jelenvaló igazság üzenete több közeli helyre is eljutott a régióban.

Az Angolai Unió dolgozói számára a jelenlegi szükséglet egy irodaépület dolgozószobákkal, könyvtárral és konferenciateremmel.

Könnyen megközelíthető kertvárosi területen jutottunk telekhez. Reméljük, hogy itt megépíthetjük azt a kívánt épületet, amely méltán képviseli Isten szent művét ezen a vidéken.

Az előttünk álló nagy feladat szem előtt tartásához olyan intézményi szervezetre van szükségünk, amely lehetővé teszi a tevékenységek tökéletes összehangolását és tervezését – figyelembe véve, hogy „[Isten] azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjék. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjék. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét.” – AT 64.

Az üdvösség üzenetének minden országba el kell jutnia, és biztosak vagyunk benne, hogy az Úr „nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására” (Ésa 42:4).

Arra kérjük kedves testvéreinket szerte a világon, segítsenek bennünket azzal, hogy adományaikban nagylelkűek ezen terv számára, így segítve terjeszteni az evangéliumot az emberek között Angola ezen hatalmas területén. Áldjon meg benneteket az Úr gazdagon!

Hittestvéreitek az Északkelet-Angolai Unióból

ÉRTELMÜNK ERŐSÍTÉSE

„Ez immár második levélírásom néktek, szerettem, amellyel a tisztá gondolkozástokat emlékeztetés által serkentetem.” (2Pt 3:1)

„Tartsuk számon áldásainkat. Gyűjtsük össze őket, és függesszük ki azokat az emléktéremben. Ma milyen képet fogsz kifüggeszteni?” – RH March 26, 1889.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 485-499. \(A bizonyágtételek jellege és hatása – részlet\)](#)

Vasárnap

Szeptember 1.

1. SOHA NE FELEDJÜK

a. Hogyan és miért hivatkozik Péter emlékeztünk erejére? [2Pt 3:1.](#)

„Mikor az emberek pontosabban megértik a menny Fensége által értük hozott áldozat nagyságát, hogy az ember helyett meghalt, dicsőíteni fogják a megváltás tervét. A Kálváriáról szóló elmélkedés gyöngéd, szent és erős érzelmeket ébreszt a keresztyének szívében. Isten és a Bárány dicsérete zeng majd szívükben és ajkukon. A büszkeség és önteltség képtelen virítani az oly szívekben, ahol frissen őrzik a Kálvária eseményeinek emlékét. A világ oly semmitmondó lesz azok számára, akik értékelni tudják megváltásuknak felbecsülhetetlen árát, Isten szeretett Fiának drága véréét. A világ összes gazdagsága sem lenne elég akár egyetlen pusztulásba rohanót megmenteni. Ki mérhetné le Krisztus szeretetét az elveszett világ iránt, mikor a kereszten függött a vétkes emberek bűnei miatt? Ez a szeretet felmérhetetlen, végtelen.” – 2B 212.

„Ha az összes rosszul irányított erőkifejtést egyetlen nagyszerű célra szentelnénk – Isten kegyelmének gazdag gondoskodására –, mily szép tanúbizonyosságokat függesztenénk emlékeztünk termébe, felidézve Isten könyörületeit és kedvezéseit... Akkor ezt a szokást magunkkal hordoznánk állandó elvként, oly szorgalmasan és kitartóan gyűjtve a lelki kincseket, mint ahogy a földi nagytratóró fáradozik a földi, ideiglenes dolgokért.” – OHC 188.

2. MIKET RAKTÁROZZUNK EL EMLÉKEZETÜNKBEN?

a. Mire kell a legjobban emlékeznünk? Miért? 2Pt 3:2; Zsol 119:11.

„A kísértés sokszor legyőzhetetlennek tűnik, mert az imádkozás és az igekeresés elhanyagolása miatt a megkísértett nem emlékszik mindjárt Isten ígéreteire, és nem a Szentírás fegyvereivel próbálja Sátánt legyőzni. De azokat, akik jártasak akarnak lenni Isten dolgaiban, angyalok veszik körül, és a bajban emlékeztetik őket az éppen akkor szükséges igazságokra. Tehát, amikor az ellenség 'eljő, mint egy sebes folyóvíz' (Ésa 59:19), Isten Lelke zászlót bont előtte.

Jézus ezt ígérte tanítványainak: 'Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek' (Jn 14:26). De ahhoz, hogy a veszély idején Isten Lelke eszünkbe juttathassa Krisztus tanítását, előbb azt szívünkbe kell zárunk." – NK 534.

b. Nevez meg példákat, kiemelve azt, miért alapvető fontosságú bibliai történelemmel és tanításokkal megtölteni emlékezetünket! Lk 1:67-70; Apcs 3:20-21.

„A Biblia a legősibb és legátfogóbb történelmi leírás, ami csak rendelkezésünkre áll. Egyenesen az örökkévaló igazság forrásából származik, és a korszakokon át Isten keze őrizte tisztaságát. Felvillantja előttünk a régmúltat, ahová emberi kutatás által nem pillanthatnánk be. Csakis Isten Igéjében szemlélhetjük azt a hatalmat, ami alapot vetett a földnek és kiterjesztette az egeket. Csak itt találhatunk hiteles beszámolót a népek eredetéről, az emberiség történetének az emberi becsvágytól és előítéletektől mentes leírását." – Nev 151.

„Szellemileg nagyon megterhelt, hogy az ószövetségi történelemről írjak. Nyomasztó azt látnom, hogy hittestvéreim mily kevés bibliai igazságot szönek bele mindennapi életükbe. A győzelem kivívásához rá kell eszmélnünk, hogy harcolnunk kell érte. Örüljünk annak, hogy Isten kegyelmének megerősítő erejével biztosan győzelmet szerezhünk. Isten erősebb, mint a bukott ellenség minden hatalma." – BTS June 1, 1903.

3. EGY BETELJESÜLŐ PRÓFÉCIA

a. Mi fog történni az utolsó napokban, hogy sokak hite fel legyen rázva? 2Pt 3:3.

„Az ifjúság nevelésének általános módszere nem üti meg az igaz nevelés mércéjét. Az iskolai könyvekben található tananyagba pogány felfogásokat szőttek bele, Isten beszédeire pedig a kétely fényét vetik, sőt ellenük szólnak. Az ifjúság gondolatai így megismerik Sátán sugallatait, és ha egyszer helyt adnak a kételyeknek, az ezeknek helyt adó fejekben azok ’biztos tényekké’ válnak. Tudományos kutatás indul, amely a felfedezések értelmezése és elferdítése miatt válik félrevezetővé. Halandókból álló döntőtestület előtt emberek vállalják fel, hogy Isten Igéjét bírálják, majd pedig véges mérce szerint ítéletet mondanak ki a mennyei ihletésre, és Isten igazságát olyannak állítják be, amely a tudományos jelentések szerint bizonytalan dolog... Amikor képeseknek kellett volna lenniük hitet önteni a kételkedőkbe, saját bizonytalanságukat árulták el azzal, hogy úgy vallották, vagy Isten Igéje, vagy az úgynevezett tudományos felfedezések az igazak. Az igazán lelkiismereteseket hitükben megingatta azok habozása, akik a Biblia hitvalló értelmezőinek tartották magukat Isten élő beszédeiről szólva. Sátán kihasználta a gondolkodási bizonytalanságot, láthatatlan eszközök segítségével megkoronázta álokoskodásait, és rávette az embereket, hogy merüljenek bele a kételkedés kódéba.” – FE 328-329.

b. Pál melyik intése alkalmazható e tekintetben manapság is? 1Tim 6:20.

„[Az előadásokban] sokat időztek a természet változhatatlanságán, és akiknek gondolkodása inkább a kétely felé hajlott, készséggel elfogadták a kételkedés elméleteit, mivel azok nincsenek összhangban Isten szent törvényeivel, mennyei és földi kormányzásának alapjával. A rossz felé vivő természetes hajlamok megkönnyítették számukra a hamis utak választását és azt, hogy kételkedjenek mind az Ó-, mind az Újszövetség feljegyzéseinek és történeteinek megbízhatóságában. Mivel saját maguk lelkét is tévelygések mérgezték meg, minden lehetőséget figyeltek, hogy mások lelkébe is a kétely magvait vessék el. A természet Istenét a természet fölé magasztalták, a hit egyszerűsége pedig hajótörést szenvedett. Akik kételkedő állapotukban maradnak ilyen gondolatok miatt, azokat a szelek a hitetlenség szikláihoz sodorják.” – FE 329.

4. AZ IHLETETT SZAVAK ELLENI TÁMADÁS

a. A Szentírás tekintélyének aláásása mellett mi az, ami Sátán baljós támadásának egyre jobban célpontja? Jel 12:17; 19:10.

„Az ellenfél terve, hogy gyengítse Isten népe bizonyágtételekbe vetett hitét. Ezt követi hitünk legfőbb pontjai, álláspontunk oszlopai iránti hitetlenség, majd kételkedés a Szentírásban, és lefelé menetelés a kárhozatba. Amikor kétségbe vonják és feladják a bizonyágtételeket, melyekben azelőtt hittek, az ördög tudja, hogy a magukat megcsalók nem állapodnak meg ennél, ezért megkettőzi erőlködését, míg csak nyílt lázadásra nem szítja őket, ami azután már gyógyíthatatlanná válik, és a vége pusztulás.” – 4B 211.

„Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy az Isten Lelkének bizonyágtételeit háttalanná teszi. 'Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul (angolban: elvész)' (Péld 29:18). Sátán mesterien fog munkálkodni, hogy különböző módokon és eszközökön keresztül megingassa Isten maradék népének a bizalmát az igaz bizonyágtételben. Hamis látomásokat hoz majd közénk, hogy félrevezessen és összekeverje a hazugságot az igazsággal. Az emberek kiábrándításával azt akarja elérni, hogy azok tekintsenek fanatizmusnak minden látomással kapcsolatos dolgot. De az őszinte lelkek az igaz és a hamis szembeállítását által képesek lesznek különbséget tenni azok között.” – FLB 296.

b. Mi történik akkor, ha a harmadik angyal üzenetében állítólagosan hívők kételkedni kezdenek a bizonyágtételekben? Gyakran miért teszik ezt? Jn 3:19-20.

„Ismerem a rátok leselkedő veszélyt. Ha kételkedni kezdtek a bizonyágtételekben, el fogtok sodródni a Biblia igazságától. Félek, hogy sokan választják a kételkedést. Mivel féltetek benneteket, figyelmeztetek. Hányan fogadják meg a tanácsot? Ha olyan részre bukkantok a bizonyágtételekben, amely utatokat keresztezi, tévedéseiteket helyreigazítja, megengedhetőnek tartjátok-e, hogy részben vagy egészében elvessetek a figyelmeztetést? Arra a részre van leginkább szükségetek, amely ellen a legerőteljesebben rugódoztok. Isten és Sátán sohasem működnek együtt. A bizonyágtételek vagy Isten jelét viselik magukon, vagy Sátánét. Jó fán nem terem romlott gyümölcs, és romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Gyümölcséről ismeritek meg a fát. Isten szólt. Ki az, aki megremeg szavának hallatára?” – 5B 76.

5. A NAPJAINKRA SZÓLÓ ÜZENET MEGBECSÜLÉSE

- a. **Miért létfontosságú engedelmeskedni azoknak a bizonyágtételeknek, amelyeket Isten a Prófétaág Lelke által küld népének, különösen ezekben az utolsó napokban? Péld 29:18. e.r.; Hós 12:13; 2Kró 20:20. u.r.**

„Az Úr felszólít, hogy újítsuk meg bizonyágtétevé munkánkat és lelki életünket. Isten népének lelki ereje már régen szunnyad, azonban ébredésnek kell következnie, feltámadásnak a lelki halálból. Ima és bűnvallomás által tisztítsuk meg a Király útját. Miközben ezt tesszük, elnyerjük a Szentlélek erejét. Szükségünk van a Lélek pünkösdi, erőteljes tevékenységére – ezt meg is kapjuk, az Úr megígérte, hogy elküldi Lelkét, a mindent legyőző hatalmat.

Veszélyes idők következnek ránk. Mindenki, aki ismeri az igazságot, készüljön fel, és helyezze önmagát, testét, lelkét és szellemét Isten fegyelme alá. Az ellenség leselkedik ránk, ébernek kell lennünk, álljunk ellent neki! Fel kell öltöznünk Isten minden fegyverét. Kövessük a Prófétaág Lelke által adott tanácsokat! Szeretnünk és követnünk kell a korunknak szóló igazságot – ez óv meg bennünket a nagy csalások elfogadásától. Isten szólt hozzánk Igéjén keresztül, szólt hozzánk a gyülekezeteknek adott bizonyágtételek, valamint olyan könyvek által, amelyek segítségével végeztük munkánkat. Ügyeljünk a figyelmeztetésekre is! Milyen kifogást emelhetünk majd, ha nem törődünk ezekkel?

Könyörgök azokhoz, akik Istenért munkálkodnak, hogy ne fogadják el a hamisat az igaz helyett! Ne foglalják el emberi következtetések a megszentelő igazság helyét. Krisztus arra vár, hogy gyermekei szívében lángra lobbanjon az igazi hit és szeretet. Ne engedjétek, hogy a nép, amely az örök igazság alapján áll, kedvezően fogadja a hamis tanokat. Isten azt akarja, hogy tartsunk ki szilárdan a fő alapelvek mellett, amelyek vitathatatlan tekintéllyel bírnak.” – ESz 191-192.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mely emlékeimet kellene jobbakra cserélnem?
2. Hogyan tudok felkészülni legjobban az előttünk álló, elkerülhetetlen próbákkal szemben?
3. Iskolai tanulmányaim mely részei voltak ellentétben hitemmel?
4. Miért akarja a lelkek ellensége hiteltelenné tenni a Bizonyágtételeket?
5. Miért kellene jobban értékelnem a Bizonyágtételeket és több minőségi időt szánnom a tanulmányozásukra?

A VÁRAKOZÁS OKA

„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszsenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pt 3:9)

„Amikor az üdvözültek között az üvegtengeren állunk majd, arany hárfákkal és a dicsőség koronájával, és az örökkévalóság végtelensége tárul elénk, akkor belátjuk, milyen rövid volt a próbaidő várakozása.” – 5B 355.

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 2. kötet, 183-199. \(Világiasság a gyülekezetben\)](#)

Vasárnap

Szeptember 8.

1. HOVÁ TEKINTÜNK?

a. Mivel támasztják alá gyakran kétségeiket a gúnyolódók? Lehet-e ilyen az Úrra várakozók körében is? [2Pt 3:4](#); [Ésa 56:12](#).

„A világ szeretete annyira leköttötte gondolatainkat, hogy nem az égre, hanem le, a földre néz szemünk. Sürgölődünk, lobogó lelkesedéssel építjük különféle vállalkozásainkat, Istent pedig feledjük, és nem becsüljük meg a mennyei kincset. Nem virrasztunk, nem is várakozunk. A világ szeretete és a csalárd gazdagság kiszorítják hitünket, ezért nem szeretjük, nem is várjuk Üdvözítőnk megjelenését. Keményen törjük magunkat, hogy gondoskodjunk magunkról. Nyugtalanok vagyunk, és igen nagy hiányt szenvedünk a szilárd, Istenbe vetett hitben. Sokan egyre csak fáradoznak, aggódnak, terveznek és rettegnak, hogy majd ínséget látnak. Nem marad idejük imára, sem vallásos összejövetelekre. Amikor így gondoskodnak magukról, nem hagyják, hogy Isten gondoskodjék róluk. Az Úr nem tesz sokat értük, mert nem nyújtanak neki lehetőséget. Túl sokat tesznek magukért, és túl kevésbé hisznek és bíznak Istenben.

A világ szeretete borzalmasan megkötözte e népet, holott az Úr megparancsolta, hogy fáradhatatlanul virrasszon és imádkozzék, hogy ha váratlanul érkeznek, alva ne találja őket.” – 2B 195-196.

2. KÉSŐN... VAGY NAGYON HAMAR?

a. Ismertesd, hogyan fordulhat elő a gúnyolódás még az adventista hívők között is! Mt 24:48-51; Pél 26:20-22; Rm 1:29-32.

„A gonosz szolga azt mondotta szívében: 'Halogatja még az én uram a hazajövetelt' (Mt 24:48). Nem azt mondja, hogy Krisztus nem jön el. Nem gúnyolódik Krisztus második eljövételének a tanításán, de szívében, valamint cselekedeteivel és szavaival kinyilvánítja, hogy az Úr eljövetele késik. Számúzi mások elméjéből azt a meggyőződést, hogy az Úr gyorsan eljön. Befolyásával öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban és lelki tompultságukban. Földi szenvedélyek, romlott gondolatok veszik birtokukba elméjüket. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel; egyesül a világgal az élvezetek, a szórakozások hajhászásában. Veri szolgatársait, megvádolja és kárhoztatja azokat, akik hűségesek az Urukhoz.” – JÉ 539.

b. Hogyan mondjunk ellent azoknak, akik Krisztus visszajövetelét a távoli jövőben gondolják megvalósulni? Kol 3:1-4.

„Míg a világiak figyelme különféle vállalkozásokra fordul, a miénk szegeződik a mennyre. Nyúljon ki hitünk egyre távolabbra és távolabbra a mennyei kincs dicső titkai után. Tereljük magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjon szívünkbe, amint Jézus arcán tündöklük. A gúnyolódók bolondnak tartják az ébren virrasztókat. Azt kérdezzük: 'Hol marad megígért eljövetele? Csalódtatok. Csatlakozzatok hozzánk, akkor felvirágoztok a világi dolgokban. Tegyetek szert haszonra, pénzre, megtiszteltetésre.' De a várakozók az égre tekintenek, és így felelnek: 'Mi csak virrasztunk tovább.' Mivel elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől és a gazdagság csalárdságától, ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a renyheséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. A szenvedések tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor szomorúság vesz erőt rajtuk, akkor meginog a hitük. Mégis újra összeszedik magukat, legyőzik a félelmeket és kétségeket. Égre függesztett szemmel felelnek ellenségeiknek: 'Virrasztunk. Urunk eljövetelét várjuk. Minden bajunk, szenvedésünk és nélkülözésünk közt is túlárad bennünk az öröm.'” – 2B 194.

3. ÍTÉLET A TERMÉSZETI ELEMÉK ÁLTAL

a. A világtörténelem mely nagyon fontos eseménye marad olykor figyelmen kívül? 1Móz 6:5-8; 7:23; 2Pt 3:5-6.

„Az ősi világ árvízzel való elpusztítása előtt nagy tehetségű, szakértelemmel és ismeretekkel rendelkező emberek éltek. De mivel kihagyták Istent számításaikból, terveikből és tanácsaikból, szívük gondolata megromlott. Okosak voltak azt cselekedni, amit Isten nem mondott nekik, okosak a gonoszság művelésére. Az Úr látta, hogy példájuk alkalmatlan lenne a később születetteknek, ezért kezébe vette a dolgokat. Százhusz éven át üzeneteket küldött nekik szolgája, Noé által. Ők azonban arra használták a számukra kegyesen adott időt, hogy kifogásolják, kritizálják és kigúnyolják Noét. Kinevették őt különleges komolyságáért, és mert olyannyira szívén hordozta a megjövendölt ítéletet, melyről állította, hogy Isten egészen biztosan végrehajtja. Az emberek tudományt emlegettek és a természetet szabályozó törvényeket. Mulságot űztek Noé szavaiból, bolond vakbuzgónak nevezve őt. Isten türelme elfogyott.” – TII 8-9.

b. Mi fog történni végül ezzel a bolygóval? 2Pt 3:7; Zsol 11:6; 59:14.

„A föld belseje volt az Úr fegyvertára, ahonnan elővette a régi világ elpusztítására használt eszközöket. A mélyből vizek törtek fel és egyesültek az égből származó vizekkel, hogy elvégezzék a pusztítás munkáját. Az özönvíz óta Isten vizet és tüzet is felhasznált a gonosz városok elpusztítására.” – 3SG 82.

„A hazugság atyjának egész tevékenysége feljegyezve áll a menny könyveiben, és akik Sátán szolgálatára adják magukat, hogy szóval és tettel a Sátán hazugságait terjesszék az emberek közt, azok a tetteik szerint fognak jutalomban részesülni. Az utolsó napok tüze meg fog emészteni gyökeret, ágat. A Sátán, a hitehagyás főparancsnoka a gyökér, és munkásai, akik hazugságot tanítanak Isten törvénye felől, azok az ágak.” – TII 110.

4. A FÉLELMETES ÖRÖK ISTEN

- a. **Hogyan foglalható össze Teremtőnk korlátlan hatásköre, ahhoz kapcsolódóan, hogy Isten gyermekei bízhatnak ígéreteiben, és reménykedhetnek az örökkévalóságban? Zsol 90:4; 2Pt 3:8.**
-

„Nem erre a világra szól az az örökség, amit Isten ígért népének. Ábrahám-nak nem volt birtoka a földön, 'egy lábnyomnyi' sem (Apcs 7:5). Ugyan nagy vagyona volt, de Isten dicsőségére és embertársai javára használta fel. Nem tekintette ezt a világot otthonának. Isten arra szólította, hogy hagyja el bálványimádó honfitársait, és neki ígerte Kánaánt, mint örök birtokot, de sem fia, sem unokája nem kapta meg azt. Amikor Ábrahám temetkezési helyet akart szerezni halottja számára, meg kellett azt vennie a kananeusoktól. Egyetlen birtoka az Ígélet földjén egy sziklába vájt sír volt a Makpelah barlangjában.

De Isten szava nem vesztette érvényét; és nem is akkor vált véglegesen valóra, amikor a zsidó nép elfoglalta Kánaánt. 'Az ígéretnek pedig Ábrahám-nak adattak és az ő magvának' (Gal 3:16). Ábrahám-nak osztoznia kell az örökségben. Talán úgy tűnik, hogy Isten ígéréteinek teljesedése sokáig késik – mert 'egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap' (2Pt 3:8). Úgy tűnhet, hogy késik, de a rendelt időben 'eljön, el fog jöni, nem marad el' (Hab 2:3).” – PP 133-134.

- b. **Mit kell felismernünk Krisztus visszajövetelével kapcsolatban? 2Pt 3:9; Náh 1:3.**
-

„Istennek csodálatos türelme van. Az igazságszolgáltatás sokáig vár, és ezalatt az irgalom védi a bűnöst...

A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, Isten öröksége elnyomására biztatják [az emberek]. Így szólnak: 'Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?' (Zsol 73:11). Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.” – KP 119.

5. LEHETŐSÉG MÉLYEBB BŰNBÁNATRA

a. Miért lehetünk nagyon hálásak Isten hosszútűréséért? Zsol 86:12-15.

„Az Úr kész segíteni nekünk, kész megerősíteni és megáldani bennünket, de át kell haladnunk a megtisztulás folyamatán, míg minden szennyeződés ki nem ég a jellemünkből. Mindannyian bekerülünk a kemencébe – nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk.” – 5B 355.

„Ne nézzetek emberekre, ne is reménykedjete bennük! Hiszen tudjátok, hogy esendők. Mindig csak Jézusra függesszétek szemeteket. Ne szóljatok olyat, amiért a világ kigúnyolhatná a hitünket. Valljátok be titkos bűneiteket, de csakis Istennek. Annak valljátok be szívetek eltévelyedését, aki tökéletesen tudja, hogyan orvosolja bajotokat. Ha rosszat tettél felebarátoddal, neki valld be bűnödet, és azzal mutasd ki gyümölcstermesedet, hogy kárpótolod őt a káráért. Azután tarts igényt az áldásra. Fordulj Istenhez, amint vagy, hadd gyógyítsa meg minden tökéletlenségedet. Vidd ügyedet a kegyelem trónja elé; végezd mindezt alaposan. Bánj becsületesen Istennel és a lelkeddel. Ha őszintén megtört szívvel jössz elé, akkor győzelemre segít. Akkor majd tanúságot tudsz tenni a szabadulás édességéről. Annak dicséretét zengheted, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott ki. Nem ért majd félre, és nem ítél igazságtalanul. Embertársad viszont nem oldozhat fel bűnöd alól, és nem tisztíthat meg a hamisságtól. Egyedül Jézus adhat békét neked. Ő mindig szeretett, és életét adta érted. Szerető szíve együtt tud érezni gyengeségeinkkel. Milyen bűn lenne túl súlyos ahhoz, hogy meg ne bocsátaná? Melyikünk lelkivilága túl sötét és bűnterhelt, hogy meg ne menthetné? Jézus teljes a kegyelemmel. Nem érdemeket keres bennünk, hanem határtalan jóságával meggyógyítja álnokságainkat, és érdemtelenül szeret, amikor még bűnösök vagyunk. 'Hosszútűrő és nagy kegyelmességű' (Neh 9:17). 'Hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson' (2Pt 3:9).” – 5B 469-470.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen tekintetben vonja el a figyelmemet a világ Istenről?
2. Hogyan vétkezhetek abban, hogy lelki értelemben véve megverem szolgatársaimat?
3. Miért kell több figyelmet szánnom arra, hogy közeleg a tűz általi ítélet?
4. Mutasd be Ábrahám és gyermekei örökségét (Gal 3:29)!
5. Miért legyünk hálásak ezért a kis plusz kegyelmi időért? Hogyan kellene felhasználnunk?

„MILYENEKNEK KELL LENNETEK”?

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben.” (2Pt 3:11)

„Amikor megtagadjuk önző vágyainkat és hajlamainkat, akkor tulajdonképpen értékes, maradandó dolgokra váltjuk azokat. Ez nem áldozat, hanem örök nyereség. ... Bármiről is kér bennünket Krisztus lemondani, valami jobbat kínál helyette.” – Nev 260.

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok és Látomások, 39-41. \(Az utolsó csapások és az ítélet\); A Nagy Küzdelem, 588-597. \(A küzdelem véget ér – részlet\)](#)

Vasárnap

Szeptember 15.

1. ELKERÜLHETETLEN, ELOLTHATATLAN

a. Hogyan van ábrázolva a végső ítélet végrehajtása? 2Pt 3:10.

„Az új egek és az új föld (Jel 21:1; Ésa 65:17; 2Pt 3:13) mindaddig nem jelenik meg, amíg a gonosz halottak fel nem támadnak és el nem pusztulnak az 1000 év végén. Láttam, hogy 'a Sátán eloldatik az ő fogságából' az 1000 év végén, éppen akkor, amikor a gonosz halottak feltámadnak; és Sátán becsapja őket azzal, hogy elhitheti velük, hogy elvehetik a szent várost a szentektől. A gonoszok mind 'körülvevék a szentek táborát' Sátánnal az élükön, és amikor készen állnak arra, hogy elfoglalják a várost, akkor a Mindenható magas trónjáról a városra lehelte a megemésztő tűz leheletét és elégette őket, a gyökeret az ágakkal együtt.

Láttam, hogy amiként Krisztus a szőlőtő, és a gyermekei az ágak; úgy Sátán a 'gyökér', és az ő gyermekei az 'ágak'. 'Góg és Magóg' végső pusztulásakor az egész gonosz sereg, a 'gyökér és ágak' el lesznek égetve, és megszűnnek létezni.” – WLF 11-12.

2. A FÖLD MEGTISZTUL

a. Milyenek látták az ószövetségi próféták a gonosz végső pusztulását és a föld megtisztulását? Ésa 34:8-10; Ez 28:16-19.

„Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik. Előkerülnek a föld mélyébe rejtett fegyverek. Emésztő lángokat lövell minden tátongó szakadék. Még a sziklák is tüzet fognak. Eljött a nap, amely lángol, mint a kemence. A roppant nagy forróságtól az elemek megolvadnak. A föld is megolvad, és ami rajta van megég. (Mal 4:1; 2Pt 3:10.) A föld felszíne olyan, mint a megolvadt anyag – roppant nagy bugyborékoló tűztenger. Űtött a gonoszok megítélésének és végpusztulásának órája – ’bosszúállás napja ez az Úrnak’..

A gonoszok a földön kapják meg büntetésüket (Pél 11:31). ’Pozdorjá’-vá lesznek, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura’ (Mal 4:1). Egyesek egy pillanat alatt pusztulnak el; mások hosszú napokig szenvednek. ’Cselekedeteik szerint’ kapják büntetésüket. Sátánnak – mivel Isten az igazak bűneiért is őt terheli meg – nemcsak saját lázadásáért kell szenvednie, hanem azokért a bűnökért is, amelyekre Isten népét rávette. Büntetése sokkal súlyosabb, mint azoké, akiket elámitott. Amikor már elpusztul mindenki, akit csalásaival elbuktatott, ő még él és szenved. A tisztító lángokban a gonoszok – a gyökér és az ágak – végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az ágak. Maradéktalanul lesújt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld, ezt látva, Jahve igazságosságát hirdeti.” – NK 597.

b. Mutasd be Isten következő lépésének szépségét! Jel 20:7-10, 15; 21:1-2.

„Mikor Isten végül megtisztítja a földet, a föld a tűz határtalan tavának fog tűnni. Amint Isten megőrizte a bárkát az özönvíz viharai közepette, mivel benne volt a nyolc igaz ember, úgy fogja megőrizni az Új Jeruzsálemet is, melyben ott lesznek az összes kor hűségesei, Ábeltől a legutolsó élő szentig. Bár Jeruzsálemet kivéve az egész földet a folyékony tűz borítja, az Úr mégis megóvjá a várost, mint régen a bárkát mindenható erejének csodatettével. Veszélytől nem fenyegetve áll majd a pusztító elemek közt.” – 3SG 87-88.

3. A KIJÓZANÍTÓ VALÓSÁG

a. Mire kell figyelmeznünk a föld lakóira váró végső esemény tekintetében? Zsol 139:23-24; 2Pt 3:11.

„Mikor az igazság megszentelő ereje hat szívünkre és életünkre, akkor Istennek tetsző szolgálatot tudunk végezni, és fel tudjuk magasztalni Őt a földön, mivel az isteni természet részeseivé lettünk, és elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Jaj, hányat találnak majd készületlenül, mikor a Mester eljön, hogy elszámoljon szolgáltaival! Sokaknak alig van fogalma, mit jelent kereszténynek lenni. Az öngazultság ott semmit sem fog érni. Csak azok idézik magukra a próbát, akik magukra öltötték Krisztus igaz tetteit, akiket az Ő lelkülete itatott át, és úgy járnak, amint Ő járt – tiszta szívvel és étellel. Legyen a beszédek szent, akkor a kegyelem ízesíti meg szavaitokat.” – 2B 317-318.

b. Mutasd be azt a mélyebb odaszentelődést, amelyre sürgősen szükségünk van! 1Jn 2:6.

„Aki valóban hisz az igazságban, az aszerint is viselkedik. Buzgó lesz és lelkiismeretes. Soha bele nem fárad, hogy embereket nyerjen meg Krisztusnak. Ha az igazság mélyen begyökerezik a mi szívünkbe, akkor igyekezni fogunk mások szívébe is beleültetni azt. Többnyire csak a külső udvarokban tartjuk az igazságot. Hozzuk be lelkünk belső templomába, ültessük trónra a szívünkben, hadd vegye át a hatalmat életünkön! Kutassuk Isten Igéjét és engedelmeskedjünk neki, akkor majd nyugalmat, békét és örömet találunk. Akkor vágyunk majd a menny felé húz. Ha kizárjuk életünkéből az igazságot, ha száműzzük a külső udvarokba, akkor nem melegíti át szívünket Isten jóságának izzó tüze.

Sokan csak bizonyos napokra, bizonyos alkalmakra tartogatják Jézus valóságát. Máskor pedig félreteszik és elhanyagolják. Az igazság megingathatatlan elve nemcsak a szombat néhány órájára vagy a jótékonyosság néhány tetteére szól. Be kell azt hoznunk a szívünkbe, hogy megszentelje és megtisztítsa jellemünket. Ha lenne olyan perc, amikor az ember biztonságban élhetne a mennyből jövő különleges világosság és erő nélkül, akkor felmenthetné magát Isten igazsága alól. A Bibliának, Isten tiszta, szent szavának kell tanácsadóvá válni. A Szentírás kitarja előttünk tanításait, ha megfogadjuk azokat.” – 5B 398-399.

4. NE LÉGY ELTÁNTORODVA!

- a. **Mi Isten terve népével? Hogyan reagálnak erre a tervre azok, akik lagymatagok, erre a világra terveznek csupán? Hogyan reagálnak a tervre azok, akik számításba veszik azt? Tit 2:11-14; 5Móz 26:18.**
-
-

„Akik most Krisztus közeli eljövetelére vároznak, ugyanabba a lelki állapotba jutottak, mint azok, akik őket reménységükért kigúnyolták és mindenféle hazugságot terjesztettek róluk, hogy előítéletet támasszanak irántuk és befolyásukat tönkretégyék. Akik az élő Isten után vágyakoznak, és igazságát szomjúhozzák, azoknak teljesíti szívük vágyát; érezteti velük erejét és kiárasztja szívükbe isteni szeretetét. Gyakran előfordul, hogy olyanok gúnyolják és nevezik félrevezetetteknek őket, akik magukat szintén Krisztus-váróknak vallják. Ezek azt állítják az igaz keresztényekről, hogy a magnetizmusnak vagy valami rossz szellemnek a befolyása alatt állnak.

Ezek közül a névleges keresztények közül nagyon sokan úgy öltözködnek, beszélnek és cselekszenek, mint a világ. Csupán vallomásuk alapján ismerhetünk rájuk. Azt vallják, hogy Krisztus eljövetelére vároznak, de beszélgetésük tárgyát mégsem mennyei, hanem földi dolgok képezik. Pedig 'milyeneknek kell lenniük azoknak szent életben és kegyességben, akik vallják 'az Isten napjának eljövetelét' (2Pt 3:11-12). 'És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen ő is tiszta' (1Jn 3:3). Viszont sajnós tény, hogy sokan azok közül, akik magukat Jézust váróknak nevezik, inkább magukat ékesítik és arra törekszenek, hogy a világ tetszését megnyerjék, minthogy Isten szavát tanulmányoznák, hogy Isten tetszésére legyenek.” – TL 95.

- b. **Mire kell összpontosítanunk a fentiekkel szemben? 2Kor 4:18.**
-
-

„Örökre szüntessétek be zúgolódásaitokat e szegényes élet felől. Az legyen lelketek terhe, hogyan biztosítatok ennél jobb életet – jogot a mindvégig igazaknak és hűeknek készített lakhelyekhez. Ha ebben hibát követtek el, mindent elveszítetek. Ha földi kincsek szerzésére szentelitek életeteket és elvesztitek a mennyei kincset, meglátjátok, hogy borzalmas hibát követtek el. Nem nyerhetitek el mindkét életet.” – 1B 706.

5. TEKINTSÜNK MAGASABBRA!

- a. **Hogyan szól a figyelmeztetés az ellen, hogy vak bizalmat helyezünk a gyarló emberi vezetőkbe és más közeli társakba, akik esetlegesen tévednek?** Ésa 3:12-13; Ám 2:4; 4:12.

„Vannak, akikről noha véljük, hogy Istennek szolgálnak, de a hitetlenségbe rohannak. Számukra a görbe út egyenes. Isten igazságát állandóan áthágyják, életüket romlott elvek irányítják, és bárhova mennek is, gonosz magvakat hintenek. Ahelyett, hogy másokat Krisztushoz vezetnének, befolyásuk csak kétkedést szül.” – BP 131.

„Övakodjatok azoktól, akik hirdetik ugyan másoknak az élet igéjét, de ők maguk nem élik alázatos lelkülettel az önmegtágadás életét, amit az ige plántál az emberbe. Válság esetén ezekre az emberekre nem számíthatunk. Ugyanúgy készek semmibe venni Isten szavát, mint Saul, és készek igazolni is e cselekedetüket. Amikor az Úr prófétája megfeddte Sault, ő makacsul bizonygatta, hogy engedelmeskedett Isten hangjának. Azonban a juhok bégetése és az ökrök bőgése elárulta engedetlenségét (1Sám 15:13-14). Ma is sokan ugyanígy bizonygatják Isten iránti hűségüket, de esti zenés multságaik és más társas szórakozásaik világi barátaikkal, önszeretetük és népszerűsége törő mohó vágyuk mind megannyi bizonyíték, hogy nem engedelmeskednek az Ő hangjának. 'Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta' (Ésa 3:13).

Az örömhír magasztos, emelkedett mértéket állít elénk. A következetes keresztény nem csak újjászületett, de nemes teremtmény is Jézus Krisztusban. Ki nem hunyó világosság, aki mutatja az embereknek a mennybe, az Istenhez vezető utat. Krisztusból merít életet, és nem kívánczik a világ semmitmondó, testet-lelket meg nem elégítő élvezetei után.” – 5B 69.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit jelent az a bibliai igazság, amit általában pokol tüzének neveznek?
2. Milyen csodát tesz Isten az elolthatatlan lángok között?
3. Miként tudom komolyabbra fordítani keresztény életemet? Miért van erre szükség?
4. Milyen veszélyt jelent az, ha az üdvösséget emberi erővel akarjuk elérni?
5. Milyen lépéseket kellene megtennem, hogy elszántabban összpontosíthassak az örökkévalóságra?

KITARTÁS A VÉGSŐKIG

„Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjete, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekből ki ne essetek; Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.” (2Pt 3:17-18)

„Nincs bibliai megszentelődés azok számára, akik az igazság egy részét maguk mögé vetik.” – TII 228.

Javasolt olvasmány: [Az Apostolok Története, 351-357. \(Átalakult élet\)](#)

Vasárnap

Szeptember 22.

1. SIETVE CSELEKEDNI

a. **Figyelemmel a végső tűzre [Jézus visszajövele idején], mire szól elhívásunk? 2Pt 3:12.**

„Az ember Fia eljövetele előtt az örökkévaló evangéliumot kell prédikálni 'minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek' (Jel 14:6). Isten 'rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban' (Apcs 17:31). Krisztus azt is közli velünk, hogy ez a nap mikor virrad majd meg a számunkra. Krisztus nem azt mondja, hogy az egész világ megtér majd, hanem csak azt, hogy 'az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég' (Mt 24:14). Azzal, hogy az evangéliumot mi hirdethetjük a világnak, tőlünk, illetve az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nemcsak várunk kell, hanem sietve kell elé menni Isten napjának (vö. 2Pt 3:12). Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját úgy, ahogy azt az Úr elrendelte, akkor Isten az egész világot már régebben figyelmeztette volna erre, és az Úr Jézus Krisztus már eljött volna a földre hatalommal és nagy dicsőséggel.

Azok, akik vigyázva várokoznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmeskedésükkel. Ezek az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak a lelkek üdvösségéért.” – JÉ 537-538.

2. MICSODA KIVÁLTSÁG!

a. Hogyan siettessük mindannyian Krisztus visszajövetelét? Pré 11:1-2, 6.

„Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik a világgal lelkületét és jellemét megismertetik. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztathatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad reá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izráel Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalmat.

Buzgóságuk Istenért és ügyéért készítette a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek tanúságot az evangéliumról. Vajon a mi szívünket ne készítse-e hasonló buzgalom, hasonló elhatározás, hogy hirdessük a megváltó szeretetet, beszéljünk Krisztusról, a megfeszítetttről? Valamennyi kereszténynek kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem siettesse is Krisztus eljövetelét.” – AT 377.

b. Hogyan írja le Isten a célját számunkra? ÉnÉn 6:7; Zsol 60:6.

„Az igazság és a tévelygés a végső összecsapás felé halad. Vonuljunk fel Immánuel fejedelem véráztatta zászlaja alatt... Az igazság ugyanis diadalt fog aratni.” – KSz 86.

„Ha a gyülekezet magára ölténé Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne mindennemű közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Az Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak. Örök gyönyörre, örök öröme. Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, de haladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy a befolyás annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaszkodik.” – AT 377.

3. ERŐ ÉS REMÉNY

a. Mi ad erőt mindazon hívőknek, akik vágnak a lélekmentő küldetés végrehajtására? Ésa 53:11; 2Kor 5:14-15; 12:9.

„Valamennyiünknek fárasztó munkával, viszályokkal, lemondással, titkos szívfájdalmakkal kell szembenéznünk, és ezeket el kell viselnünk. Szomorúság és könnyek követik bűneinket, örködnünk kell és folyvást küzdenünk a hibáink és hiányosságaink miatti lelkiismeret-furdalással és szégyennel...

Krisztus szeretete késztesen minket, hogy legyünk szánakozók és gyöngédek, hogy sírni tudjunk a tévelygőkért és azokért, akik eltávolodtak Istentől. Az emberek üdvössége végtelenül értékes. Csakis úgy becsülhetjük fel értékét, ha látjuk az érte fizetett váltságdíjat – a Kálváriát! Ez mutatja az ember igazi értékét...

A kegyelemnek a szívre gyakorolt ereje nélkül – ami felkarolja igyekeztünket és megszenteli fáradozásunkat – nem tudjuk megmenteni lelkünket és mások üdvösségét sem. A rendszer és a rend szükséges dolgok, mégse képzelje senki, hogy Istennek a gondolkodásra és a szívre ható kegyelme és hatalma nélkül ezek magukban el tudnák végezni a megszentelést. Isten ereje nélkül a szív és a test csődöt mondana a szertartások sorában és terveink megvalósulásában.” – 3B 187-188.

b. Miért van olyan buzdító ereje az örökkévalóság reményének? 2Pt 3:13; Zsol 149:4.

„A szelídek öröklik a földet. Az én felmagasztalásának hiú vágya hozta világunkba a bűnt, és emiatt veszítették el őszüleink a szép föld feletti uralmat. Énjének feláldozása által váltotta meg Jézus az elveszetteket, és azt mondja, mi is győzzünk úgy, ahogy Ő győzedelmeskedett (Jel 3:21)! Örökös társaivá lehetünk az alázatosság és odaadás által, amikor az alázatosak öröklik a földet, és nagy békességnek örvendenek (Zsol 37:11).

Az alázatosoknak ígért föld nem hasonlít a mostani, a halál és átok árnyékától elhomályosított földhöz. 'De új eget és új földet várunk, az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik' (2Pt 3:13)...

Ott többé nem lesz csalódás, gond és bűn; ott senki nem mondja majd, beteg vagyok. Ott nem lesz gyászmenet, halál, elválás, sem megtört szív; de Jézus ott lesz – és vele a békesség.” – GH 22.

4. KOMOLY HÍVÁS

a. Mit hangsúlyoz Péter a levelében? Miért? 2Pt 3:14.

„Nem tudjuk ma, holnap mily nehéz küzdelem vár ránk. Sátán él és tevékeny. Naponta kiáltsunk Istenhez segítségért és erőért, hogy ellene állhassunk. Míg Sátán uralkodik, le kell győznünk magunkat, felülkerekednünk gyöngeségeinken. Nincs nyugvóhely, nincs olyan pont, ahova elérkezve azt mondhatjuk, hogy teljesen megvalósítottuk a célt.

’Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus’ (Fil 3:12).

A keresztény élet szüntelen előretörés, menetelés. Jézus finomítja és tisztogatja népét. Mikor képmása tökéletesen tükröződik bennünk, akkor tökéletesek, szentek vagyunk, készen az elváltozásra. Komoly erőfeszítést várnak el a kereszténytől. Az Úr int, hogy tartsuk távol magunktól a test és lélek minden szennyét, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket.” – 1B 340.

b. Miért elengedhetetlen a türelem a megszentelődésünkhöz? 2Pt 3:15-16; Lk 21:19.

„Akad az Írásban nehezen érthető, amit a tanulatlanok és a hitetlen ingadozók vesztükre fordítanak el – mondja Péter. Lehet, hogy a földi életben nem tudunk megmagyarázni minden szövegrészt; a gyakorlati igazságok közt mégis egy pont sincs, mely homályba burkolózna. Mikor Isten gondviselése elérkezettnek látja az időt, hogy próbára tegye a világot a mának szóló igazsággal, akkor Szentlelke készíti az embereket, hogy imával és böjttel kutassák az írásokat, míg láncszemet láncszem után meg nem lelnek, és tökéletes fűzérre nem kapcsolnak össze. Az üdvösséget érintő minden tényt annyira világossá tesz, hogy senkinek sem kell tévedésbe esnie, sem a sötétben botorkálnia.

Amint nyomon követtük a jövődőlés láncolatát, világosan felismertük és magyarázatot leltünk a napjainknak kijelentett igazság felől. Ezért felelősek is vagyunk az előjogokért, melyeknek örvendezünk, és a fényért, mely ösvényünkre ragyog.” – 2B 692.

„’Mert ez az Isten akarata’ veletek, ’a ti szentté lételetek’ (1Thess 4:3). Vajon ez a ti óhajotok is?” – AT 357.

5. ÁLLHATATOSSÁG A REMÉNYSÉGBEN

a. Hogyan int bennünket Péter éber kintartásra? 2Pt 3:17.

„Az Isten Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon. Nem azért jött, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is Isten városának kapuit elérni óhajtja. Gyermekének követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármily fáradtságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal.” – AT 356.

b. A levél zárásaként mi az apostol utolsó felhívása? 2Pt 3:18.

„Ha bűneitek, mint magas hegyek állják el utatokat, de megvalljátok azokat, ha megalázkodtok és bíztok a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben, akkor megbocsát nektek, és megtisztít minden igazságtalanságtól. Isten teljes engedelmességet, alkalmazkodást követel tőletek törvénye iránt. Törvénye visszhangja szavának, amely így kiált felétek: Legyetek szentek, mindig szentebbek! Kérjétek Krisztus kegyelmének teljességét. Teljen meg szívetek forró vágyal szentsége, igazsága után, amelyről Igéje kijelenti: 'És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké' (Ésa 32:17).

Mialatt lelketek sóvárogra vágyakozik Istenhez, mindig többet és többet ragadtok meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. Miközben elmélkedtek ezen kincsek felett, tulajdonaitokká válnak; kinyilatkoztatjátok a Megváltó áldozatának érdemeit, szentségének védő oltalmát, bölcsességének és erejének teljességét. 'Szeplő és hiba nélkül' állít benneteket az Atya elé (2Pt 3:14).” – AT 357.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mi bizonyítja, ha buzgóságunk valóban megélnékül?
2. Milyen gyakorlati lépéseket tehetek, hogy siettessem az Úr visszatérését?
3. A sok zaklatás és fenyegetettség ellenére ki fogja örökölni ezt a bolygót?
4. Miért kell nagyon komolyan foglalkoznom a megszentelődési folyamattal?
5. Látva bűnösségem nagy mélységét, mit tehetek?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 523-529. (Krisztusban tárul fel Isten jelleme)

Az Üdvözítő így szólt: „Az örök élet az, hogy megismerjenek téged, az egyedüli Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn. 17:3) Isten jelentette ki prófétájának: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az ő erejével, a gazdag se dicsekedjék az ő gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet és igazságot gyakorolok e földön, mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer. 9:22-23)

Isteni segítség nélkül senki sem szeresheti meg Istennek ezt az ismeretét. Az apostol mondja, hogy „bölcsességében a világ nem ismerte fel Istent”. Krisztus „a világban volt, a világ általa lett, mégsem ismerte fel őt a világ” (Jn. 1:10). Jézus kijelentette tanítványainak: „Senki más nem ismeri a Fiút, hanem csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az akinek a Fiú ki akarja jelenteni.” (Mt. 11:27) Az Üdvözítő, mielőtt belépett volna a Getsemáne árnyaiba, a követőieért mondott utolsó imában égre emelte szemét, s az elbukott ember iránti szánakozással mondta: „Én igaz Atyám! A világ nem ismert meg téged. Én ismerlek téged.” (Jn. 17:25) „Kinyilatkoztattalak téged az embereknek, akiket a világból nékem adtál.” (Jn. 17:6)

Kezdetől az volt Sátán terve, hogy Isten elfeledésére bírja az embert, és ezzel magához kösse őket. Azért próbálta félremagyarázni Isten jellemét, hogy az emberek hamis képet alkossanak róla. Úgy mutatta be nekik a Teremtőt, mint aki a gonoszság fejedelmének tulajdonságaival bír – zsarnok, szigorú, engesztelhetetlen –, hogy az emberek féljenek tőle, kerüljék, sőt még gyűlöljék is. Sátán azt remélte, hogy annyira megzavarja megcsaltjainak értelmét, hogy kirekesztik a gondolataikból Istent. Akkor azután kitörölné Isten mását az emberből, és a maga hasonlatosságát nyomná a lelkükre. Átitatná őket a saját lelkületével, kénye-kedve szerint fogságba hurcolhatná őket.

Sátán az Úr jellemének hamissá torzításával és a bizalmatlanság felébresztésével csábította el Évát. A bűn elsötétítette ősszüleink értelmét, megrontotta természetüket. Előítélettel teli és önző természetük mására változtatták át az Istenről alkotott felfogásukat. Ahogyan az emberek egyre vakmerőbbek lettek a bűnben, elméjükben és szívükben elhalt Isten szeretete és ismerete. „Noha felismerték Istent, nem dicsőítették mint Istent... Szégyent vallottak okoskodásukban, és oktan szívük elborult.” (Rm. 1:21-22)

Időről időre úgy látszott, hogy az ellenfélnek sikerül megkaparintani az emberi család kormánykerékét. A Krisztus első eljövetele előtti korszakban úgy látszott, hogy a világ csaknem teljesen a sötétség fejedelmének uralma alatt áll. Rémitő hatalommal uralkodott, mintha ősszüleink bűne következtében a világ jogosan az övé lenne. Még a szövetség népe is annyira eltávozott Istentől, hogy teljesen elveszítették helyes felfogásukat az Úr jelleméről.

Pedig Isten azért választotta ki őket, hogy megőrizték szeretetét a világon. Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengédség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát. Az Üdvözítő eloszlatta a sűrű sötétséget, amellyel az ellenfél igyekezett körülvenni Isten trónját. Az Atya újra mint az élet világossága állt az ember előtt.

Fülöp arra kérte Jézust: „Mutasd meg nekünk az Atyát. Ez elég nekünk.” Ekkor Megváltónk így szólt: „Már régen veletek vagyok, és nem ismerz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod hát, mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn. 14:8-9) Krisztus mindig is hirdette, hogy az Atya képviselőjében jött a Földre. Nemes, könyörülő, gyengéd, szerető és jóságos jellemével úgy áll előttünk, mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten mása.

„Isten Krisztusban megbékéltette magával a világot.” (II. Kor. 5:19) Ha elmélyedünk a megváltás fenséges tervében, akkor igazán értékelni fogjuk Isten jellemét. A teremtés is szeretetének megnyilvánulása volt. De az isteni gyengédség és szánakozás végtelen mélységét Istennek az az ajándéka mutatja meg igazán, amelyet a bűnös és megromlott emberiség megmentéséért adott: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte, hogy ha valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn. 3:16) Isten egyrészt fenntartja törvényét, az igazságot, másrészt a bű-

nősnek is megbocsáthat. A menny legdrágább ajándékát kellett odaadni, hogy Isten igazságosnak bizonyuljon és megigazulttá tegye azt, aki hisz Jézusban. Ez az ajándék a romlásból és lealjasodásból Isten gyermekévé emeli fel az embert. Pál ezt mondja: „Fogadott fiúság lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba, Atya!” (Gal. 4:6)

Testvéreim, a szeretett Jánossal intelek, „nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak” (1. Jn. 3:1). Mekkora szeretet, milyen páratlan szeretet ez, hogy mi, bűnösök és elidegenedettek, mégis visszatérhetünk Istenhez, Ő pedig befogad családjába! Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de Isten gondoskodásának is ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy Őhöz tartozóknak ismer el bennünket. Isten Fia, látva a kegyelem örököseit, „nem szégyenli őket testvéreinek nevezni”. A megváltottak a soha el nem bukott angyaloknál is meghittebb kapcsolatban állnak majd az Úrral.

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak – jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll le nem képes írni. Elmélyedhetsz abban életed minden napján. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes Isten adta erődet és képességedet abbéli igyekezetedben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg Isten szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Krisztus életéről, a megváltás tervéről, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltárulnak előttünk. Rájövünk, mit kívánt Pál az efézusi gyülekezetnek, amikor így imádkozott: „Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reménységre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fenséges öröksége, és milyen mérhetetlenül nagy a hatalma felettünk, akik hívökké lettünk.” (Ef. 1:17-19)

Sátán szakadatlanul olyan dolgokkal igyekszik lekötni az emberek gon-

dolkodását, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy szert tegyenek Isten ismeretére. Azt akarja, hogy olyan gondolatokkal töltsék el idejüket, melyek elsötétítik értelmüket és elcsüggesztik lelküket. A bűn és romlottság világában élünk. Olyan hatások árja vesz körül minket, amelyek célja az, hogy csalogassák-elcsábítsák még Krisztus követőit is, vagy pedig kedvüket szegjék. Megváltónk kijelentette: „A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet.” (Mt. 24:12) Sokan a körülöttünk zajló rémséges gonoszságokra függesztik szemüket, s a mindenfelé látható hitehagyásra. Addig beszélgetnek ezekről, míg szívük szomorú és kételkedő lesz. Emlékezetükben tartják a főcsaló mesteri ügyeskedéseit. Belemélyednek életük szomorú eseményeibe, s már-már szem elől tévesztik a mennyei Atya hatalmát és páratlan szeretetét. Mindez Sátán törekvése. Helytelen dolog az igazságos tettek ellenségének nagy hatalmáról gondolkodnunk, ugyanakkor keveset elmélkednünk Isten szeretetéről és az Ő hatalmáról. Krisztus erejéről és hatalmáról beszélgessünk. Mi magunk tehetetlenek vagyunk Sátánnal szemben, nem tudunk kiszabadulni a markából, de Isten megadta a menekülés lehetőségét. A magasságos Fia elég erős csatáink megvívására, és „általa diadalmaskodunk, aki szeret minket” (Rm. 8:37).

Nem meríthetünk lelkierőt abból, ha szüntelen gyöngeségeinken és botlásainkon borongunk, vagy az ellenfél hatalmán kesergünk. Alapozzuk meg életerős elvként értelmünkben és szívünkben azt a komoly igazságot, hogy az értünk hozott áldozat elégséges, Isten meg tud menteni, és meg is ment a legvégsőig mindenkit, aki Őhozzá jön, és eleget tesz az igében meghatározott feltételeknek. A mi dolgunk az, hogy átvigyük akaratunkat Isten oldalára. Így az elfedezés vére által részeseivé leszünk Isten természetének. Krisztus által Isten gyermekei vagyunk. Miénk a bizonyosság, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint Fiát. Egyek vagyunk Jézussal, arra megyünk, amerre előttünk járt. Hatalmában áll elúzni a sötétséget, amelyet az ellenség vet ösvényünkre. A sötétség és csüggedés helyett dicsőségének napsugara ragyog szívünkbe.

Az a reményünk, hogy szüntelenül erősödünk a tudatban, hogy Krisztus a mi igazságunk. Ez legyen hitünk alapja, mert akkor örökre megáll. Ahelyett, hogy Sátán sötét dolgain rágódnánk és hatalmától reszketnénk, nyissuk meg szívünket, fogadjuk be a Krisztustól áradó fényt, és tükrözzük

azt a világra. Jelentsük ki, hogy Krisztus felette áll az ellenfél hatalmának, és segítő karja fenntartja mindazt, aki Őbenne bíz.

Jézus ezt mondta: „Az Atya szeret titeket.” (Jn. 16:27) Ha Krisztuson át az Atyához kapcsoljuk hitünket, „lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus” (Zsid. 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de bízzuk minden apró és komoly ügyünket Istenre. Nem jön zavarba panaszaink sokaságától, és terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása kiterjed minden családra, körülvesz minden embert. Törődik minden dolgunkkal, minden bánatunkkal. Megjegyez minden könnyet, meghatja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, hogy „szentségének részeseivé legyünk”, s így részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely jelenlétében érhető el.

„A hitetleneknek e világ istene elvakította értelmét, hogy ne ragyogjon számukra a Krisztusnak, Isten képmásának dicsőségéről szóló evangélium világossága.” (II. Kor. 4:4) A Biblia azonban a legerőteljesebben hangsúlyozza Isten megismerésének fontosságát. Péter ezt mondja: „Kegyelemmel és békességgel töltsön el titeket Istennek és Urunk Jézus Krisztusnak ismerete. Isteni hatalma az istenfélő életre szolgáló összes javakat az Ő megismerése által juttatta nekünk, aki dicsőségével és erejével meghívott minket.” (II. Pt. 1:2-3) A Szentírás felszólít: „Bízd csak azért magadat Őrá (az eredeti szöveg szerint: „Ismerd meg Őt”), és légy békességgel.” (Jób 22:21)

Isten megparancsolja nekünk: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (III. Móz. 11:44) Az ihletett apostol jelenti ki, hogy „életszentség nélkül senki sem látja meg az Urat”. A szentség: egyetértés Istennel. A bűn elcsúfította, sőt csaknem kitörölte az emberben Isten képmását. Az örömhír feladata visszaállítani, ami elveszett. Nekünk pedig együtt kell működnünk az isteni tevékenységgel. Hogyan érthetnénk egyet Istennel, hogyan válhatnánk hasonlóvá hozzá, ha nem ismerjük? Krisztus azért jött a földre, hogy ezt a tudást nyilatkoztassa ki nekünk.

Azok a hézagos nézetek, melyet sokan Krisztus fenséges jelleméről és tisztéről vallanak, leszűkítették vallásos életüket, és hatalmasan akadályozzák előrehaladásukat az isteni életben. Népünk körében alacsony

szintre zsugorodott az egyéni lelki élet. Sok a formáság, sok a gépiesség, sok a száj vallásossága. Valami mélyebbet, valami szilárdabbat kell behoznunk vallásos életünkbe. Minden berendezésünkkel, kiadóhivatalainkkal, iskoláinkkal, kórházainkkal és számos más kiváltságunkkal sokkal előbbre kellene járnunk lelki életünkben. Az a keresztény kötelessége ebben az életben, hogy Krisztust képviselje a világ előtt. Életével és jellemével a világ szeme elé tárja az áldott Jézust. Ha Isten világosságot adott nekünk, azért adta, hogy továbbadjuk másoknak. Az elnyert világossághoz és az emberi szívek elnyeréséhez adományozott lehetőségekhez és kiváltságokhoz képest munkánk eddigi eredménye elenyésző. Isten szándéka az, hogy az igazság több gyümölcsöt teremjen, mint amennyi eddig mutatkozik. De míg gondolataink komor hangulattal és nyomorúsággal vannak tele, s a körülöttük élő sötétségen és gonoszságon rágódunk, addig hogyan is képviselhetnénk Krisztust a világon? Hogyan is lenne léleknyerő ereje bizonyágtételünknek? Arra lenne szükségünk, hogy tapasztalatból ismerjük meg Istent és szeretetének hatalmát, amint Krisztus kijelentette Őt. Kutassuk az Írásokat szorgalmasan, imával. Elevenítse meg értelmünket a Szentlélek. Emeljük szívünket hittel, reménnyel és soha nem szűnő dicsérettel az Istenhez.

A keresztény jellem tökéletességét Krisztus érdemei és igaz cselekedetei által érzük el, amelyeket hit által nekünk tulajdonít. Az apostol elénk tárja minden napunk, minden óránk feladatát: „Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevezetőjére.” (Zsid. 12:2) Míg ezt tesszük, addig az értelmünk egyre világosabb lesz, hitünk erősödik, s reménységünk bizonyossággá válik. Annyira leköt majd Krisztus tisztaságának, szépségének és áldozatának látványa – melyet azért hozott, hogy megbékítsen minket az Istennel –, hogy nem lesz kedvünk kétségeinkről és kedvetlenségeinkről beszélni.

Isten szeretetének, könyörületének és jóságának megnyilvánulása, a Szentlélek szívünkben végzett felvilágosító és megújító tevékenysége hit által olyan közeli kapcsolatba hoz minket Krisztussal, hogy – mivel világos képünk van jelleméről – felismerhetjük Sátán csalásait. Ha Jézusra nézünk és az Ő érdemeiben bízunk, elnyerjük a világosságnak, a békének és a Szentlélek örömeinek áldásait, s látva a csodálatos dolgokat, amelyeket Krisztus értünk tett, így szólunk majd: „Nézzetek, mekkora szeretetet ta-

núsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak.” (I. Jn. 3:1)

Testvéreim, szemlélés által változunk meg. Az Úr és Megváltónk szeretetén, az isteni jellem tökéletességén elmélkedve, s hittel magunkénak igényelve Krisztus igazságos cselekedeteit – így kell átalakulnunk az isteni képmásra. Ne gyűjtögessük tehát a kellemetlen képeket – a gonoszság, a romlottság, a csalódások és az ellenség hatalmának bizonyítékait. Ne azokat akasszuk emlékezetünk csarnokába, hogy azokról beszélgessünk, azokon keseregjünk, míg csak el nem bátortalanodunk. Az elcsüggedt lélek a sötétség gócpontja. Nem csak önmagát rontja meg, mert nem fogadja el Isten világosságát, de mások elől is elállja fényt. Ellenfelünk kedvteléssel látja diadala emlékképeinek romboló hatását, mert ezek hitehagyottá és bátortalanná teszik az embereket.

Hála Istennek, vannak ragyogó és vidámító képek, amelyeket az Úr mutatott meg nekünk. Gyűjtsük össze szeretetének áldott bizonyítékait, mint drága kincseket, hogy azokat nézzük szüntelen. Isten Fia elhagyta trónját, emberi testtel fedte el istenségét, hogy kimenthesse az embert Sátán hatalmából. Értünk kivívott diadala megnyitotta előttünk a mennyet, megmutatta nekünk jelenlétének csarnokát, ahol az istenség felfedi dicsőségét. Ahol felemeli a tönkretett fajt a romlás mélységéből, ahová a bűn lökte le. Újra összeköttetésbe kerül a végtelen Istennel. A Megváltóba vetett hite által átesik az isteni vizsgán. Krisztus igazságos tetteibe öltözik, majd felemelik Krisztus trónjához. Isten ezekkel a képekkel akarja felvidítani a lelkünket. „Csak ne a láthatókra, hanem a láthatatlanokra szegezzük tekintetünket.” Akkor bebizonyítjuk, hogy „pillanatnyi könnyű szenvedésünk a mennyei dicsőség túláradó, örök mértékét szerzi meg számunkra” (II. Kor. 4:18).

Isten mindenben minden odafent a mennyben. Ott mindenek felett szentség uralkodik. Semmi sem zavarja az Istennel való tökéletes összhangot. Ha valóban oda tartunk, akkor már ideleln is szívünkben él a mennyi lelkülete. De ha most nem találunk örömet a mennyei dolgokból való elmélkedésben, ha nem érdekel az, hogy megismerjük Istent, ha nem örvendünk Krisztus jelleme láttán, ha nem vonz a szentség, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy hiába is reménykedünk a menny felől. A keresztyén állandó, magasztos célja, hogy élete teljesen megegyezék Isten akaratával. A keresztyén szeret beszélgetni Istenről, Krisztusról, a

boldogság és tisztaság honáról, melyet Krisztus készít az Őt szeretőknek. Az ezekről a tárgykörökről való elmélkedést, amikor a lélek Isten áldott ígéretein lakomázik, ezt nevezi az apostol „az égi ajándék ízlelésének”.

Közvetlen előttünk állnak a sorsdöntő küzdelem zárótusái, amikor az ellenfél mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda, és mindenféle gonosz csábítás segítségével igyekszik majd félremagyarázni Isten jellemét, hogy ha tudja, „tévedésbe ejtse még a választottakat is” (Mt. 24:24). Ha volt valaha nép, melynek szüksége volt az égi világosság szüntelen növelésére, akkor ez az a nép, amelyet ebben a veszélyes időben hívott el Isten, hogy örködjenek szent törvénye felett, s tisztázzák jellemét a világ előtt. Akikre ilyen szent megbízatás hárult, azoknak lelkieknek, emelkedetteknek, életre pezsdülteknek kell lenniük az által az igazság által, melyről vallják, hogy hiszik. Soha egyház ennyire nem volt szükségében annak, és soha Isten ennyire féltőn gondoskodó nem volt, hogy az egyház eljusson arra a lelki színvonalra, melyet Pál ír le a kolossái levelében: „Könyörgünk értetek és esedezünk, hogy akaratának ismerete minden lelki bölcsességgel és okossággal együtt teljessé váljék bennetek. Csak így tudtok mindenben a tetszését keresve, az Úrhoz méltón élni, és Isten ismeretében gyarapodni.” (Kol. 1:9-10)

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

Gondolatok a Hegyibeszédről, 78-80. (A törvény szelleme-részlet)

Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem (Mt 5:17)

Mennydörgés és villámlás között nyilatkoztatta ki Krisztus Istennek törvényét a Sínai-hegyen. Isten dicsősége mint emésztő tűz ereszkedett alá a hegy csúcsára, és a hegy megremegett az Úr jelenlététől. Alázattal borult földre az egész nép, hogy hallgassa a törvény előírásait. Milyen nagy az ellentét az említett jelenet és a Hegyi Beszéd között! Derült ég alatt, ünnepélyes csendben, amelyet csak a madarak éneke tarkított, fejtette ki országa alapelveit Krisztus. Bár ez alkalommal a szeretet szavait intézte a

néphez, mégis a törvény ugyanazon alapelveit fejtette ki előttük, amelyeket egykor a Sínai-hegyen hirdetett ki.

Amikor Izrael a törvényt átvette, a hosszú, egyiptomi rabszolgaság miatt annyira eltompult volt, hogy a hatás érdekében Isten hatalmának és fenségének kellett megnyilvánulnia. Az Úr azonban ennek ellenére a szeretet Isteneként nyilatkozott meg előttük.

„Az Úr a Sínai-hegyről jött. És Seirből támadt fel nékik; Párán-hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, Jobbja felől tüzes törvény vala számukra! Bizony szereti ő a népeket! Mind kezdenél vannak az ő szentjei, Odaszegődnek a te lábaidhoz, És hallgatják a te beszédeidet!” (5Móz 33:2—3).

Isten csodálatos szavakkal nyilatkoztatta ki dicsőségét Mózesnek, amelyek minden idők legdrágább örökségévé váltak. „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt” (2Móz 34:6—7).

A Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvény a szeretet alapelveinek kifejezése, s egyben az egész föld részére az ég törvényeinek kinyilatkoztatása. Egyetlen közvetítő által adta nekünk az Atya, és Ő hirdette ki, akinek hatalma összhangot teremthet az emberi szív és a törvény alapelvei között. A törvény célját is kinyilatkoztatta Isten Izrael előtt: „És szent emberek legyetek én előttem” (2Móz 22:31).

Izrael nem ismerte fel a törvény lelki tartalmát; látszatengedelmességük csak a külső formák és ceremóniák betartásából állt, anélkül hogy szívüket a magasztos szeretetnek odaszentelték volna. Amikor Jézus jellemével és munkálkodásával szemléltette Isten szent, nemes és magasztos erényeit, és feltárta a csupán külsőségekben megnyilvánuló engedelmesség értéktelenségét, a zsidó nép vezetői nem értették meg szavait, így el sem fogadták azokat. Véleményük szerint Jézus könnyedén vette a törvény követelményeit, s amikor megismertette velük azokat az igazságokat, amelyek Istentől elrendelt istentiszteleteik lelkét képezték volna, megvádolták Őt a törvény eltörlésével, mert ők csak a külsőségekre tekintettek.

A farizeusok észrevették az óriási különbséget a saját és az Úr tanítási módszere között. Észrevették, hogy az igazság fensége, szépsége és tisztasága

tasága az emberekre gyengéd, de mély benyomást gyakorol. Attól féltek, hogy Jézus elhódítja tőlük a népet, ha nem tesznek ellene valamit. Ezért állandóan figyeltették, alkalmat keresve, hogy a Nagytanácsnál bevádolhassák, elítélhessék és kivégezhessék Őt.

Leskelődő képek csapata vette körül Jézust a hegyen is, s amikor az igazság elveit feltárta, a farizeusok rögtön azt a véleményüket hangoztatták, hogy tanítása ellenkezik a Sínai-hegyen adott törvényekkel. Többen kijelentették: Jézus azért jött, hogy a törvényt eltörölje. Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.”

Az ember Teremtője és Törvényadója jelentette ki, hogy nem akarja a törvényt eltörölni. A természet minden tüneménye, a napsugárban szálló kis porzemcsétől kezdve, az űrben lebegő számtalan galaxisig, Isten törvénye alatt tétezik; e törvény iránti engedelmességtől függ a természet világának rendje és összhangja. Ehhez hasonlóan az igazságnak is vannak alapelvei, amelyek az öntudatos lények életét kormányozzák. Az ezekkel való összhangtól függ a világmindenség boldogsága. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. E törvény vezeti az angyalokat is; hogy pedig összhang legyen a föld és az ég között, az embernek is engedelmeskednie kell ezeknek a mennyei szabályoknak. Krisztus már Éden kertjében megismertette az első emberpárral a törvényt „Mikor együtt örvendeznek a hajnalsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak” (Jób 38:7). Krisztus földi küldetése nem a törvény eltörléséből állt, hanem abból, hogy kegyelme által az emberiséget az isteni szabályok iránti engedelmességre visszavezesse.

Krisztus szeretett tanítványa a hegy lábánál ülve figyelte Mesterének tanítását, s jóval később, Isten Lelkének sugallatára feljegyezte azokat, amelyek a törvény örök érvényét tanítják. „Aki bűnt cselekszik, törvénszegést követ el, mert a bűn törvénszegés.” (1Jn 3:4 — új fordítás). Világosan kijelenti, hogy a törvény, amelyre utal, „előttetek volt kezdettől fogva” (1Jn 2:7), tehát arról a törvényről van szó, amely már a teremtés-kor is létezett, és a Sínai-hegyen csak megismételte Isten.

Amikor Jézus a törvényről beszélt, kijelentette: „Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” A „betölteni” szót olyan ér-

telemben használta, mint amikor Keresztelő Jánossal tudatta szándékát. Így kell nekünk „minden igazságot betölteni”, ami annyit jelent, hogy a törvény követelményeinek mértékét betölteni, példát nyújtani az emberiségnek, hogyan éljenek tökéletes összhangban Isten akaratával.

Küldetése az volt, hogy a törvényt „nagygyá” és „dicsőségessé” tegye (Ésa 42:21), hogy feltárja lelki lényegét, hogy bemutassa messze ható alapelveit, és bizonyítsa örökké tartó érvényességét.

Krisztus jellemének isteni szépségét még a legnemesebb és a legszelídebb emberek is csak halványan tükrözik vissza. Salamon király a Szentlélek befolyása alatt mondja róla: „Tízezer közül is kitetszik... és ő mindelestől fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). És mikor Dávid prófétai lélekkel meglátta Őt, így szólt: „Szebb, szebb vagy az ember fiainál” (Zsolt 45:3). Jézus — Atyjának tökéletes képmása, dicsőségének fénye —, az önmagát megtagadó Megváltó, földi léte alatt élő szemléltetője volt Isten törvénye lényegének. Az Ő élete által vált nyilvánvalóvá, hogy a mennyei szeretet, a keresztény életelv az alapja az örök igazság törvényének.

Jézus így szólt: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta, vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Mt 5:18). Ő is engedelmeskedett a törvénynek, és ezzel igazolta annak változhatatlan jellegét; egyben bebizonyította, hogy kegyelme által Ádám minden fia és leánya tökéletesen betarthatja az isteni követelményeket. Azt mondta a hegyen, hogy a törvény legkisebb betűje sem múlhat el, míg be nem teljesedik; tehát mindaz, ami az emberiségre vonatkozik, mindaz, ami a megváltási tervvel kapcsolatos, betölti küldetését. Nem szól róla, hogy a törvény valaha is érvénytelenné válna, ehelyett szeméivel az emberi történelem végső határaitra tekint, és kijelenti, hogy a törvény még ekkor is érvényben marad. Ezért senki sem gondolhatja, hogy Jézus feladata a törvény megszüntetése lett volna. Amíg az ég és a föld fennáll, mindaddig érvényesek az isteni törvények is. Igazsága olyan szilárdan megáll, „mint Isten hegyei” (Zsolt 36:7), és az áldás forrásává válik, amely szétárad az egész földre, hogy felüdítse azt.

Mivel Isten törvénye tökéletes, ezért változhatatlan; tehát lehetetlen, hogy a bűnös ember saját erejéből a törvény követelményeinek eleget tehessen. Épp ezért jött a Megváltó; küldetése volt, hogy az emberiséget az isteni természet részesévé tegye, és így összhangba hozza Isten tör-

vényeinek alapelveivel. Ha bűneinket elhagyjuk, és elfogadjuk Krisztust Üdvözítőnkül, megdicsőítjük a törvényt. Pál apostol kérdezi: „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol Legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük” (Róm 3:31).

Az Újszövetség ígérete így szól: „Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat” (Zsid 10:16). Azok a jelképek, amelyek Krisztusra, Isten Bárányára — aki elveszi a világ bűneit — mutattak, halálával mind megszűntek. Az igazság alapelvei azonban — amelyeket a Tízparancsolat fogalmaz meg — olyan szilárdak és változtathatatlanok, mint Isten örökkévaló uralkodása. Egyetlen törvény sem veszítette el hatályát, egyetlen vessző vagy betű sem változott meg. Azokat az alapelveket, amelyeket Isten már a paradicsomban az élet törvényeként adott át az emberiségnek, a helyreállított Édenben is változatlanul megtartja. Mikor a föld ismét Édenné válik, mindenki a szeretet isteni törvénye szerint fog élni a nap alatt.

„Uram! örökké megmarad a te igéd” (Zsolt 119:89). „Minden ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak” (Zsolt 11:7—8). „Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted” (Zsolt 119:152).

Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen (Mt 5:19)

Vagyis nem lesz számára hely Isten országában, mert aki készakarva egyetlen parancsolatot is megszeg, lélek és igazság szerint valamennyit megszegte. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös” (Jak 2:10).

Nem az engedetlenség nagysága hozza létre a bűnt, mert az Isten akaratától való legparányibb eltérés is bűn. Az eltérés azt mutatja, hogy a lélek még mindig közösséget tart a bűnnel. A szív még mindig két úrnak szolgál; a valóságban még mindig megtagadja Istent, és lázadozik uralmának törvényei ellen.

Ha az embereknek joguk volna Isten követelményeitől eltérni, és szabadon állapíthatnák meg szabályaikat, álláspontjaik oly különbözők len-

nének, mint amilyen különbözők maguk az emberek. Az uralmat teljesen kiragadnák az Úr kezéből, s önző énjük törvényeit állítanák helyébe. Akkor az ember akarata lenne mérvadó, Isten fenséges és szent akaratát — teremtményei iránti szeretetszándékát — pedig megvetnék.

Mihelyt az emberek saját útjaikra térnek, azonnal Isten ellen foglalnak állást. Ezért nem kaphatnak helyet Isten országában, mert ellentétben állnak a menny elveivel, hiszen Sátánnak — Isten és ember ellenségének — oldalára álltak. Ne éljünk csupán egy-két parancsolat szerint, hanem mindazon igék által, amelyek Isten szájából származtak. Egyetlen szót sem szabad figyelmen kívül hagynunk — amelyre látszólag talán nincs is szükségünk —, ha a pusztulástól menekülni akarunk. Minden egyes parancsolat az ember boldogságát szolgálja mind a jelenben, mind az elkövetkezendő életben. Az Isten törvényei iránti engedelmesség kerítésként veszi körül az embert, és megóvja minden bajtól. Aki azonban az Isten által épített kerítést akárcsak egy helyen is megrongálja, azt a védőkorlátot teszi tönkre, amely őt megvédené. Az ellenség az ily módon áttört helyen hatol be, hogy kárt okozzon és romboljon.

Amikor ősszüleink Isten akaratát egy ponton vakmerően áthágták, olyan kaput nyitottak meg, amelyen át nyomor és szenvedés zúdult az egész világra. Aki példájukat követi, hasonló eredményre jut. Isten minden egyes törvényének alapja a szeretet, s aki e parancsolatoktól eltér, saját szerencsétlenségének és romlásának okozója.

Hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába (Mt 5:20)

Jézus azt tanítja, hogy a törvény betűihez ragaszkodó vallás gyakorlása nem elegendő ahhoz, hogy Isten és az ember között összhang jöjjön létre. Így a farizeusok és írástudók oly nagyra becsült igazsága teljesen értéktelen volt. Kemény és szigorú hagyománytiszteletükben sem alázatnak, sem szeretetnek, sem gyengédségnek nem volt helye; csak botránkoztatották a bűnösöket. Így lett belőlük ízetlen só, hiszen mennyei kegyelem hiányában befolyásuk hatástalan, erőtlén volt ahhoz, hogy a világot a pusztulástól megóvja. Csak a szeretet által munkálkodó igaz hit tisztíthatja meg a lelket, mint valamiféle kovász, amely az egész jellemet átalakítja.

Izrael népe megtanulhatta volna ezt az igazságot a próféták írásaiból. Az emberi lélek életszentséget és megigazolást óhajtó vágyára már évszázadokkal azelőtt választ adott Mikeás próféta: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendőös borjúkkal? Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkem bűnéért? Megjelentette néked, óh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (Mik 6:6-8).

Hóseás próféta a farizeuskodás lényegét a következő szavakkal jellemezte: „Buja szőlőtő az Izrael, amely termi az ő gyümölcsseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait” (Hós 10:1). Hivalkodó látszat-istentiszteletükkel valójában a saját vágyaikat szolgálták; vélt igazságuk és életmódjuk annak a törekvésüknek volt a gyümölcse, hogy a törvényt saját elképzelésük szerint tartásuk meg, s így elégitették ki önzésüket. Ezért igazságuk sem lehetett jobb, mint ők maguk, és szentségre való törekvésük is hiábavaló kísérlet maradt csupán; ugyanis a tisztátalant akarták tisztává varázsolni. A törvény olyan szent és tökéletes, mint Isten! Feltárja az ember előtt Isten igazságosságát és szentségét. Az ember nem képes a törvényt saját erejéből megtartani, mert alaptermészete megromlott és eltorzult, így Isten jellemével ellentétben áll. Az önző szív cselekedetei nem tiszták, hisz „minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ésa 64:5).

A törvény szent, Izrael fiai azonban mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki. Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Istenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazolást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel, mint Isten ingyen ajándékát. A farizeusok azonban elvetették Krisztust, „mert az Isten igazságát nem ismervén, az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek” (Róm 10:3).

Miközben Jézus tovább folytatta beszédét, megmagyarázta hallgatónak, hogy mit jelent tulajdonképpen a törvény megtartása: Krisztus jellemének megnyilatkozását az ember mindennapi életében, miként Isten is naponként megnyilatkozott Krisztusban.

Aki haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre (Mt 5:22)

Az Úr szólt Mózes által: „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben... Boszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat!” (3Móz 19:17, 18). A Krisztus által feltárt igazságok ugyanazok, mint amelyeket a próféták is tanítottak, de az engedtlenség és a bűn szeretete elhomályosította őket.

Az Üdvözítő szavaiból megértették a hallgatók, hogy amíg ők másokat bűnösöknek tartanak, saját maguk ugyanolyan bűnösök, mert irigységet és gyűlöletet táplálnak szívükben.

A tó másik partján — éppen velük szemben — terült el Básán elhagyott vidéke, amelynek szakadécai és erdős lankái régtől rablók és gonosztevők rejtkehelyei voltak. Az ott elkövetett rablások és gyilkosságok mindenkinek élénken éltek az emlékezetében, sőt sokan nagy buzgalommal vadászták ezeket a gonosztevőket, bár eközben maguk is szenvedélyes, veszekedő természetűek voltak. A legelkeseredettebb gyűlöletet mutatták római elnyomóik ellen és mások ellen, sőt elfogadhatónak tartották, hogy saját honfitársaikat is gyűlöljék és megvessék, ha azok valamiben másként gondolkodtak. Viselkedésükkel megszegték a hatodik parancsolatot: „Ne ölj!”

A gyűlölködés és bosszú szelleme Sátántól ered; ez készítette arra az embereket, hogy Isten Fiát megöljék. Aki gyűlöletet és irigységet mellette magában, ugyanazt a lelkületet ápolja, amelynek aratása: halál. A bosszú gondolatában ugyanúgy benne rejlik a gonosz cselekedet, mint a magban a növény. „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne” (1Jn 3:15).

„Aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre.” Isten — Fiának feláldozása által — megmutatta, milyen nagyra becsül minden egyes lelket; senkinek sem szabad megvetően beszélni fe-

lebarátjáról. Embertársaink hibáit és gyengeségeit megláthatjuk ugyan, Isten azonban azok ellenére tulajdonának tekint minden egyes lelket; elsősorban a teremtés folytán, majd pedig Krisztus megváltó vére által. Isten minden embert saját képmására alkotott, tehát a legalacsonyabb sorsúakkal is tisztelettel és szeretettel bánjunk! Isten felelősségre von bennünket minden egyes megvető szóért, amellyel olyan embereket kárhoztatunk, akikért Krisztus életét áldozta.

„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?” „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik” (1Kor 4:7; Róm 14:4).

„Aki pedig azt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.” Az Ótestamentum a „bolond” szót a pártütőkre vagy azokra vonatkoztatta, akik teljesen a bűnnek éltek. Jézus tehát azt mondja, hogy aki felebarátját pártütőnek vagy istentelennek bélyegzi, ugyanúgy méltó a kárhozatra.

Maga Krisztus is „mikor az ördöggel vitatkozván, Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani” (Jud 9). Ha ezt teszi, leereszkedett volna Sátán színvonalára, mert a vádaskodás a gonoszság fegyvere. Az Írás „atyánkfiai vádolójának” nevezi (Jel 12:10); Jézus nem akarta Sátán fegyverét használni, hanem így szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr!” (Jud 9).

Példa ez számunkra. Ha Jézus ellenségeivel kell harcolnunk, ne viszzunk rosszat rosszal; ne mondjunk olyasmit, ami a vádaskodás látzatával bír! Isten ügyének védelmezője ne használjon olyan szavakat, amelyeneket a menny Fejedelme még Sátánnal való harca közben sem használt; az ítélezést és kárhoztatást bízunk Istenre!

Békélj meg a te atyádfiával (Mt 5:24)

Isten szeretete nem elutasítás; cselekvő és határozott erő; élő forrás, amely állandóan mások áldására árad. Ha Krisztus szeretete lakik bennünk, akkor felebarátaink iránt nem táplálunk szívünkben gyűlöletet, hanem minden úton-módon arra törekszünk, hogy szeretetünket bizonyítsuk.

Jézus ezt mondta: „Azért, ha a te ajándéodat az oltárra viszed, és ott

megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat!” Az áldozati ajándékok azt a hitet fejezték ki, hogy az áldozat bemutatója, Krisztus által, Isten kegyelmének és szeretetének részesévé lett. Azonban, az áldozat, amely Isten megbocsátó szeretetétéért akar hálát adni, miközben a gyűlölet szelleme fűti, csak bohózat?

Ha azt állítjuk, hogy Istent szolgáljuk, de felebarátunkat megkárosítjuk, vagy vele szemben igazságtalanok vagyunk, akkor Isten jellemét rossz színben tüntetjük fel embertársunk előtt. Ezt a bűnt be kell ismernünk és meg kell vallanunk, ha Istennel összhangban akarunk maradni. Ha felebarátunk esetleg sokkal nagyobb jogtalanságot követett el velünk szemben, mint mi ő ellene, ez még nem csökkenti saját felelősségünket. Mikor Isten elé járulunk, és eszünkbe jut, hogy valakinek panasza van ellenünk, szakítsuk félbe imánkat vagy hálaadásunkat, és keressük fel testvérünket, aki neheztel ránk, ismerjük be alázatosan hibánkat, és kérjük tőle bocsánatot!

Ha valami módon kárt okoztunk testvérünknek, igyekezzünk hamar jóvá tenni. Ha akaratlanul is hamis bizonyosságot tettünk valakiről, vagy szavait helytelenül értelmeztük, ha befolyását bármely módon megingattuk, menjünk el azokhoz, akikkel erről a testvérről beszéltünk, és az összes ártalmas kijelentésünket vonjuk vissza!

Mennyi bajt elkerülhetnénk, ha a testvérek közötti félreértésekről mások előtt nem tárgyalnánk, hanem szeretettel, csak egymás között intéznénk el ügyeinket! Milyen sok kártevő gazt fojtánatok el már csírájában! Krisztus követői pedig milyen szoros kapcsolatban egyesülhetnének az Ő szeretetében!

Ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott az ő szívében (Mt 5:28)

Júda népe büszkélkedett erkölcsösségével; undorral tekintettek a pogányok érzékies szokásaira. A római császár parancsára Palesztinában tartózkodó tisztviselők jelenléte állandóan bosszantotta őket, mert az idegenekkel együtt a pogány szokás, élvezetvágy és erkölcstelen életmód

honosodott meg az országban. A római hivatalnokok cifra öltözetű szeretőkkel ott sétáltak Kapernaum utcáin; könnyelmű és hangos csevegés hangzott a tó felől, amikor a csónakokban tovasiklottak mellettük. Jézus kortársai azt várták, hogy Ő majd szigorúan megrója őket. Mennyire csodálkoztak azonban, amikor ezzel ellentétben az ő szívük gonosz indulatait leplezte le.

Jézus kijelentette: amíg a szív bűnös indulatokat és gondolatokat ápol — legyen akármilyen rejtett —, addig a bűn az úr. A lélek még az ellenségeskedés keserűségeinek és a gonoszság kötelékének foglya. Aki az erkölcsstelen jelenetekben gyönyörködik, és elnéző a bűnös gondolatokkal és érzéki pillantásokkal szemben, az a nyilvános bűnök gyalázatos voltában és szívettépő nyomorában felismerheti annak a gonoszságnak igazi lényegét, amely szívében fészkel. Nem a kísértés — amely által az ember az átkos bűnt elköveti — okozza a bűnt, mivel az csupán napfényre hozza azt, ami régóta a szívben élt, titkon és elrejtve. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). A Menny úgy látja az embert, amilyen a valóságban a lelke legmélyén, legtitkosabb gondolataiban és szándékaiban. „Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1 Sám. 16:7)

És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt, és vedd el magadtól (Mt 5:29—30)

Az emberek még a jobb kezüket is levágnák, ha ezzel megakadályozhatnák, hogy valamilyen halálos betegség az egész testükben elterjedjen. Mennyivel inkább hajlandónak kellene lenni a lemondásra az miatt, ami lelki életünket veszélyeztet!

Sátán rabságába süllyedt lelkek csak az evangélium útján menekülhetnek meg, és lehetnek Isten gyermekei, a mennyei szabadság részesei. Isten nem csupán a bűn elmaradhatatlan következményeitől, a szenvedésektől akarja gyermekeit megóvni, hanem magától a bűntől is. A romlott és a bűntől eltorzult léleknek meg kell tisztulnia, át kell alakulnia, hogy magára ölthesse Isten dicsőségét és Fiának hasonlatosságát. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, ami-

ket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2:9). Csak az örökkévalóság lesz képes feltárni előttünk azt a nagyszerű életet, amelyet az Istenhez hasonló ember elérhet.

E nagyszerű ideál elérése érdekében mindent, ami lelki életünket akadályozza, fel kell áldoznunk. Nagyrészt rajtunk múlik, hogy a bűn uralkodik-e felettünk. Akaratunk odaadását szemünk kivágásához vagy kezünk levágásához hasonlítja az Írás. Sokszor úgy véljük, Isten akaratának köve-tése annyit jelent, hogy megcsonkítva és megnyomorítva haladunk végig az életen. Azonban Krisztus azt mondta, hogy még mindig jobb, ha megcsonkítjuk, megnyomorítjuk és megsebezük saját, önző énünket, ha ezáltal örök életet nyerünk. Amit gyakran nagy szerencsétlenségnek tartunk, legfőbb boldogságunk forrása lehet.

Az élet forrása: Isten, s ezért csak úgy nyerhetünk életet, ha vele összekapcsolódunk. „A bujálkodó pedig élvén megholt” (1Tim 5:6). Istentől csak akkor nyerhetünk életet, ha akaratunkat teljesen alárendeljük neki. Ha odaadó szívvel teljesítjük akaratát, minden titkos bűn felett győzedelmeskedhetünk. A szív mélyén az emberek szeme előtt mélyen elrejthetjük a gonosz indulatokat, de vajon hogyan állunk meg Isten előtt?

Ha az ember saját elgondolásához ragaszkodik, és vonakodik akaratát Istennek alárendelni, a halált választja, mert a bűnnel és bűnössel szemben Isten „megemésztő tűz”. Ha valaki a bűnt választja, és attól nem akar elszakadni, Isten jelenléte, amely emésztő tűz a bűn számára, elhamvasztja a bűnöst is.

Az Istennek odaszentelt élet: áldozatos élet. Fel kell áldozni az alacsonyabb rendűt a magasabb rendűért; a földit a lelkiért; a mulandót az örökkévalóért. Isten nem kívánja akaratunkat megsemmisíteni, mivel éppen ezt felhasználva teljesíthetjük az Ő akaratát. Adjuk át neki akaratunkat, hogy megtisztítva, nemesebben adhassa vissza nekünk; így jutunk összhangba a mennyyel, s általunk szeretetének és hatalmának gazdagságát áraszthatja szét az emberiségre. Ha az önfejűnek és a keménynyakúnak annyira fájdalmas is ez az átadás, az Ige szerint mégis „jobb tenéked”.

Jákob sem tapasztalhatta mindaddig a győzelmes hit diadalát, amíg tehetetlenül, bénán nem borult a szövetség Angyalának keblére; csak ekkor lett „Isten fejedelme”. Ézsau fegyveres csapata tisztelettel megállt Jákob előtt, amikor az „sántított csípőjén” (1Móz 32:31). A királyok büsz-

ke leszarmazottja, a fáraó meghajolt előtte, és áldását kérte. Hasonlóképpen „üdvösségünk Fejedelmét” is a szenvedések tették tökéletessé (Zsid 2:10). A hitnek fiai „felerősödtek a betegségből... és megszalasztották az idegenek táborát” (Zsid 11:34). Akkor a „sánták is zsákmányt vetnek”, a gyengék olyanok lesznek, mint „Dávid”, és „Dávid háza, mint az Úrnak anyaga” (Ésa 33:23; Zak 12:8).

Szabad-e az embernek az ő feleségét akármilyen okért elbocsátani? (Mt 5:31–32; Vö. Mt 19:3)

A zsidó nép körében megszokott dolog volt, hogy a férj a legcsekélyebb okért is elvált a feleségétől, az asszony pedig ismét férjhez mehetett. Ez a szokás azonban a legnagyobb nyomort és erkölcsi romlást eredményezte. Jézus a Hegyi Beszédben világosan leszögezte, hogy a hűtlenségen kívül, egyéb ok miatt a házasság fel nem bontható. „Valaki elbocsátja feleségét parázsnak okán kívül, paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.”

Amikor a farizeusok később ismét kérdezték Jézust, hogy a válás megengedhető-e, Ő utalt arra, hogy Isten a házasságot már a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt” (Mt 19:8). Felidézte Éden boldog napjait, amikor Isten mindent „igen jó”-nak nevezett. A házasság és a szombat édeni eredetű; két olyan intézmény, amely Isten dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja. Mikor az Alkotó a szent pár kezeit egybefonta, így szólt: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2:24). Így tette kötelezővé a házasság törvényét Ádám minden fiára, az idők végezetéig. Amit mennyei Atyánk jónak tart, az mindig a legnagyobb áldás és a legteljesebb kibontakozás törvénye az ember számára.

Isten minden ránk bízott adományát — így a házasságot is — eltorzította a bűn. Az evangélium feladata azonban, hogy visszaállítsa eredeti szépségében és tisztaságában. Az Ó- és Újtestamentum a házassági viszonytal jelképezi azt a gyengéd és szent egységet, amely Krisztust és az Ő népét összeköti, a megváltottakat, akiket a Golgotán szenvedés-

vel megszabadított. „Ne félj... mert férjed a te teremtőd, seregeknek Ura az ő neve, és megváltód Izraelnek szentje” (Ésa 54:4–5). „Térjete meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek” (Jer 3:14). Az Énekek Énekében felcsendül a menyasszony hangja: „Az én szerelmemem enyém, és én az övé”; a vőlegény pedig, aki „tízezer közül is kitetszik” és „mindenestől fogva kívánatos”, így szól: „Mindenestől fogva szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned” (Én 2:16; 5:10, 16; 4:7).

Később Pál apostol magyarázta az Efézusi hívőknek: az Úr azért tette a férjet az asszony fejévé, hogy oltalmazója legyen, és a család összes tagját egybefűzze, miként Krisztus is feje egyházának, és Üdvözítője gyülekezete titokzatos testének. Azért mondja az apostol: „De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:24–28).

Egyedül Krisztus kegyelme képes a házasságot azzá tenni, amivé Isten rendelése folytán lennie kell — az emberiség áldására és nemesbítésére szolgáló intézménnyé. Így a földi családok is jelképezhetik — egységük, békéjük és szeretetük által — a mennyei családot.

A ma uralkodó társadalmi állapotok — éppúgy, mint Krisztus korában — szomorú ellentétét képezik e szent kötelék mennyei eszményképének. Azonban a krisztusi evangélium még azoknak is vigaszt nyújthat, akik házasságukban szeretet és boldogság helyett csak csalódást és keserűséget találtak. A Krisztusból áradó türelem és szelídség keserű sorsukat édessé teheti; mert amely szívben Ő lakozik, teljesen megtelik szeretetével, és annyira megelégedett lesz, hogy nem gyötri többé a vágy, hogy mások figyelmét és részvétét felkeltse. Ha pedig magát Istennek átadja, az Ő bölcsessége mindazt elvégzi, amire az emberi bölcsesség képtelen. Kegyelmének megnyilatkozása sokkal szorosabban kötheti össze az egymástól elhidegült vagy közönyös szíveket, mint bármely földi kötelék: a szeretet aranyláncával, amely kiállja a kísértések próbáját.

Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek (Mt 5:34)

E tilalom alapját Jézus vetette meg: „Ne esküdjetek se az égre, mert az az Istennek királyi széke; se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy királynak városa; se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé.”

Minden dolog Istentől származik. Nincs semmink sem, amit nem Istentől nyertünk volna, sőt mi több: semmink sincs, amit nem Krisztus vére szerzett volna számunkra. Saját magunk és mindenünk, amink van, magán hordja a kereszt jegyét; az a vér szerezte nekünk, amely mindennél becsesebb, mert Isten élete. Ennek folytán szavaink megerősítésére semmiféle zálogunk sincs, mert hiszen semmi sem a miénk valójában.

A zsidó nép jól tudta, hogy a harmadik parancsolat tiltja Isten nevének a hiábavaló kiejtését, viszont megengedhetőnek tartottak egyéb esküformákat, úgyhogy az esküvés szokásos volt náluk. Mózes eltiltotta a hamis esküt, ők azonban számos kibúvót találtak, hogy megszabaduljanak az eskü által vállalt kötelezettségek alól. Nem féltek az istentelenségtől, és nem riadtak vissza a hamis eskütől, ha a törvény ügyes kijátszása által mindez titokban maradhatott.

Jézus elítélte eljárásukat. Megmagyarázta, hogy az esküdözés Isten törvényének áthágása. Az Üdvözítő azonban nem tiltotta el a törvény előtti ünnepélyes esküt, amikor Istent tanúnak hívjuk arra, hogy az elmondottak az igazságot, mégpedig a tiszta igazságot tartalmazzák. Hiszen Jézus maga sem vonakodott a Nagytanács előtt esküvel bizonytságot tenni. Amikor a főpap így szólt hozzá: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek fia?”, Jézus ezt felelte: „Te mondád” (Mt 26:63—64). Ha Jézus a Hegyi Beszédben elítélte volna a törvény előtti eskütételt, a főpap felszólítását visszautasította volna, megerősítve ezzel korábbi tanítását.

Sokan vannak, akik nem riadnak vissza, hogy embertársaikat megcsalják, bár megtanulták, és tudatában vannak annak, milyen rettenetes dolog Istennek hazudni. Így mikor esküt kell tenniük, az esküdtetők igyekeznek éreztetni velük, hogy nem csupán emberek, hanem Isten előtt is bizonytságot kell tenniük, aki a szívekbe lát, és ismeri a tiszta igazságot. A

félelmetes ítélet tudata, amely az ilyen bűnt követi, visszatartó erőként hat rájuk.

Ha valaki egyáltalán esküt tehet, az elsősorban a keresztény ember, hiszen állandóan Isten jelenlétének tudatában él; tudja, hogy minden egyes gondolata nyilvánvaló a Teremtő szemei előtt. Ha a törvény szerint esküt kérnek tőle, bátran hívhatja Istent tanúnak, mivel, amit mond, tiszta igazság.

Jézus olyan alapelveket igyekszik lefektetni, amelyek az esküdözést szükségtelenné teszik. Azt tanítja, hogy a tiszta igazság legyen szavaink zsinórmértéke. „Legyen a ti beszédetek: Úgy, úgy; nem, nem; ami pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.”

Ezek a szavak elítélik azokat a haszontalan kifejezéseket, henye töltelékszavakat, amelyek a szentségtörés határait súrolják. Elvetik a színlelő udvariaskodást, az igazságtól való eltérést, a hízog beszédmodot, a túlzásokat, az üzleti életben előforduló megtévesztéseket, amint ez ma a társadalmi és üzleti életben szokásos. Jézus szavai azt tanítják, hogy senkit sem nevezhetünk őszintének, becsületesnek, aki másnak igyekszik feltűnni, mint ami a valóságban, vagy akinek szavai nem fejezik ki szívének igazi érzelmeit.

Ha az emberek Krisztusnak e tanításait tiszteletben tartanak, a sok rossz véleményt és barátságtalan ítéletet elhallgatnák, mert kicsoda képes őszintén az igazságot vázolni, amikor mások eljárását és indokait bírálja?! Hányszor befolyásolja károsan az ítéletet a büszkeség, a szenvedély és a személyes érzékenység?! Minden egyes szó, pillantás, sőt még a hanglejtésünk is kifejezhet valótlanságot; vagy olyan módon is adhatunk elő tényeket, hogy azok a hallgatókban rossz benyomást keltsenek. Tehát minden, ami „ezen felül van” — az igazságon —, „a gonosztól van”.

Minden, amit a keresztény tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár! Az igazság Istentől van, a csalás azonban minden formájában az ördögtől származik, s aki bármely irányban eltér az igazságtól, az a gonosz uralma alá veti magát. Nem mindig könnyű dolog az igazságot megmondani, főképpen pedig akkor nem, ha nem ismerjük teljesen. Hányszor akadályozza előítélet, lelki hajlam, hiányos ismeret és helytelen megítélés olyan ügyek világos megértését, amelyekkel foglalkozunk. Csak akkor vagyunk képesek őszintén megmondani az igazságot, ha gondolatainkat állandóan

Ő vezeti, aki az igazság.

Krisztus parancsolja Pál apostol által: „A ti beszédek mindenkor kellemetes legyen” (Kol 4:6)! „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak” (Ef 4:29). E bibliaszövegek fényében láthatjuk, hogy Jézus a Hegyi Beszédben elítélt minden gúnyt, léhaságot és szemérmetlen társalgást. Ezek a szövegek azt kívánják, hogy szavaink ne csak igazak, hanem tiszták is legyenek.

Akik Krisztustól tanulnak, azoknak nem lesz közösségük „a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel” (Ef 5:11). Mind beszédükben, mind életükben egyszerűek, nyíltak és igazak, mert törekszenek a szentekkel való közösségre, „akiknek szájában nem találtatik álnokság”.

Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is (Mt 5:39)

Miután a zsidók gyakran érintkeztek római katonákkal, sokszor volt alkalmuk az elkeseredésre. Hadosztályok állomásoztak Júdea és Galilea különböző helyein, amelyek folyton eszükbe juttatták nemzeti megaláztatásukat. Elkeseredéssel hallgatták a harsogó kürtsőt, és nézték a zászló köré gyülekező csapatokat, amikor a katonák a hatalmi jelvények előtt tisztelegtek. A nép és a katonák közti gyakori összetűzések miatt a helyzet egyre rosszabbodott. Ha a római tisztviselők kíséretükkel egyik helységről a másikba utaztak, gyakran kényszerítették a mezőn dolgozó zsidó földműveseket, hogy csomagjaikat és terheiket helyettük vigyék fel a hegyre, vagy egyéb szolgálatot végezzenek nekik. Ilyen parancsok megtagadása mindig megaláztatást és kegyetlen bánásmódot vont maga után. A római iga alól való szabadulás vágya napról napra erősebbé vált, és különösen a nyers és bátor galileaiak között a lázadás szelleme terjedt. Kapernaumban is állomásozott ilyen helyőrség, s amikor Jézus prédikált, éppen mellettük vonult el egy csapat, amely eszükbe juttatta keserű elnyomatásukat. Vágyakozva, reménykedve várta a nép Krisztustól, hogy a rómaiak büszkeségét megalázza.

Jézus szomorúan tekintett a feléje forduló arcokra, amelyekről csak bosszúvágy volt olvasható. Amikor látta a nép hatalmi vágyát, amellyel

az elnyomókat akarták megsemmisíteni, bánatosan mondta nekik: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.”

Ezek az igék csak az ószövetségi tanításokat ismételték meg. Az általános szabály ugyan Mózes törvényében: „Szemet szemért, fogat fogért” volt, azonban ez csak a törvényszékeknek szólt. Senkinek sem állt jogában bosszút állni, mert az Úr szava így hangzott: „Ne mondd: bosszút állok rajta” (Péld 20:22). „Ne mondd ezt: Amiképpen cselekedett énvelem, úgy cselekszem övele” (Péld 24:29). „Ha éhezik, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik, adj néki inni vizet” (Péld 25:21). „Mikor el-esik a te ellenséged, ne örülj; és mikor megütközik, ne vigadjon a te szív-ved” (Péld 24:17).

Jézus egész földi életében ez az alapelv nyilatkozott meg. Elhagyta mennyei otthonát, hogy ellenségeinek az élet kenyerét vigye, s bár a já-szoltól a sírig csak rágalmazás és üldözés volt osztályrésze, mégis a meg-bocsátó mennyei szeretet élt szívében. Ésaías próféta által mondta: „Há-tamat odaadám a verőknek, és orcámat a szaggatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt” (Ésa 50:6). „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszék-re vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg” (Ésa 53:7). Golgotai keresztyéről minden időközön át hangzik imája gyilkosaiért, és a remény üzenete a haldokló latorhoz.

Isten jelenléte övezte Krisztust, és semmi sem érhetette azon kívül, amit a végtelen Szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt részére a vigasz forrása, és ez a mi részünkre is. Akiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztus-ban marad, s a támadás, amelyet ellene irányítanak, az Üdvözítőt éri, aki jelenlétével veszi körül. Csak az történik, amit Krisztust megenged. Nem kell ellenállnia a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert „Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeret-tik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28).

„Aki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele ket-tőre” (Mt 5: 40—41).

Jézus meghagyta tanítványainak: ahelyett, hogy a hatóság rendelkezéseinek ellenállnának, inkább többet tegyenek, mint amennyit tőlük követelnek. Lehetőleg minden parancsuknak tegyenek eleget, még az ország törvényein felül is. Mózes törvénye is kíméletet írt elő a szegények iránt. Ha a szegény ember ruháját zálogul vagy adóssága biztosítékául odaadta, nem volt szabad érte házába bemenni, hanem az utcán kellett megvárni, míg önként kihozza; viszont az est leszálltával vissza kellett neki küldeni (5Móz 24:10—13). Krisztus napjaiban az irgalmasság e parancsaira már nem gondoltak. Jézus azonban arra tanította híveit, hogy magukat a törvényszék ítéleteinek alá vessék, még ha többet kívánnak is tőlük, mint amit Mózes törvénye megkövetel. Elégítsék ki hitelezőiket, ha többet követelnek is, mint amennyit a törvény elismer. „Ha valaki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is.” És ha a római szolga felszólít, hogy egy mérföldre menj vele, eredj el két mérföldre is!

Jézus hozzáteszi még: „Aki tőled kér, adj neki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.” Ugyanezt tanította Mózes is: „Ha szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ad néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt. Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, amennyi elég az ő szükségére; ami nélkül szűkölködik” (5Móz 15:7—8). Ez a bibliaszöveg eléggé megvilágítja az Úr szavát. Krisztus e szavaival nem azt mondja, hogy minden meggondolás nélkül, mindenkinek annyit adjunk, amennyit kér, hanem „adj neki, ami nélkül szűkölködik”. Hogy pedig ez ne kölcsön, hanem inkább ajándék legyen, kitűnik szavaiból: „Adjatok kölcsön, semmit érte nem várván” (Lk 6:35).

Szeressétek ellenségeiteket (Mt 5:44)

Az Üdvözítőnek már az előző tanítása is — „ne álljatok ellene a gonosznak” — kemény beszédnek tetszett a bosszúálló emberek számára. Zúgolódtak is miatta egymás között. Ehhez Jézus most egy még erősebb kijelentést fűzött:

„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai” (Mt 5:43–45).

Ez volt az alapelve és szelleme annak a törvénynek, amelyet a rabbik félremagyaráztak, és egy rideg, merev törvénykönyvvé alacsonyítottak le. Jobbnak tartották magukat másoknál, és izraeli származásuk miatt biztosak voltak Isten különös kegyelmében. Jézus viszont a megbocsátó, szerető lelkületre figyelmeztette őket, amellyel bizonyítékát adhatnák annak, hogy magasabb rendű indítékok készítetik őket, mint a vámosokat és bűnösöket, akiket ők megvetettek.

Hallgatói figyelmét a világmindenség Uralkodójára irányította, akit „mi Atyánk”-nak nevezett, hogy így értesse meg velük Isten irántuk érzett gyengéd szeretetét. Azt tanította, hogy Isten minden elveszett lélekért aggódik, mert „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt” (Zsolt 103:13). Istent a világnak ilyen szívhez szólóan csak a Biblia mutatja be. A pogányok tanítása szerint a természetfölöttire úgy kell tekinteni az embernek, mint a félelem és nem a szeretet tárgyára, mint veszedelmes fenségre, akit csak áldozatokkal engesztelhetnek ki. Nem úgy látták, mint aki gyermekeire szeretetének gazdagságát árasztja. Még Izrael fiai sem látták tisztán a prófétáknak Istenről adott tanításait, így az Isten atyai szeretetére vonatkozó kijelentései egészen újszerűen hatottak számukra, mintha most hallanák először a már rég ismert kinyilatkoztatásokat.

A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik — véleményük szerint — a rabbik rendeleteit hűségesen teljesítik; a többiekre viszont rosszállással tekint, s kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra — mind a jókra, mind a gonoszokra — szétáradnak Isten szeretetének napsugarai. Ezt az igazságot már a természetből megtanulhatták volna, mert Ő „felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45).

Ahogy Isten állandóan tevékenykedik teremtményei javára, és ereje az egész természetet betölti, rejtve marad az ember tekintete előtt. Nem

a benne lakozó erő következtében terem a föld évről-évre, vagy futja pályáját a Nap körül. Óh nem, Isten keze vezeti és kormányozza a bolygókat a világűrben. Ereje által váltakoznak szabályszerűen a nyár és tél, aratás és vetés, nappal és éjszaka; szavának erejétől fejlődnek a növények, bimbóznak és nyílnak a virágok. Mindenünk, amivel rendelkezünk — a nap-sugár, az esőcsepp, az eledel, az életnek minden egyes pillanata — az Ő szeretetének ajándéka.

Amikor még szeretetlenek és összeférhetetlenek voltunk, gyűlöltek és egymás között gyűlölködők, mennyei Atyánk már irgalmas volt hozzánk. „De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket” (Tit 3:3—5). Ha tehát az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nem csak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és rosszindulatúak iránt is.

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet — olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül Isten Lelke adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, és a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, az ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.

Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes (Mt 5:48)

Az „azért” szócska bizonyos előzményekre utal. Jézus Isten végtelen szeretetét és irgalmát tárta fel hallgatói előtt, ezért parancsolta meg nekik: „Legyetek tökéletesek.” Mivel mennyei Atyátok „jóltévő a hálátlanokkal és gonoszokkal” (Lk 6: 35) — hiszen megalázta magát, hogy fel-emeljen benneteket —, ti is hasonlónak válhattok hozzá, és szeplőtlenül

állhattok az emberek és angyalok előtt — tanította Jézus.

A kegyelem által elnyerhető örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint az Édenben voltak: igazságban való tökéletesség, összhang Istennel, és engedelmesség törvényének alapelvei iránt. Az Újtestamentum elvárásai a jellemmel kapcsolatban ugyanazok, mint az Ószövetségben lévők: és nem elérhetetlenek. Isten minden egyes parancsolatában és rendelkezésében ígéretet jelennek meg, pozitív alapelvekké téve azt. Isten gondoskodott róla, hogy hozzá hasonlókká lehessünk, és elvégzi az átalakítás munkáját mindazokban, akik makacsságukkal meg nem akadályozzák ezt, meghíúsítva kegyelmének munkáját.

Isten kimondhatatlan szeretettel szeret minket, ami akkor talál bennünk visszhangra, amikor felfogjuk szélességét, hosszúságát, magasságát és mélységét ennek a minden értelmet felülmúló szeretetnek. Krisztus elragadó szépségének és irántunk — bűnösök iránt — érzett szeretetének megismerése által az önző szív meglágyul, és behódol; a bűnös átalakul, és Isten gyermekévé lesz. Isten nem alkalmaz kényszert, egyedül szeretettel akarja a bűnt az emberi szívből kiirtani. Ezáltal változtatja a büszkeséget alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté.

Izrael fiai minden erejüket megfeszítették, hogy saját erejükből ériék el a tökéletességet, de nem juthattak el oda. Krisztus megvilágította nekik, hogy saját igazságuk és önmaguk igazolása által nem juthatnak be Isten országába, miközben megmutatta nekik a megigazulás útját, módját, amellyel Isten országát elérhetik. Egészen idáig az életszentség, az igazság gyümölcseit tárta fel előttük, s végül egy mondatban rámutatott annak forrására és természetére: Legyetek tökéletesek, amint Isten is tökéletes! A törvény nem más, mint átírata Isten jellemének. Ismerjétek fel mennyei Atyátokban a tökéletes alapelvek megnyilvánulásait, amelyek uralmának is alapjai.

Isten: szeretet! Úgy árad szét belőle a szeretet, a világosság és az öröm minden teremtményére, miként a fénysugarak a napból. Isten jellemvonása a szíves adás. Egész élete az önzés nélküli szeretet túláradása.

Azt mondja, legyünk tökéletesek, miként Ő is az, hozzá hasonlóan. Legyünk mi is áldása és világossága kicsiny környezetünknek, miként Ő is az az egész teremtett világ számára. Önmagunkban semmink sincs, de

szeretetének fénye ránk ragyog, nekünk pedig ezt a világot kell viszatükröznünk. Ha a nekünk adott javakkal jól cselekszünk, kicsiny körünkben tökéletesek lehetünk mi is, úgy mint Isten az övében.

Jézus ezt mondta: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti menyeyei Atyátok is tökéletes.” Ha Isten gyermekei vagyunk, természetének is részesei vagyunk, és Hozzá hasonlóvá kell lennünk. Minden gyermek atyja élete szerint él. Ha Isten gyermekei vagyunk, a Lelke által élők, akkor Isten élete szerint élünk. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). „Hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben” (2Kor 4:11). Ez az élet ugyanazt a jellemet fejleszti ki, s ugyanolyan cselekedetekben nyilatkozik meg bennünk, mint Jézusban. Ezáltal leszünk összhangban minden törvényével, mert „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretete által „a törvénynek igazsága beteljesül bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:4).

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

A Nagy Orvos Lányomán, 364-372. (A menny előíze)

Napról napra egyre többet kell megtanulnunk Krisztustól, hogy tanításaival összecsengő tapasztalatokat szerezzünk. Magasztos és szent célokat valósíthatunk meg. Isten azt akarja, hogy ismeretben és erényekben állandóan növekedjünk. Törvénye az Ő hangjának visszhangja, amely mindenkit hív: „Jöjjetek feljebb. Legyetek szentek, még szentebbek!” Keresztény jellemünk napról napra tökéletesedhet.

Akik a Mester szolgálatába álltak, azoknak olyan tapasztalatokra van szükségük, amelyek sokkal magasabbak, mélyebbek és szélesebbek, mint ahogy azt sokan gondolnák. Isten nagy családjának tagjai közül sokan aligha tudják, mit jelent az Ő dicsőségét szemlélni, és dicsőségről dicsőségre jutni. Sokuknak már van némi fogalma Krisztus tökéletes voltáról, és szívükben túlrad az öröm. Vágynak jobban, mélyebben érzékelni a Megváltó szeretetét. Ápolják ezért lelkükben az Isten utáni vágyakozás minden szikráját! A Szentlélek munkálkodik azokban, akik ezt akarják;

formálja azokat, akik formálódni akarnak, alakítja azokat, akik át akarnak alakulni. Gyakoroljátok a lelki gondolkodást, és ápoljátok a szent közösséget! Isten dicsőségének még csak a kora hajnali sugarait láttátok. Ha kitartóan törekedtek megismerni az Urat, meg fogtok győződni arról, hogy „az igazak ösvénye... olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18).

„Ezeket beszéltem néktek - mondta Krisztus -, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljék” (Jn 15:11).

Krisztus mindig maga előtt látta, mit fog eredményezni küldetése. Fáradozással és önfeláldozással teli földi életét megvidámította az a gondolat, hogy mindez a vajúdas nem hiábavaló. Élete feláldozásával helyreállítja az emberiségben Isten képmását. Kiemel bennünket a porból, jellemünket saját jellemének mintájára újjáalakítja, és megszépíti saját dicsőségével.

Krisztus látta, hogy lelke miként vajúdik majd, és elégedett volt. Megjelent szeme előtt a végtelenségbe nyúló örökkévalóság, és látta azok boldogságát, akik az Ő megaláztatása árán bocsánatban és örök életben részesülnek. Vétkeik miatt kapott sebeket, bűneik miatt törték Őt össze. Ő bűnhődött, hogy nekik békességük legyen, és az Ő sebei árán gyógyulnak meg. Hallotta az üdvözültek ujjongását. Hallotta a megváltottakat a Mózes és a Bárány énekét énekelni. Noha előbb vérrel kell megkeresztelkednie, noha a világ bűnei ártatlan lelkére súlyosodnak, noha kimondhatatlan lelki gyötrellem árnya borul reá, de az elé táruló örömért vállalta a keresztet, és nem gondolt annak szűgyenével.

Ebben az örömben minden követője osztozni fog. Bármilyen csodálatos és dicső is lesz az örökkévalóság, nem minden jutalom van a végső szabadulásig fenntartva. Hit által már itt osztozhatunk a Megváltó örömében. Mózeshez hasonlóan ki kell tartanunk, mint akik látják a Láthatatlant.

Az egyház most küzdő egyház. Most egy sötétségben veszteglő, majdnem teljesen bálványimádásba merült világgal állunk szemben. De közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akarata lesz meg a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny törvényén kívül más törvényt nem fognak ismerni. Mindnyájan boldog, eggyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának - a dicsőítésnek

és hálaadásnak - palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatlall adózik Istennek. A világ a menny fényességében fürdik majd. A hold fénye olyan lesz, mint a nap fénye, és a nap hétszerte fényesebb lesz, mint amilyen most. Az évek boldogságban peregnak majd. E kép felett a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai örömben kiáltoznak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: «Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.»

Az eljövendő dicsőséget bemutató látomások, ezek az Isten kezével megrajzolt jelenetek legyenek drágák Isten gyermekeinek!

Az örökkévalóság küszöbén állva halljátok meg a kedves üdvözlést, amely azokhoz szól, akik ebben az életben együttműködtek Krisztussal, és kiváltságnak és megtiszteltetésnek tartották, hogy érte szenvedhetnek. Az angyalokkal együtt leteszik koronájukat a Megváltó lábához, és így kiáltanak: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat és tisztességet és dicsőséget és áldást... A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké” (Jel 5:12-13).

A megváltottak majd köszöntik ott azokat, akik a Megváltóhoz vezették őket. Együttesen dicsőítik Őt, aki meghalt azért, hogy emberi lények elnyerhessék azt az életet, ami Isten életéhez hasonlítható. A harc lezárult. Minden megpróbáltatás és küzdelem véget ért. Amikor a megváltottak Isten trónja köré állnak, győzelmi ének tölti be az egész mennyet. Mind együtt zengik a boldog éneket: „Méltó, méltó a megöletett Bárány”, aki megváltott bennünket Istennek.

„Látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhattott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; és kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!” (Jel 7:9-10).

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettök. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség: mert a Bárány, aki a királyi szék közepette van, legelteti

őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet” (Jel 7:14-17). „És a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

Sohasem szabad szem elől veszítenünk a láthatatlan dolgokról kapott látomást. Így tudunk megfelelő értékrendet tartani az örökkévaló és az ideig való dolgok között. Ez ad erőt ahhoz, hogy másokat a magasabb rendű életre serkentsünk.

„Szent vagy, szent vagy, szent vagy, szentséges Isten!

Minden reggel szívünk és ajkunk téged áld.

Szent vagy, szent vagy, szent vagy, énekelje minden,

Dicsérjen, Isten, téged a világ! Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Dicsérnek téged

Tiszta égi lények, szeráfok, kérubok.

Néked, Urunk Isten, hódolattal zengnek

Allelujázva mind az angyalok. Szent vagy, szent vagy, szent vagy! Nem látja fényed,

Nem csodálhat téged a bűnös, földi szem;

Mindenható Isten, mégis bízok lelkem,

Meglátlak téged majd a mennyben fenn.

Istennel a hegyen

„Jöjjetek fel énhozzám a hegyre” - szól Isten hozzánk. Mózesnek, mielőtt Izrael megszabadításában Isten eszközévé lehetett, negyven évet kellett a puszta magányában elvonultan Istennel bensőséges közösségekben töltenie. Mielőtt Isten üzenetét tolmácsolta a fáraónak, az égő csipkebokorban megszólaló angyallal beszélt. Mielőtt Isten népe képviselőjeként átvette a törvényt, fel kellett mennie a hegyre, és ott meglátta Isten dicsőségét. Mielőtt végrehajtotta az ítéletet a bálványimádókon, elrejtőzött a szikla hasadékában, és az Úr így szólt: „Kiáltom előtted az Úr nevét”: „Irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú... de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 33:19; 34:6-7). Mielőtt életével együtt letette Izraelért hordozott terhét, Isten felhívta a

Piszga tetejére, és eléje tárta az Ígéret Földjének dicsőségét.

Mielőtt a tanítványok elindultak misszióútjukra, Jézus felvitte őket a hegyre. Pünkösöd erejének és dicsőségének megnyilatkozása előtt volt a Megváltóval töltött éjszaka, az együttlét a galileai hegyen, a búcsújelenet az Olajfák hegyén, és az angyalok ígérete, valamint a napokig tartó imádkozás és bensőséges együttlét a felházban.

Jézus, amikor valamilyen nagy próba vagy fontos feladat előtt állt, elvonult a hegyek magányába, és az éjszakát az Atyához való imádkozással töltötte. Egy éjszakai imádkozás előzte meg az apostolok elhívását, a Hegybeszédet, a megdicsőülést; valamint a tárgyalótermi és a kereszten elszenvedett lelki gyötrelmet és a feltámadás dicsőségét.

Az imádkozás kiváltsága

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban kétszer azonos helyzetbe. Folytonosan új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk, ami Istentől jön.

Krisztusnak mindig van üzenete azok számára, akik figyelnek szavára. A Gecsemáné kerti lelki gyötrelme éjszakáján az alvó tanítványok nem hallották Jézus hangját. Volt valami homályos képük az angyalok jelenlétéről, de nem érzékelték a jelenet súlyát és dicsőségét. Álmodásuk és kábultságuk miatt nem nyerték el azt a bizonyosságot, amely lélemben megerősítette volna őket a rájuk váró félelmetes eseményekre. Ugyanígy ma is pontosan azok az emberek, akiknek a legnagyobb szükségük lenne a mennyei útmutatásra, sokszor maradnak anélkül, mert nem keresik a mennyel való bensőséges közösséget.

A kísértések, amelyeknek naponta ki vagyunk téve, szükségszerűvé teszik az imát. Mindenfelől veszélyek leselkednek ránk. Különösen azok vannak kísértésnek kitéve, akik igyekeznek másokat az erkölcsi fertőből kiemelni és a pusztulástól megmenteni. Mivel folytonosan testközelbe kerülnek a gonoszsággal, erősen kell kapaszkodniuk Istenbe, különben ők

maguk is megfertőződnek. Rövid és sorsdöntő az az út, amely a szentség magaslatáról a mélységbe visz. Egyetlen pillanat alatt megszülethetnek az ember sorsát örökre megpecsételő elhatározások. Egyetlen elvesztett csata elég ahhoz, hogy a lelkünk védtelen maradjon. Egyetlen bűnös szokás, ha nem szállunk határozottan szembe vele, acéllánczá szilárdul, és megkötözi az egész embert.

Azért maradnak sokan magukra a kísértésekben, mert nem tekintenek szüntelen az Úrra. Ha engedjük, hogy Istennel való kapcsolatunk megszakadjon, védtelenül maradunk. Minden jó szándék és elhatározás kevés a bűn leküzdéséhez. Imádkozó embereknek kell lennetek. Ne erőltlenül, csupán alkalmyszerűen, rendszertelenül imádkozzatok, hanem buzgón, kitartóan, szüntelenül! Nem mindig kell az imádkozáshoz leborulni. Legyen szokásotok a Megváltóval beszélgetni, amikor egyedül vagytok, amikor az utcán jártok, és amikor mindennapi munkátokban szorgoskodtok! A szív szótlan fohásza szálljon fel folytonosan segítségért, világosságért, erőért, ismeretért! Legyen minden lélegzetvétel egy-egy imádság!

Isten munkásaiként meg kell keresnünk az embereket ott, ahol vannak - sötétségben, bűnbe süllyedten és romlottsággal beszenyezve. De amíg Istenre támaszkodunk, aki a mi napunk és pajzsunk, a bennünket körülvevő gonoszság egyetlen foltot sem fog ruhánkon ejteni. Amikor pusztulásba rohanó lelkek megmentésén fáradozunk, nem szégyenülünk meg, ha Istenben bízunk. Krisztus a szívünkben, Krisztus az életünkben - ez a mi védelmünk. A jelenlétéből áradó légkör minden bűnnel szemben iszonyattal tölti el szívünket. Lelkünk annyira azonosulhat az Ő lelkével, hogy gondolatban és szándékban egyik leszünk vele.

Hit és ima volt az, ami által Jákob, a gyenge, bűnös ember Istennel küzdve győzött. Így válhattok ti is szent és magasztos szándékú, nemes szívű férfiakká és nőkké, akiket semmi sem térít el attól, ami igaz, jó és igazságos. Ez súlyos gondokkal, terhekkel és feladatokkal jár, de minél nehezebb a helyzet és súlyosabbak a terhek, annál nagyobb szükség van Jézusra.

Komoly hiba a közös istentiszteletek mellőzése. E gyülekezés kiváltságát nem szabad könnyen venni. A betegápolók sokszor nem élhetnek ezzel a kiváltsággal, de vigyázzanak arra, nehogy szükségtelenül maradjanak távol Isten házából.

A betegek szolgálatában a siker inkább múlik az odaszentelt és önfeláldozó lelkületen, mint bármely, pusztán világi foglalatosságban. Azok, akik felelőségeket hordoznak, teremtsenek olyan helyzetet maguknak, ahol Isten Lelke mélységesen tud hatni rájuk. Annyival buzgóbban kell vágyódniuk a Szentlélek segítségére és Isten megismerésére, mint másoknak, amennyivel nagyobb felelősséggel jár az ő megbízásuk, mint másoké.

A mi munkánkban semmire sincs nagyobb szükség, mint az Istennel való kapcsolat gyakorlati eredményeire. Mindennapi életünkkel kell megmutatnunk, hogy Megváltónkban békét és nyugalmat találtunk. Az Ő békéje, amely szívünkben él, arcunkról sugárzik. Hangunknak meggyőző erőt ad. Az Istennel való közösség emelkedetté teszi a jellemet és az életet. Az emberek felismerik, mint az első tanítványok esetében, hogy Jézussal voltunk. Ez olyan erőt ad a szolgálattelvőnek, amelyet semmi más nem adhat. Ne engedje, hogy bármi is elvegye tőle ezt az erőt.

Kettős életet kell élnünk - az elmélkedés és a cselekvés, a csendes imádkozás és a buzgó munka életét. Az Istennel töltött együttlétből merített erő az éberség és figyelmesség komoly, megfeszített gyakorlásával párosítva felkészíti az embert a mindennapi feladatokra, és a legnehezebb körülmények között is lelki békességet ad.

A mennyei tanácsadó

Sok ember, ha bajba jut, azt hiszi földi barátához kell problémáival fordulnia és segítségért folyamodnia. Nehéz helyzetekben kétely üli meg a lelküket, és az út sötétnek tűnik. Pedig az örök, a hatalmas tanácsadó szüntelenül mellettük áll, és bizalmukat kéri. Jézus, a nagy teherhordozó így szól: „Jöjjetek énhozzám... és én megnyugosztalak titeket”. Miért fordulnánk Krisztus helyett megbízhatatlan emberekhez, akik éppúgy Istentől függnek, mint mi magunk?

Talán érzed, hogy milyen fogyatékos a jellemed és milyen gyengék a képességeid a munka nagyságához mérten. De ha olyan lángelméd volna is, amelynél nagyobb nem volt még senkinek, az sem volna elég munkádhoz. „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5) - mondja Urunk és Megváltónk. Minden ténykedésünk eredménye Isten kezében van. De bármi történjék is, kapaszkodjunk töretlen, kitartó bizalommal Istembe!

Minden kapcsolatodat, ami az üzleti életet vagy szabad idődet érinti, vagy ami egy egész életre szól, buzgó, alázatos imával építsd ki! Így mutatod meg, hogy tiszteled Istent, és Isten is tisztelni fog téged. Amikor félsz - imádkozz! Ha elcsüggedtél, szorítsd össze ajkadat az emberek előtt; ne vess árnyat mások ösvényére, hanem mindent mondj el Jézusnak! Nyújts ki segítségért kezedet! Gyengeségedben ragadd meg azt az erőt, amely végtelen! Kérj alázatosságot, bölcsességet, bátorságot, több hitet, hogy meglásd a fényt Isten fényében, és örvendezz Isten szeretetében!

Odaszentelődés és bizalom

Isten csak az alázatos és bűneit bánó embernek tudja és akarja nyilvánkoztatni önmagát. Örül, ha a múltban kapott jótéteményekkel és áldásokkal indokoljuk a még nagyobb áldásokra szóló igényünket. Isten többet ad a benne teljes szívvel bízóknak, mint amennyit várnak tőle. Az Úr Jézus tudja, mire van gyermekeinek szükségük; tudja, mennyi égi erőt fogunk az emberiség áldására igénybe venni; és mindent megad, amit mások áldására és a saját lelkünk nemesítésére használunk fel.

Kevésbé kellene bízunk abban, amit mi magunk tudunk tenni, és jobban abban, amit az Úr tehet értünk és általunk. Hiszen nem a saját munkádat végzed, hanem Istenét. Minden fenntartás nélkül add át neki akaratodat, hadd irányítsa Ő az utadat! Sohase alkudozz a lelkiismeretteddel! Tudd meg, mit jelent Krisztusban szabadnak lenni!

A prédikációk szombatról szombatra való puszta meghallgatása, a Biblia ismételt átolvasása, vagy versről versre történő magyarázása, mit sem használ sem nekünk, sem azoknak, akik hallgatnak minket, ha a Biblia igazságait nem vesszük bele személyes életünkbe. Az értelmi képességeket, az akaratot, az érzelmeket Isten Igéjének irányítása alá kell rendelni. S akkor a Szentlélek munkája nyomán az Ige szabályai az élet alapelveivé lesznek.

Amikor az Úr segítségét kéred, tiszteld meg Megváltódat azzal, hogy áldásait hittel elfogadod. Minden erő, minden bölcsesség rendelkezésünkre áll. Csak kérnünk kell.

Járj szüntelenül Isten világosságában! Elmélkedj jelleméről éjjel és nappal! Akkor meglátod dicsőségét, és jóságában örvendezni fogsz. Szí-

ved átforrósodik szeretetétől; felemelkedsz, mint akit örökkévaló karok hordoznak. Istentől kapott erővel és világossággal többet értesz meg, és többet tudsz megvalósítani, mint amit valaha is lehetségesnek tartottál.

„Maradjatok énbennem”

Krisztus így kérlel bennünket: „Maradjatok énbennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok... Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek... Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim.

Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben...

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (Jn 15:4-16).

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énelem” (Jel 3:20).

„A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja” (Jel 2:17).

„Aki győz... adom annak a hajnalcsillagot”, „és felírom őreá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét... és az én új nevemet” (Jel 2:26-28; 3:12).

Egyet cselekszem

Aki Istenben bíz, elmondhatja Pál apostollal: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4:13). Bármilyen hibák és kudarcok tapadnak is múltunkhoz, Isten segítségével le tudjuk győzni őket. Az

apostollal mi is elmondhatjuk:

„Egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejt-
vén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dől-
vén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása ju-
talmára” (Fil 3:14).

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 5. kötet, 123-131. (Testvéri szeretet)

„Arról ismerje meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy sze-
retettel vagytok egymás iránt.” (Jn. 13:35) Jellemünk minél inkább hason-
lít az Üdvözítő jellemére, annál mélyebben szeretjük majd azokat, akikért
Ő meghalt. Azok a keresztények, akik önzetlen szeretettel viseltetnek
egymás iránt, olyan bizonyságot tesznek Krisztus mellett, amelyet a hit-
etlenek nem tudnak cáfolni, s amelynek nem lehet ellenállni. Lehetetlen
felbecsülnünk az ilyen példamutatás hatalmát. Semmi nem győzi le olyan
hathatósan Sátán és küldöttei fondorlatait, sem nem építi úgy a Megváltó
országát, mint Krisztusnak a gyülekezet tagjaiban megnyilvánuló szerete-
te. Csak akkor örvendhetünk békességnek és jólétnek, ha gyakoroljuk a
szelídséget és a szeretetet.

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében kifejti, mennyire fontos
a szeretet, amelyet Krisztus követőinek ápolniuk kell: „Szólok bár embe-
rek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc va-
gyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétai képességem, ismerjem
bár az összes titkot és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy he-
gyet mozgassak: ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (I. Kor. 13:1-2)

Nem számít, milyen magasztos valakinek a hitvallása – ha szívét nem
járja át Isten és embertársai iránt érzett szeretet, akkor nem Krisztus ta-
nítványa. Legyen bár nagy a hite, sőt akár csodatevő ereje is lehet, szere-
tet nélkül mégis értéktelen e hit. Lehet valaki nagyon bőkezű, de ha nem
a hamisítatlan szeretet indítja erre, még ha minden vagyonát a szegények
táplálására adja is, a pusztá tett nem dicséri őt Isten előtt. Buzgalmában
akár vértanúhalált halhat, de ha a szeretetben szegény, akkor Isten sze-

mében vagy félrevezetett rajongó, vagy pedig álszent.

Az apostol a szeretet gyümölcsseinek leírásával folytatja: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny...” A szívben uralkodó isteni szeretet kiszorítja a büszkeséget és az önzést. „...a szeretet nem kérkedik, nem gőgösködik.” (I. Kor. 13:4) A legtisztább öröm a legmélyebb alázatból fakad. A legerősebb és legnemesebb jellem a türelmen, szereteten, és az Isten akaratában bízó engedelmisségen alapszik.

„A szeretet nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat fel nem rója.” (I. Kor. 13:5) A szeretet uralta szívet nem tölti el ingerültség és bosszúvágy a sértések miatt, amelyeket a büszkeség és a magunk bálványozása elviselhetetlennek minősít. A szeretet nem gyanakszik. Mindig a legkedvezőbbben vélekedik mások indítékairól és tetteiről. A szeretet soha nem említi fölöslegesen mások hibáit. Nem nyeli mohón a rossz híreket, sőt inkább a megrágalmazott jó tulajdonságait idézi emlékezetbe.

A szeretet „nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal” (I. Kor. 13:6). Akinek szívet átítatta a szeretet, azt szánakozással töltik el mások tévedései és gyengeségei; de örvendezik, amikor az igazság ül diadalt, amikor szertefoszlik a más jó hírét sötétítő felhő, vagy ha a vétkes bevallja bűnét és helyrehozza hibáját.

„Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (I. Kor. 13:7) A szeretet nemcsak elviseli mások hibáit, hanem jókedvvel tűri azt a szenvedést és kényelmetlenséget, amit ez a türelem szükségessé tesz. Ez a „szerelem soha el nem múlik” (I. Kor. 13:8), soha értékét nem veszíti; a szeretet a menny vonása. Tulajdonosa pedig becses kincsként viszi majd magával Isten városának kapuján át.

A Lélek gyümölcssei a szeretet, öröm és béke. A veszekedés és széthúzás Sátán művei és a bűn gyümölcssei. Ha népünk békének és szeretetnek akar örvendezni, akkor el kell hagynunk bűneinket. Összhangba kell kerülnünk Istennel, s akkor összhangban élünk majd egymással is. Mindegyikünk tegye fel a kérdést: Bennem él-e a szeretet kegyessége? Elsajátítottam-e a hosszútűrést és a kedvességet? Tehetségünk, műveltségünk, szónoki képességünk e nélkül a mennyei vonás nélkül ugyanolyan értéktelen lesz, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. Mekkora kár, hogy alig értékeljük ezt a becses kincset, sőt lenézzük, pedig azt valljuk, hogy hiszünk!

Pál írja a kolossébelieknek: „Mint Isten szent és kedves választottai, öltetek magatokra szívbéli irgalmat, jóságot, alázatosságot, szelídséget és türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa van a másik ellen. Amint az Úr megbocsátott nektek, ti is úgy tegyetek! Mindenen fölül pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteleke. S Krisztus békéje uralkodjék szívetekben, hiszen erre vagytok hivatva egy testben, és legyetek hálásak... Bármit szóltok és tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek, s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol. 3:12-15, 17)

Krisztus lekötelezettjei vagyunk, s ez szent kötelezettség elé állít minket mindazokért, akikért Ő meghalt. Ugyanolyan megértéssel, gyöngéd szánakozással és önzetlen szeretettel viselkedjünk irántuk, mint amelyet Krisztus tanúsított irántunk. Ha Ő veszi birtokba lényünket, kihal belőlünk az önző nagyravágyás és az elsőbbségre való törekvés.

Üdvözítőnk így tanította imádkozni tanítványait: „Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (Mt. 6:12) Nagy áldást kérünk ezzel, de feltételhez kötve. Mi magunk szabjuk meg a feltételt: azt kérjük, hogy úgy legyen Isten könyörületes irántunk, ahogyan mi könyörülünk másokon. Krisztus kijelenti, hogy a következő mérték szerint bánik velünk az Úr: „Ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsát.” (Mt. 6:14) Csodálatos feltétel! De milyen kevésbé értjük, és milyen kevésbé engedelmeskedünk neki! Az egyik legáltalánosabb s legvégzetesebb következményekkel járó bűn az engesztelhetetlen lelkület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt? Ha a keresztények minden dolgukban megvalósítanak ennek az imának az elveit, áldott változás menne végbe a gyülekezetben és a világban. Ez lenne a legmeggyőzőbb tanúság a Biblia vallásának valódisága mellett.

Isten többet vár követőtől, mint sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, akkor úgy kell

elfogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták, s meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet. Nem hozakodhatunk elő semmiféle kifogással Isten napján, ha nem érjük el az Igében meghatározott mértéket.

Az apostol int minket: „Szeressetek tettetés nélkül. Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz. Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek gyöngédek, tiszteletadás dolgában legyetek előzékenyek.” (Rm. 12:9-10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, krisztusi lelkületet a világban bőven föllelhető, üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget helyes és helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna tévedéseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból, olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánkozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, s ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért.

„Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban: ne éljétek úgy, mint a pogányok, akik hiúságokon járatják az eszüket. Sötétség borult az elméjükre és elidegenedtek az istenes lélettől. Tudatlanság tartja őket fogva és szívük megátalkodott. Reményüket veszítve bujálkodásra adták magukat, s nyereségvágyból mindenféle tisztátalanságot űznek.” (Ef. 4:17-19) Az apostol az Úr Jézus nevében és felhatalmazásával inti testvéreit, hogy miután az örömhírt vallják, ne viselkedjenek úgy, mint a pogányok, hanem mindennapi életükkel bizonyítsák, hogy igazán megtértek.

„Vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodásotokban, s öltsetek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta, igazságban és szentségben alkotott lény.” (Ef. 4:22-24) Valamikor romlottak, züllöttek és szenvedélyek rabszolgái voltak, világi hatások hódították, vakították és zavarták meg őket: Sátán félrevezetései. Most, amikor megtanították nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, vigyenek végbe döntő változást az életükben és jellemükben.

A gyengeség okai a gyülekezetben: azok beözönlése, akiknek nem újult meg a szívük és nem alakult át az életük. Gyakran semmibe vesszük ezt aényt. Némely lelkész és gyülekezet annyira áhítózik a tagság növekedésére, hogy nem tanúskodnak hűségesen a keresztényetlen szokások és életmód ellen. Az igazság elfogadóinak nem tanítják meg, hogy nincsenek biztonságban, ha viselkedésük világi, s csak a nevük keresztény. Eddig Sátán alattvalói voltak, ezentúl Krisztus alattvalói legyenek. Életükkel kell bizonyítaniuk, hogy más vezetőt választottak. A közvélemény jó szemmel nézi, ha valaki hitvalló keresztény. Kevés lemondás és önfeláldozás kell az istenfélelem tettetéséhez, és ahhoz, hogy ott legyen a nevünk a gyülekezet névsorában. Így azután sokan csatlakoznak a gyülekezethez anélkül, hogy előbb Krisztussal egyesültek volna. Ez azonban csak Sátán diadala. Akik csak ennyire tértek meg, azok az ő leghathatósabb eszközei, csalétkül szolgálnak a többiek számára. Hazug fények ők, kárhózatba csalogatják az elővigyázatlanokat. Hiába igyekeznek sokan szélessé és kellemessé tenni a keresztény ösvényt a világiak előtt, Isten nem egyengette el és nem szélesítette ki a göröngyös, keskeny utat. Ha el akarunk jutni az örök életre, ugyanott kell járnunk, ahol Krisztus és tanítványai: az alázat, önmegtágadás és áldozathozatal ösvényén.

A lelkészek törekedjenek arra, hogy az igazság megszentelje a szívüket, s erre vezessenek másokat is. A lelkészeknek és a gyülekezet tagjainak hamisítatlan vallásra van szükségük. Akik kivetik szívükből a gonoszságot és őszinte alázattal nyújtják kezüket Istenhez, azok olyan segítséget kapnak, amelyet egyedül Ő adhat. Isten váltságot fizetett az emberekért, hogy lehetővé tegye számukra a menekülést a bűn igájából, s a bocsánat, az ártatlanság és a menny elnyerését.

Isten meghallja az alázatos szívű és bűnbánó ember kiáltását. Akik gyakran járulnak a kegyelem trónjához, őszinte, komoly kérésekkel Istentől származó bölcsességért és hatalomért, azok feltétlenül Krisztus tevékeny, hasznos szolgálivá válnak. Talán kimagaslóan tehetségesek, de alázatos a szívük, és szilárdan Jézusra támaszkodva sokakat Krisztushoz vezethetnek. Isten segítségével elérik az embereket.

Krisztus igehirdetőinek mindig tudniuk kell, hogy a szent hivatás egész lelküket igénybe veszi. Arra törekedjenek, hogy Krisztus testét építsék, ne pedig önmagukat dicsőítsék az emberek előtt. És bár a keresztényeknek

Krisztus követeként kell tisztelniük a hűséges lelkészeket, mégis kerüljék az emberek bármilyen dicséretét.

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei. Éljetek szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket és jó illatú adományként ajánlotta fel magát értünk az Istennek.” (Ef. 5:1-2) Az ember gonosz tetteivel elidegenítette magát Istentől, de Krisztus az életét adta, hogy aki akar, megszabadulhasson a bűntől és visszatérhessen a Teremtőhöz. Krisztust az készítette a nagy áldozatra, hogy előre látta a megváltott, szent világegyetemet. Fogadjuk hát el ezeket a drágán vásárolt kiváltságokat! Az Isten példáját követjük-e, mint kedves gyermekei, vagy pedig a sötétség fejedelmének alattvalói maradunk? Az Urat imádjuk-e, vagy a Baált? Az élő Istent, vagy bálványokat?

Lehet, hogy nincs látható ereklyetartónk vagy bálványszobrunk, amin szemünk megpihenhetne, mégis lehetünk bálványimádók. Ugyanolyan könnyű bálványt faragnunk kedvenc elgondolásainkból és tárgyainkból, mint fából vagy kőből. Ezeknek és ezeknek van téves felfogásuk Istenről és az Ő jelleméről. Ugyanolyan hamis istent szolgálnak ők, mint a Baál hívei. Az igaz Istent imádjuk-e, ahogyan Igéje, Krisztus és a természet kijelentik Őt, vagy pedig valamiféle bölcséleti bálványt, amelyet Isten helyére tettünk? A mi istenünk az igazság Istene. Trónjának oszlopai az igazság és a könyörület. Ő a szeretet és a gyengéd szánakozás Istene. Ilyennek ismertük meg Őt Fiában, megváltónkban. A türelem és hosszútűrés Istenét csodáljuk, s törekszünk átvenni jellemét, mert Ő az igaz Isten.

Ha Krisztust követjük, az Atya nekünk tulajdonítja Üdvözítőnk érdemeit, s ha jellemének kegyességeit átültetjük a szívünkbe, jó illatot árasztanak körülöttünk. Ha a szeretet, szelídség és béketűrés lelkülete itatja át az életünket, akkor az Úr erőt ad, hogy lágyítsuk meg és csillapítsuk le kemény szívünket, s Krisztus számára nyerjük meg a hit keserű ellenségeit.

„Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból. Tekintse inkább alázatosan egyik a másikat magánál kiválóbbnak. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is.” (Fil. 2:3-4) „Zúgolódás és okoskodás nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedék közt, akik közt úgy ragyogtok, mint a csillagok a világmindségben.” (Fil. 2:14-15)

A hiú dicsőségvágy, önző nagyravágyás az a szikla, amelyen sokak üd-

vössége hajótörést szenved, és sok gyülekezet emiatt vált erőtlenné. Akik legkevésbé odaadók, akik legkevésbé állnak összeköttetésben Istennel, azok csörtetnek legmohóbban a legmagasabb helyekre. Nincsenek tudatában gyengeségüknek és jellemhibáiknak. Hacsak számos ifjú lelkésünk nem tapasztalja Isten megtérítő hatalmát, tevékenységük inkább csak akadály, mint segítség lesz a gyülekezet számára. Lehet, hogy megtanulták Krisztus hittételeit, mégsem Tőle tanultak. Aki szüntelen Jézusra tekint, felismeri önfeláldozó szeretetét, mélységes alázatát, és követni fogja példáját. Ki kell vetnünk szívünkől a büszkeséget, nagyravágyást, hazugságot, gyűlöletet, önzést. Sokan részben lecsillapították ugyan gonosz gondolataikat, vágyaikat, de nem gyökerestől tépték ki azokat a szívükől. Ha kedvező körülmények jönnek, újra kihajtanak bennük, és Isten elleni lázadásra indítanak. Rettenetes veszély rejlik ebben. Bármilyen bűnt tűrünk meg, ellenséget melengetünk, amely az óvatlan pillanatra vár, hogy romlásunkat okozza.

„Ki bölcs és értelmes közületek? Bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz.” (Jak. 3:13) Testvéreim, mire használjátok például a beszéd képességét? Megtanultatok-e annyira uralkodni a nyelveteken, hogy aláveti magát megvilágosodott lelkiismereteknek és szent jellemvonásaitoknak? Mentés-e beszédetek a léhaságtól, büszkeségtől, rosszindulattól, az álnokságtól és tisztátalanságtól? Hazugság nélkül álltok-e Isten előtt? Nagy a szó hatalma. Sátán igyekszik szolgálatában tartani a nyelvünket. Mi magunk nem tudjuk megfékezni, Isten kegyelme az egyetlen reményünk.

Akik azt figyelik mohón, hogyan biztosítsanak maguknak elismerést, törekedjenek inkább olyan bölcsességre, amely „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak. 3:17) Láttam, hogy sok igehirdetőnek lelkébe kell vésni e szavakat. Akikben Krisztus, a dicsőség ama reménysége él, az „bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz” (Jak. 3:13).

Péter buzdítja a hívőket: „Legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérüket szeretők, irgalmasak és udvariasak: Rosszért rosszal, szidalomért szidalommal ne fizessetek! Inkább áldást mondjatok! Hiszen arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek. Hol az az ember, aki életéért eped,

szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat! Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és azt kövesd! Az Úr szeme az igazakon és füle könnyörgő szavukon. De a gonoszt cselekvőkkel szembefordul.” (I. Pt. 3:8-12)

Isten félreérthetetlenül kijelölte a helyes utat. Hitvalló népe miért nem jár mégis azon? Miért nem kutatnak, imádkoznak és fáradnak lelkiismeretesen, hogy egyetértők legyenek? Miért nem törekednek részvétet, testvéri szeretetet ápolni magukban, ahelyett, hogy rosszért rosszal, szidalomért szidalommal fizetnének? Ki nem vágyakozik az élet, a szép napok után? Mégis milyen kevesen tartják magukat a feltételekhez: „Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat!” (Zsolt. 34:14) Kevesen hajlandók követni az Üdvözítő példáját, szelídségét és alázatát. Sokan kérik az Urat, hogy alázza meg őket, de húzódoznak a szükséges fenytéstől. Amikor elérkezik a vizsga, amikor próbák, vagy akár jelentéktelen kellemetlenségek érik őket, fellázad a szívük, és a nyelvük olyan szavakat ejt, mint a mérgezett nyíl vagy a pusztító jégeső.

A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító! Hírből sem ismeri az igazi boldogságot.

„Boldogok a békességszerzők.” (Mt. 5:9) Kegyelem és béke azok osztályrésze, akik nem hajlandók bekapcsolódni a nyelvek csatájába. Amikor a botrány terjesztői családról családra járnak, az istenfélők otthon maradvá őrzik lelkük tisztaságát. Magasztosabb és nemesebb célokra kellene fordítani az időt, amit a legrosszabbra pazarolnak: léha, felületes beszédre és rosszmájú pletykázásra. Ha testvéreink Isten bizonyágtevői szeretnének lenni, látogassák a betegeket és a lesújtottakat, türelmesen és szeretettel fáradozzanak a tévelygőkért – azaz kövessék példaképüket, Jézust –, akkor a gyülekezet virágzásnak indulna.

A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik. Alattomos tett, ha megtűrjük a tisztátalan gondolatokat, ha melengetjük a tisztátalanságok megannyi változatát, ha szentségtelen kívánságot dédelgetünk – így beszennyezzük lelkünket és megalkuszunk a becstelenséggel. „A kívánság azután, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált okoz.” (Jak. 1:15) Ha nem akarunk bűnt elkövet-

ni, akkor a kezdet kezdetétől el kell kerülnünk azt. Minden érzelmünket és kívánságunkat alá kell vetnünk az ésszerűségnek és a lelkiismeretnek. Tüstént vissza kell utasítanunk minden szentségtelen gondolatot. Menjtek a szobátokba, Krisztus követői, imádkozzatok hittel, teljes szívetekből. Sátán éberem figyel, hogy csapdába ejtsen. Ha meg akartok menekülni fortélyaitól, felülről kell segítséget kapnotok.

Hit és ima által mindenki megfelelhet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször bejegyzésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a vétek diadalmaszkodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre. „Az Úr szeme az igazakon és fülei könyörgő szavukon.” (I. Pt. 3:12) Kiálts az Úrhoz, megkísértett ember! Vesd magad Jézus elé, tehetetlen, méltatlan lélek, s kérd, követeld az ígését! Az Úr meghallja kérésedet. Tudja, milyen erősek a bűnös szív hajlamai, és segítségre siet minden kísértésben.

Bűnbe estél? Haladéktalanul keresd Isten kegyelmét és bocsánatát. Amikor Dávid meggyőződött bűnéről, bűnbánattal és alázattal öntötte ki lelkét Isten előtt. úgy érezte, hogy el tudná viselni trónjának elvesztését, de nem élhet Isten tetszése nélkül. Isten hív minket összes eltévelyedésünkből: „Térjete vissza, hűtlen fiaim, meggyógyítom elpártolástokat!” (Jer. 3:22) Isten áldása a tiéd lehet, ha engedelmeskedsz Lelke kérlelő hangjának. „Ahogy az apa megkönyörül fiain, úgy az Úr azokon, akik Őt félik.” (Zsolt. 103:13)

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtétel, 5. kötet, 114-116. (Aki megrabolják Istent-részlet)

Fogadjátok el az Úr ígéreteit! Vessétek el magatoktól az önzést, és lássatok komolyan Isten ügyének fellendítéséhez! Ne kössétek még inkább a világhoz magatokat szegényebb felebarátaitok kihasználásával, mert Isten szeme rajtatok van, ismer minden indítékot, és a szenthely mérlegén mér le benneteket.

Láttam, hogy sokan visszatartják javaikat Isten ügyétől, azzal csitítva lelkiismeretüket, hogy majd a végrendeletükben adományoznak a nemes célra. Nem kívánják Istenbe vetett hitüket oly módon gyakorolni, hogy még életükben adakozzanak. Pedig Krisztus nem a halálos ágyon várja el a bőkezűséget. Az ilyen adomány nem menti az önző életet. Akik az utolsó percig ragaszkodnak vagyonukhoz, azok inkább a halál kényszerítő ereje, mint Isten műve iránti odaadásuk következtében mondanak le róla. Emiatt állandó veszteségek érik az evangélium hirdetésének ügyét. Sokan szeretnének ugyan tenni valamit, de halogatják, s az ördög nem alszik, igyekszik megakadályozni, hogy javaik valaha is az Úr kincstárába jussanak. Bankok mennek tönkre, s a vagyon sok más módon is elemészthető. Elvész, mielőtt visszatért volna Istenhez, és Sátán örül ennek.

Ha jót akarsz tenni javaiddal, tedd azonnal, nehogy Sátán kaparintsa meg vagyondat, s ezzel hátráltassa Isten ügyét. Az Úr sokszor nyitott utat a testvérek előtt, hogy adakozzanak munkánk fejlesztésére, Sátán ügynökei azonban olyan vállalkozásokkal álltak elő, amelyek segítségével a testvérek „holtbiztosan” megkétszerezhetik vagyonukat. Testvéreink beruházzák a pénzüket, de Isten ügye és gyakran ők maguk sem látnak egyetlen fillér hasznot sem belőle.

Testvéreim, ne feledkezzetek meg Istenről! Akkor alapozzátok meg a jövőt, amikor rendelkezésekre állnak a javak, hogy elnyerhessétek az örök életet. Jézus szegénnyé lett értetek, hogy szegénysége által mennyei kincsekben gazdagok lehessetek. Mit adsz Jézusnak, aki mindent odaadott érted?

Nem elég, ha végrendeletben akarsz bőkezű adakozó lenni. A legkevésbé sem lehetsz biztos abban, hogy a testvérek majd hasznát vehetik örökül hagyott vagyonodnak. Sátán mesteri módon használhatja fel rokonaidat, és összeszed minden elképzelhető hazugságot, hogy a világ számára kaparintsa meg azt, amit te ünnepélyesen Isten ügyének szenteltél. Mindig sokkal kevesebb jut el a gyülekezet pénztárába, mint a végrendeletben meghagyott összeg. Sátán belopja az emberek szívébe, hogy tiltakozzanak, ha haldokló rokonaik végakaratainkban a saját tetszésük szerint akarnak rendelkezni a vagyonukról. A rokonok megrablásának tartanak mindent, amit az elhalálozott az Úrnak szánt. Ha azt akarod, hogy javaid tényleg Isten gyülekezetéhez folyjanak be, addig ruházd át azt, amit

nélkülözni tudsz, amíg élsz. Ahhoz, hogy az Isten kölcsönözze javak ne heverjenek örökre haszontalanul kapzsiságod miatt, valóban véget kell érnie az életednek? Egyikőtök se vonja magára annak a hűtlen szolgának a kárhoztatását, aki a földbe rejtette urának pénzét!

A halál bőkezűsége csak szegényesen helyettesítheti az élő jótékony-ságot. Sokan rokonaiknak és barátaiknak hagyták tulajdonukat, jelenték-telen alamizsnát leszámítva. Csupán ennyit hagynak legfőbb Barátjukra, aki szegénnyé lett értük, sértegetést, gúnyt és halált szenvedett el, hogy ők Isten fiaivá és lányaivá válhassanak. És mégis elvárják, hogy amikor a meghalt igazak halhatatlan életre támadnak fel, magával vigye majd őket az örök hajlékokba.

Krisztus ügyét csaljátok meg. De nemcsak egy hirtelen jött gondolattal, hanem megfontoltan írtok végrendeletet, és helyezitek vagyono-tokat hitetlenek kezébe. Miután életetekben megcsaltátok Istent, ha-lálotok után még tovább csaljátok, s mindezt ítélőképességetek teljes birtokában. Mit gondoltok, mi lesz Mesteretek végrendelkezése felőle-tek, amiért így kisajátítottátok javait? Mit feleltek majd, amikor kérdőre vonnak emiatt?

Testvéreim, riadjatok fel önző életetekből, s rendelkezetek követke-zetes keresztények módjára! Az Úr elvárja, hogy takarékoskodjatok java-itokkal, gyűjtsetek be kincstárába minden pénzt, amire nincs feltétlenül szükségetek a megélhetésetekhez. Nővéreim, fogjátok azt a pénzt, amit édességekre, szalagokra, csipkékre akartatok költeni, s adományozzátok Istennek! Sok nővérünk jó fizetést kap, de csaknem az egésztest hivalkodó ruházkodásra költi.

Isten ügyének szükségletei egyre csak növekedni fognak, amint köze-ledünk az idők végéhez. Anyagiakra van szükség, hogy iskoláinkban rö-vid tanfolyamokon képezzünk ki fiatalokat eredményes tevékenységre az igazszolgálatban és a munka különböző területein. Nem teszünk eleget ezért, nem élünk eléggé a kiváltságainkkal. Rövidesen bezárják valameny-nyi iskolánkat. Mennyivel többet tehettünk volna eddig, ha mindannyian engedelmeskedünk Krisztus követelményeinek a keresztény jótékony-ság terén. Mekkora hatással lett volna a világra az a készségünk, hogy minde-nünket odaadjuk Krisztusnak. Ez lett volna az egyik legmeggyőzőbb érv az igazság mellett, amelyről állítjuk, hogy hisszük. Olyan érv, amelyet a

világ nem érthet félre, nem tagadhat le. Az Úr áldásával tüntetett volna ki bennünket a világ szeme láttára.

Az őskeresztény egyház nem rendelkezett azokkal a kiváltságokkal és lehetőségekkel, amelyek nekünk jutottak. Szegény emberek voltak, de érzékelték az igazság hatalmát. Az előttük lebegő cél elég volt ahhoz, hogy mindenük odaadására készítse őket. Tudták, hogy egy világ üdvössége vagy elvesztése függ tőlük. Odaadtak mindent, és készen álltak, hogy oda menjenek, ahová az Úr küldi őket.

Valljuk, hogy minket is ugyanazok az elvek vezetnek, s mégis, ahelyett, hogy mindenünket odaadnánk Krisztusért, sokan eltulajdonítják a „szép sineári köntöst és az aranyrudat”, és elrejtik. Ha egyetlen Ákán elég volt ahhoz, hogy meggyengítse Izrael táborát, csodálkozhatunk-e az igyekezetünkkel járó gyenge eredményeken, amikor minden gyülekezetnek és csaknem minden családnak akad Ákánja? Önzetlen jó cselekedeteink példájával igyekezzünk buzdítani másokat is! Sokkal előrébb tartanánk, ha mindenki megtette volna a tőle telhetőt, hogy gyarapítsa a kincstárt.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 9. kötet, 186-188, (Egység Krisztusban-részlet)

A kegyesség és béke élete

Második Péter első fejezetében ígéret áll, mely szerint a kegyesség és béke gyarapodnak bennetek, ha „hitetek által az erényt, az erény által a tudást, a tudás által az önuralmat, az önuralom által az állhatatosságot, az állhatatosság által az istenfélelmet, az istenfélelem által a testvéri jóindulatot, testvéri jóindulat által a felebaráti szeretetet mutatjátok meg.” (5-7.) Csodálatos kincsek ezek. Drágábbá teszik az embert a színaranynál, s a férfit Ofir kincs aranyánál.

„Ha ezek megvannak bennetek, és gyarapodnak is, nem lesztek restek és gyümölcstelenek Urunk Jézus Krisztus teljes megismerésében.” (8. vers)

Küzdjünk tehát, hogy a hátralevő rövid időben képességeink legjavát

vessük latba, kegyességet kegyességhez, erőt erőhöz adjunk, így tegyük nyilvánvalóvá, hogy mennyei erőforrással rendelkezünk. Krisztus mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Miért kapta ezt a hatalmat? A mi számunkra. Krisztus azt kívánja, értsük meg, hogy idősebb fivérünként tért vissza a mennybe, s rendelkezésünkre bocsátja a végtelen hatalmat, melyet kapott.

Akik megvalósítják életükben a Péter által a gyülekezetnek adott utasítást, azok fölülről nyernek erőt. Élünk a gyarapodás terve szerint. Legyünk igen buzgók, hogy biztosítsuk elhívásunkat és kiválasztásunkat. Amit szólunk, amit teszünk, mindennel Krisztust képviseljük. Éljük az ő életét. Azok az elvek alakítsák viselkedésünket embertársaink iránt, melyek őt irányították.

Amikor biztonságosan Krisztushoz horgonyozzuk magunkat, olyan erő áll rendelkezésünkre, melyet ember el nem vehet tőlünk. Hogyan lehetséges ez? Mivel az erő által az isteni természet részeseivé lettünk, megmenekültünk a romlottságtól, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Részeivé lettünk Krisztus természetének, aki emberi testben jött a földre, hogy az emberiség élére állhasson, s olyan jellemet alakítson ki, melyen nem ejt foltot a bűn.

Miért vagyunk annyian gyöngék és eredménytelenek? Mert a Krisztus jellemébe való elmélyedés helyett, magunkra nézünk, a mi természetünket tanulmányozzuk, s azon gondolkodunk, miként szorítsunk helyet magunknak, egyéniségünknek és sajátosságainknak.

A testvérek egyetértésben dolgozhatnak, ha Krisztustól tanulnának, ha elfelejtenénk, hogy ők amerikaiak vagy európaiak, németek vagy franciák, svédek, dánok vagy norvégek – mintha attól tartanának, hogy ha más nemzetiségűekkel vegyülnek össze, elveszítenek valamit, ami országuk és nemzetük sajátossága, s mintha valami más foglalná el annak helyét.

Testvéreim, vessük félre ezeket. Nincs jogunk magunkra, elsőbbségi jogunkra, ízlésünkre összpontosítani gondolatainkat. Ne törekedjünk különleges, munkatársainktól elválasztó vonásaink fönntartására. Őrizzünk meg jellemző vonásokat, de Krisztus jellemvonásait. Ha Krisztus jellemével bírnánk, egyetértéssel végeznénk Isten munkáját. A bennünk élő Krisztus összekötne a testvéreinkben élő Krisztussal, s a Szentlélek a szív

és tett olyan egységét nyújtaná, mely bebizonyítaná a világnak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Segítsen az Úr, hogy meghaljunk énünknek, s újjászülessünk, hogy Krisztus lakjon bennünk, élő, tevékeny elvként, olyan hatalomként, mely szentnek tart meg bennünket.

Törekedjünk komolyan az egységre. Imádkozzatok és dolgozzatok érte. Az egység megtermi a lelki egészséget, a magasröptű gondolkodást, a nemes jellemet s a mennyei értelmet; képesít fölülkerekedni az önzésen, gonosz gondolatokon; hatalmasabbá tesz a hódítóknál az által, aki szeretett minket, s önmagát adta értünk. Feszítétek meg magatokat, becsüljétek másokat többre magatoknál. Így juttok egységre Krisztussal. Félreérthetetlen bizonyítékát szolgáltatjátok majd a mennyei mindenség, a gyülekezet, s a világ előtt, hogy Isten fiai és leányai vagytok. Példaadásokban Isten dicsőül meg.

A világnak arra van szüksége, hogy szeme előtt menjen végbe a csoda, mely Isten népének szívét keresztény szeretettel köti össze. Arra van szüksége, hogy lássa az Úr népét együtt tanyázni mennyei helyeken Krisztusban. Tetteitekkel bizonyítsátok, mit tehet Isten igazsága azokért, akik szeretik őt, s neki szolgálnak. Isten jól tudja, mire vagytok képesek. Tudja, hogy mit tehet értetek az isteni kegyelem, ha az isteni természet részeivé váltok.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyágtételek, 9. kötet, 191-194. (Könyvkiadás College View-ben-részlet)

Biztos alap

„Ezért annál inkább iparkodjatok testvéreim – mondja Péter – hogy hivatástokat és kiválasztástokat biztosítsátok, mert ha ezt teszitek, sohasem fogtok többé elbotlani. Így ugyanis széles út nyílik előttetek Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus országába.” (2 Péter 1:10, 11.)

Évekkel ezelőtt, mikor a Krisztus eljövételében hívők száma igen

kicsiny volt, a Topsham-i szombattartók stockbridgei Howland testvér jókora konyhájában jöttek össze istentiszteletre. Egyik szombat reggel Howland testvér nem érkezett meg. Csodálkoztunk, mert a testvér mindig pontos volt. Rövidesen meg is érkezett, arca ragyogott, Isten dicsőségétől fénylett. Testvéreim, rájöttem, mondta. Rájöttem, hogy olyan lépéseket tehetünk, melyekről ez Isten szavának biztosítéka: Soha el nem esel. Elmondom, mi történt.

A következőket beszélte el: Észrevettem, hogy egyik testvérünk, szegény halászember, azt gondolta, nem tisztelik kellőképpen; Howland testvér, s mások fölötte állónak gondolják magukat. Ez persze nem volt igaz, csak a halász képzelte, s néhány hete nem járt az összejövetelekre. Howland testvér elment hozzá s elébe térdelt. Testvérem, bocsáss meg! Mit vétettem ellened? A halász megfogta karját, s talpra próbálta állítani. Nem, mondta Howland testvér, mi kifogásod van ellenem? Semmi, felelte a halász. Dehogynem, valami kifogásodnak lenni kell, mert azelőtt szóba álltál velem, de most nem szólsz hozzám többé, s én tudni akarom, mi a baj?

Howland testvér, állj föl! – mondta. Nem állok, felelte Howland testvér: Akkor nekem kell melléd térdelnem, mondta a halász. Térdre esett és bevallotta, hogy gyerekes volt, gonosz gyanúkat táplált. De most, mondta, elvetem magamtól azokat.

Howland testvér arca, mikor a történetet elbeszélte, Isten dicsőségétől ragyogott. Éppen befejezte, amikor a halász és családja megérkezett, s csodálatos összejövetelben volt részünk.

Tegyük föl, hogy néhányan Howland atyafi példáját követnék. Mikor testvéreik rosszat gondolnak, hozzájuk mennének: Bocsáss meg, ha valamit tettünk ellened. Megtörhetnénk Sátán varázsát, s megszabadíthatnák testvéreinket a kísértésektől. Ne engedjétek, hogy bármi közetek férközzék. Ha áldozathozatallal el tudod takarítani a gyanú szemétjét, tedd meg. Isten azt akarja, hogy testvérként szeressük egymást. Azt akarja, hogy legyünk szánakozók és udvariasak. Azt akarja, hogy neveljük magunkat hinni, hogy testvéreink szeretnek, s azt is, hogy Krisztus szeret! A szeretet szeretetet szül.

Az a reménység éltet, hogy testvéreinket ott látjuk majd a mennyben. Ha békésen és egyetértésben tudunk élni velük itt, akkor ott is tudnánk.

De hogyan élhetnénk együtt velük a mennyben, ha nem tudunk szüntelen vetélkedés és viszály nélkül meglenni velük ideleenn? Akik abban az irányban haladnak, mely elválasztja őket testvéreiktől, s mely viszályt, és egyenetlenséget okoz, azoknak alaposan meg kell térni. Szívüket meg kell lágyítani, le kell csillapítani Krisztus szeretetének. Azt a szeretetet kell ápolnunk, melyet akkor tanúsított, mikor meghalt értünk a Kálvária keresztyén. Közelebb és közelebb kell húzódnunk Megváltónkhoz. Imádkozzunk sokat, s tanuljuk meg hitünket gyakorolni. Legyünk sokkal gyöngédebb szívűek, szánakozóbbak, előzékenyebbek. Az életet csak egyszer éljük. Törekedjünk tehát, hogy Krisztus jellemének pecsétjét hagyjuk ismerőseinken!

Szívünket törjük meg. Közeledjünk egymáshoz tökéletes egyetértésben, s értsük meg, hogy a názáreti Jézus vérével vásárolt meg minket. Szóljunk így mindnyájan: Krisztus életét adta értem, s azt akarja, hogy amíg a földön élek, azt a szeretetet nyilvánítsam, melyet ő nyilvánított, mikor odaadta magát értem. A kereszten Krisztus a testében hordozta bűneinket, hogy Isten igazságos lehessen, s mégis mentséget találhasson a benne hívők számára. Élet, örök élet vár azokra, akik átadják magukat Krisztusnak.

Szeretném szépségében meglátni a királyt. Szemlélni kívánom páratlan báját. Óhajom, hogy ti is meglássátok őt. Krisztus az élet vizéhez vezeti majd megváltottait, s megmagyaráz mindent, ami e világon kusza volt előttük. Kitárulnak előttük a kegyelem titkai. Ahol véges értelmük csak zavart, s megtört szándékot látott, majd tökéletes és gyönyörű összhangot ismer fel.

Szolgáljuk Istent összes képességünkkel, s teljes értelmünkkel. Értelmünk növekedni fog, ha használjuk, amennyi csak van. Vallásos tapasztalatunk megerősödik, amikor mindennapi életünkbe visszük. Így jutunk fokról-fokra a mennybe nyúló létrán, míg végül a fő1ső fokról belépünk Isten országába. Legyünk keresztyének ebben a világban. Akkor a dicsőség országában örök életünk lesz.

A Krisztus követői közötti egység bizonyítja, hogy az Atya bűnösöket megmenteni küldte el Fiát. Ez hatalmának tanúja. Mert Isten csodás hatalmán kívül a különböző vérmérsékletű embereket semmi sem készíti

összehangolt tevékenységre, arra, hogy egyetlen céljuk legyen – szeretettel szólni az igazságot.

Isten utasításai világosak és határozottak. Mikor a Szentírást olvassuk, s látjuk az egység hatalmát a jóra, s a széthúzás hatalmát a rosszra, hogyan vallhatunk kudarcot abban, hogy szívünkbe fogadjuk Isten szavát? A gyanúsítás és bizalmatlanság a pusztulás kovásza. Az egység viszont az igazság hatalmáról tesz tanúságot.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

Tapasztalatok Látomások, 48-59. (A hírnökök, Az állat jele, Vakok vak vezetői, Készülődés a végre)

A hírnökök

Az Úr gyakran betekintést adott nekem, hogy láthassam az elszórt drágakövek állapotát és szükségletét, akik még nem ismerhették meg a korszerű igazság világosságát s feltárta előttem, hogy a hírnököknek a lehető leggyorsabban hozzájuk kell sietni, és a világosságot eljuttatni. Sokan vannak körülöttünk, akik azonnal elfogadnák az igazságot, ha előítéleteiket eloszlatnók s a korszerű igazság mellett elfoglalt álláspontunkat a Szentírásból kimutatnánk. A hírnökök úgy vigyázzanak a lelkekre, mint akikről leszámolni tartoznak. Legyen életük a munkának s a lelkek megmentése érdekében való fáradozásnak élete, mert hisz vállaikra nehezedik Krisztus dicsőséges, de sokszor megsebzett munkájának terhe. Le kell mondaniuk földi előnyökről, és kényelemről, és legelső feladatuk legyen, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek az igazság ügyének előmozdítására s elveszett lelkek megmentésére.

Ezeknek gazdag jutalmuk lesz. Az öröm koronájában azok, akiket munkájukkal mentettek meg, mint fénylő csillagok ragyognak örökre. Az örökkévalóságon át mindig meg lesz azon elégtételük, hogy megtették mindazt, amit megtehettek, hogy az igazságot a maga tisztaságában és szépségében nyilatkoztassák ki. Általuk lelkek megszerették az igazságot, megszenteltettek általa, kihasználták azt a felbecsülhetetlen kiváltságot,

hogy megmosakodhattak a Barány vérében, gazdagok lehettek és megbékélhettek Istennel.

Láttam, hogy a pásztoroknak olyan férfiakhoz kell tanácsért fordulniuk, akik iránt bizalommal viseltethetnek, akik megérték mindhárom üzenet hirdetését, akik szilárdan vannak megalapozva a korszerű igazságban, mielőtt oly újabb pontokat is a magukévá tesznek, amelyeket meggyőződésük szerint a Szentírás tartalmaz. Akkor a pásztorok között a legteljesebb egyetértés fog uralkodni s ezen egyetértést a gyülekezetek is megérik. Láttam, hogy ily módon szerencsétlen szakadások megakadályozhatók, s nem fenyeget az a veszedelem, hogy a drága nyáj szétszakadjon, a juhok pásztor nélkül maradjanak és szétszóródjanak.

Láttam, hogy olyan hírnökök is vannak, akiket Isten szeretett volna munkájában felhasználni, de akik elhivatottságuknak nem tesznek eleget. Felületesek és alkalmatlanok voltak, nem tudtak jó befolyást gyakorolni a nyájra. Nem érezték át a munka fontosságát s a lelkek értékét, mint ahogy Isten hírnökeinek érezniük kell, ha eredményes munkát akarnak végezni. Az angyal így szólott: „Tisztítsátok meg magatokat ti, akik az Úr edényeit hordjátok!” Mindaddig csak kevés jót tehetnek, amíg teljesen fel nem ajánlják magukat az Úrnak, s amíg át nem érik az utolsó kegyelmi üzenet fontosságát és szentségét, amelyet a szétszórt nyájnak vinniük kell. Sokan, akiket Isten nem hívott el, készek az üzenet hírnökeivé lenni, ám ha megértenék a munka fontosságát, ha átéreznék azt a felelősséget, amely ezzel a hivatással jár, akkor visszariadnának, s az apostollal együtt kérdeznék: „Kicsoda alkalmas erre?” Annak oka, hogy oly készséggel vállalják a munkát, az, hogy Isten nem helyezte rájuk annak terhét. Nem mindannyian, akik az első és második angyali üzenetet hirdették, hirdetik a harmadik üzenetet is, még ha azt teljesen elfogadták is. Sokan olyannyira fogva voltak a különböző tévedések hálójában, hogy csak saját lelküket menthetik meg; ha mások vezetésére vállalkoznak, akkor a rájuk bízott lelkek pusztulását eredményezik csak. Láttam azt is, hogy azok, akik a legsötétebb fanatizmus rabjai voltak, lesznek a legelsők, akik az üzenettel tovasietnek, még mielőtt Isten küldené őket, és még mielőtt tévedéseiktől megtisztultak volna. Ezek az emberek összekeverték a tévedéseket az igazsággal, s ezzel táplálták a nyáját. Ezért megbetegszik a nyáj, pusztulás és halál a következménye, ha ezek az önválasztott pásztro-

rok továbbra is indíttatva érzik magukat. Láttam, hogy teljesen meg kell tisztulniuk ha hibáiktól szabadulni akarnak, vagy pedig sohasem jutnak be Istennek országába. A hírnökök sohasem helyezhetnek akkora bizalmat azokba a lelkekbe, akik tévedéseknek, fanatizmusnak voltak rabjai és akiknek nem volt ítélőképességük, mint azokba a lelkekbe, akik szilárdan vannak megalapozva az igazságban. Sokan azokat is rá akarnák beszélni, hogy munkába álljanak, akik csak nemrég ismerték meg az igazságot, s akiknek még nagyon sokat kellene tanulniuk és tenniük, amíg maguk megállhatnak Isten előtt, tehát nem lehetnek mások útmutatói.

Láttam annak szükséges voltát, hogy a hírnökök éberem ügyeljenek s azonnal lépjenek fel, ha valahol fanatizmust, üres ábrándozást tapasztalnak. Sátán minden oldalról szorongat bennünket, ha nem vigyázunk eléggé, s ha nem figyeljük nyitott szemmel csalását és csapdáit és ha nem öltjük fel Istenünk teljes fegyverzetét: a gonosz tüzes nyilai célba találnak. Isten szava rendkívül sok drága igazságot tartalmaz, de a nyájnak most a korszerű igazságra van szüksége. Nagyon veszélyes a hírnökökre, ha elhagyják az időszerű igazság egyes pontjait, és ehelyett olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek nem szolgálják a nyáj egységét és a lelkek megszentelését. Sátán e tekintetben mindent megragad, hogy Isten munkájának ártson.

A szentélyről szóló tan, a 2300 napról szóló igazsággal kapcsolatban, továbbá Isten törvényei, meg Jézus Krisztus hite, oly tárgyak, melyek alkalmasak arra, hogy a Jézusvárás lefolyt mozgalmát megvilágítsák, megismertessék jelen helyzetünket, meggyőzzék a kételkedők hitét, és biztosságot nyújtsanak a dicsőséges jövőről. Számtalanszor meggyőződtem róla, hogy a hírnököknek különösen ezekkel a tárgyakkal kell foglalkozni.

Ha az Úr kiválasztott hírnökei mindaddig várákoznának, amíg minden akadály elhárul útjukból, akkor közülük sokan egyáltalán soha nem menének a szétszórt nyáj felkutatására. Sátán kifogásokat tár eléjük, hogy visszatartsa kötelességük teljesítésétől. A hírnökök menjenek ki Istenbe vetett hittel és bizalommal és az Úr, aki elhívta őket, majd megnyitja előttük az utat annyira, hogy a munkások javára s nevének megdicsőítésére szolgáljon. Jézus, a nagy Mester, a mi példaképünk, neki nem volt hova fejét lehajtani. Élete a nehéz munkának, a gondnak és aggodalomnak élete volt; végül Önmagát adta oda érettünk. Azoknak, akik Krisztus helyett

kérik a lelkeket, hogy békéljenek meg Istennel, és akik majdan Krisztussal együtt akarnak a dicsőségben uralkodni, el kell készülniük, hogy most szenvedéseinek részeseivé legyenek. „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő kévéit emelve.” (Zsoltár 126,5-6)

Az állat jele

1850. június hó 27-i látomásomban így szólt hozzám kísérő angyalom: „Az idő majdnem bevégeződött. Vajon sugárod e Jézus nyájas képmását kellőképpen?” Majd arra utasítottak, hogy a földre tekintsek s láttam, hogy azoknak, akik a harmadik angyali üzenetet elfogadták, készülniük kellene. Az angyal így szólott: „Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek készen! Halljatok meg sokkal teljesebben a világ számára, mint eddig!” Láttam, hogy igen nagy munkát kell érettük elvégezni, de nagyon rövid idő alatt.

Azután láttam, hogy a hét utolsó csapás nemsokára kiárad azokra, akik nem állnak Isten oltalma alatt, de a világ ezt csak annyiba vette, mintha ugyanannyi hullni készülő esőcseppről volna szó. Ezután erőt nyertem arra, hogy végignézhessem a rettenetes félelmes utolsó csapást, Isten haragjának kiáradását. Láttam, hogy Isten haragja rettenetes, és ha Isten felháborodásában kinyújtaná karját, akkor a földnek összes lakói olyanokká lennének, mintha sohasem lettek volna, vagy gyógyíthatatlan, gyötrő fekélyek és sebekből szenvednének, amelyekből nincs gyógyulás és megváltás, csak a pusztulás. Réműlet fogott el, arcra borultam az angyal előtt s úgy kértem, hogy távoztassa el tőlem vagy takarja el e látványt, mert olyan rettenetes. Ekkor oly világosan láttam, mint még soha, annak fontosságát, hogy Isten szavát a legnagyobb gonddal kutassuk át, hogy meg tudjuk belőle, miképpen kerülhetjük el a csapásokat, melyekről Isten szava kijelenti, hogy mindazokra jönnek, akik a fenevadat imádják, és annak képét és jelét homlokukra, vagy kezükre felveszik. Rendkívül csodálkoztam azon, hogy emberek akadnak, akik Isten parancsolatait, különösen a szent szombatnapot lábbal tapossák, míg a Szentírás olyan határozott és rettenetes fenyegetéseket és ítéleteket tartalmaz a törvény áthágói ellen.

Az Egyház a nyugalom napját a hét hetedik napjáról a hét első napjá-

ra helyezte. Megváltoztatta éppen azt az igaz parancsolatot, amely azért adatott az embernek, hogy teremtőjére emlékeztesse. Megváltoztatta a Tízparancsolat legnagyobb parancsolatát s ezzel magát Istennel egyenrangúvá tette, illetve magát Isten fölé emelte. Isten nem változik, ezért törvénye is változhatatlan; ám de ez az intézmény Isten fölé emelte magát, midőn a szentség, az igazság és a jóság örökkévaló, megváltozhatatlan zsinórmértékének megváltoztatását megkísérelte. Isten szent napját lábbal taposta és helyébe saját tekintélye alapján a munka hat napjának egyikét helyezte. Az egész nép követi a vadállatot, és Istent minden héten megrabolják szent napjától. Az egyház rést ütött Isten szent törvényén, azonban láttam, hogy már eljött az az idő, midőn Isten népe betömi a réseket és felépíti ismét a romokat.

Könyörögtem Istenhez az angyal előtt, hogy mentse meg népét, amely eltévelyedett, hogy mentse meg azt kegyelméért. Ha a csapások megkezdődnek, akkor azok, akik most továbbra is lábbal tiporják a szent szombatot, nem nyitják majd többé szájukat mentegetődzésre, amellyel magukat e parancsolat teljesítése alól kivonják. Ajkuk elnémult, mialatt a csapások kiárasztattak, és a nagy Törvényhozó igazságot szolgáltat azoknak, akik törvényét megvetették és „az emberek átkának”, „gyengének és tökéletlennek” nevezték. Majd ha e törvénynek vaskeze rájuk nehezedik, s valódi értelmük szerint felfogják e kifejezéseket, akkor majd belátják, mily súlyosan vétkeztek, midőn az Isteni parancsolatokat megvetették, melyeket Isten szava szentnek, igaznak és jónak nevez.

Ezután a menny dicsőségéhez ragadtattam el, a kincsekhez, amelyek ott már készen állanak a hívők számára. Minden kedves és dicső volt. Az angyalok édes dalokat énekeltek s mikor befejezték, levették koronáikat fejükről, Jézus lábaihoz helyezték, s kedves hangon kiáltották: Dicsőség, hallelujah! Én is velük együtt magasztaltam és dicsőítettem énekemmel a Bárányt és valahányszor kinyitottam ajkamat dicsőítésére, mindannyiszor áthatotta lelkemet annak a dicsőségnek kimondhatatlan érzete, amely engem körülvelt. Nagy, rendkívüli, örökkévaló dicsőség volt. Az angyal így szólott: „Az a kis sereg, amely Istent szereti, parancsolatait megtartja s hűséges mindhalálig, örökli ezt a dicsőséget, állandóan örvendhet Jézus jelenlétének, és együtt énekelhet az angyalokkal.”

Ekkor szemeimet erről a dicsőségről a földön levő maradéokra irányított-

ták. Az angyal így szólott hozzájuk: „Meg akartok e menekülni a hét utolsó csapástól? Be akartok e menni a dicsőségbe és örökölni akarjátok e azt, amit Isten azok számára készített el, akik őt szeretik s akik készek érette szenvedni? Ha ezt akarjátok, akkor meg kell halnotok, hogy élhessetek. Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek készen! Legyetek jobban elkészülve, mint most vagytok, mert az Úr napja közeleg félelmetesen, telve égő haraggal, hogy pusztává tegye a földet s kiirtsa a bűnösöket. Áldozatok fel mindent az Úrért, tegyetek le mindent oltárára – magatokat, mindeneteket, vagyonotokat – élő áldozatul. Áldozatok fel mindent azért, hogy bejuthassatok a dicsőségbe. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol tolvajok nem lophatják el, s ahol a rozsa nem marhatja meg. Részesülnötök kell Krisztus szenvedéseiben, ha egykoron részesei akartok lenni dicsőségének.”

A menny nagyon olcsó, ha szenvedések árán elérhetjük. Legyünk önmegtagadók mindvégig, haljunk meg naponkint az Ének, állandóan Jézusra tekintsünk s az Ő dicsőségét tartsuk állandóan szem előtt. Láttam, hogy azoknak, akik nemrég fogadták el az igazságot, tapasztalniuk kell, mit jelent Krisztusért szenvedni. Rögös pályán kell haladniuk, hogy végül megtisztulhassanak, és a szenvedések teszik majd őket alkalmasakká arra, hogy az élő Isten pecsétjét elnyerhessék, hogy megállhassanak a szomorúság idején, hogy a királyt szépségében szemléltessék, s hogy szentséges tiszta angyaloknak s Istennek színe előtt élhessenek.

Midőn láttam, hogy mivé kell lennünk, hogy a dicsőséget örökölhessük, és midőn láttam, hogy Jézus mennyit szenvedett, hogy ily gazdag örökséget szerezzen meg számunkra, imában könyörögtem, hogy alámerítkezhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy a küzdelmektől ne riadjunk vissza, hanem türelemmel és örömmel viseljük el őket, tudván azt, hogy mit szenvedett érettünk Jézus, hogy szegénysége és szenvedése által gazdagokká tegyen. Az angyal így szólott: „Tagadjátok meg önmagatokat; gyorsan előre kell haladnotok!” Közülünk többeknek volt elég ideje az igazság elfogadására s arra, hogy lépésről lépésre haladhassanak folytonosan előre. Minden lépés erőt adott a további lépés megtételére. De az idő már-már lejár, és amit mi azelőtt éveken át tanulhattunk, arra nekik csak néhány hónapjuk lesz. Ezeknek nagyon sokat kell elfeledni, és sok új dolgot megtanulni. Azok, akik a rendelet kiadásakor nem akarják a vad-

állat jelét és képét felvenni, azoknak most kell határozniuk és kijelenteni: „Nem, mi nem tiszteljük az ő intézkedéseit!”

Vakok vak vezetői

Láttam, hogy vak vezetők munkálkodtak, hogy a lelkeket úgy elvakítsák, mint amilyenek ők maguk. Sejtelmük sincs arról, ami rájuk következik. Ezek a vezetők az igazság ellen támadnak, de midőn az igazság győz, ezt a félrevezetettek meglátják, és nyugtalanság vesz rajtuk erőt. A szombat parancsolata felől is kérdést intéznek ezekhez a vezetőkhez s ők, mivel a negyedik parancsolattól szabadulni akarnak, a szerint is válaszolnak nekik. Láttam, hogy a becsületes őszinteséget nem vették komolyan, midőn a legkülönbélebb módon a szombat ellen foglaltak állást. A cél: Isten szent szombatját mellőzni és egy másik napot ünnepelni, nem azt, melyet Isten megszentelt. Ha egyik bizonyítékukat megcáfolják, akkor helyette másikat használnak fel, sokszor éppen azt, amit kevéssel előbb még maguk is helytelennek tekintettek.

Isten népe hit dolgában teljes egységre jut. Azok, akik a Biblia szombatját megszentelik, teljesen egységesek a bibliai igazságok tekintetében. Ellenben azok, akik a Jézust váró nép között ellenzik a szombatot, pártokra szakadnak és egyenetlenkednek. Vannak olyanok, akik mereven szembe helyezkednek a szombat parancsolatával, tarthatatlan kijelentéseket tesznek, hol így, hol amúgy beszélnek, és végül azt hiszik, hogy az ügyet elintézték. Ez az eljárás egyáltalán nem alkalmas arra, hogy a kérdést nyugvópontra juttassa. A szombat ügye diadalmasan halad előre, Isten gyermekei továbbra is megtartják a szombatot, mire más valaki jön, hogy lerontsa azt. Ez is előadja a szombat ellen szóló bizonyítékait, és közben ledönti elődjének bizonyítékait, olyan elméletet állítva fel, amelyben saját magát és minket is cáfol. Így megy ez a harmadikkal és a negyedikkel is; de egyikük sem akar belenyugodni abba, amit Isten Igéje leszögez: „A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja.”

Láttam, hogy ilyen emberek annyira testies gondolkodásúak, hogy nem érthetik Isten szent parancsolatait. Ezek az emberek maguk között sem egységesek, de azért fáradságot nem kímélve akarják az írásokat okoskodásaikkal elcsavarni, rést akarnak ütni Isten törvényén, meg akarják

változtatni a negyedik parancsolatot, el akarják azt teljesen törölni, vagy bármit is tenni, hogy ne szenteljék azt meg többé. Ezek szeretnék híveiket ebben a kérdésben megnyugtanni és remélik, hogy sikerülni fog nekik, mert híveik olyan kevéssé kutatják a Bibliát, és nem látják a Szentírásban többet, mint vezetőik; úgyhogy az igazságnak mondott tévedéseket ők is igazságnak mondják.

Készülődés a végre

1850. szeptember 07-én Oswego-ban megmutatta nekem az Úr, hogy népe érdekében igen nagy munkát kell végeznünk, hogy megállhassunk az Úr napján. Figyelmemet felhívták azokra, akik magukat adventistáknak vallják ugyan, de a korszerű igazságot mégis elvetik; és láttam, hogy egymás közt egyenetlenkedtek, hogy az Úrnak keze rajtuk volt, hogy az egybegyűjtés idején szétszórja őket, hogy ezáltal azoknak a „drágaköveknek”, akiket idáig tévedésbe ringattak, megnyíljanak a szemeik s felismerjék tényleges állapotukat. Ha tehát ezeknek Isten hírnökei az igazságot hirdetik, fogékonyan hallgatják azt, belátják igazi szépségét és összhangját, és engedelmeskednek neki. Elhagyják eddigi összeköttetéseiket és tévedéseiket, elfogadják a drága igazságot s álláspontjukat indokolni is tudják.

Láttam, hogy azok, akik az Úr szombatját ellenzik, nem tudják a Bibliából bizonyítani, hogy álláspontunk helytelen. Ezért rágalmazzák azokat, akik az igazságot hiszik és tanítják, sőt jellemüket is támadják. Sokan, akik valaha lelkiismeretesek voltak és Istent és Igéjét szerették, de mert később elvetették az igazság világosságát, szívük annyira megkeményedett, hogy lelkiismeret furdalás nélkül rágalmazzák meg azokat, akik szeretik az Úr szent szombatját és bátran hirdetik az igazságot. Ám de ezek a dolgok nem akadályozhatják Isten művét. A valóság az, hogy az igazság ellenségeinek eljárása gyakran legjobb eszköz arra, hogy mások szemei megnyíljanak. Isten végül megkeresi és összegyűjti összes drágakövét, mert az Úr hatalmas kezét állandóan kinyújtva tartja, hogy felüldítse népe maradékát; és munkáját dicsőségesen be is végzi.

Mi, akik az igazságot hisszük, nagyon ügyeljünk arra, nehogy alkalmat adjunk a rágalmazóknak a fecsegésre. Nagyon vigyázzunk minden lépésünkre, hogy az a Bibliával összhangban legyen. Azok, akik gyűlölik Isten

parancsolatait, éppúgy örvendenek ma is tévedéseinknek és hibáinknak, mint 1843-ban a hitetlenek.

1851. május 14-én láttam Jézus szépségét és kedvességét. Miközben szépségét és dicsőségét szemléltem, nem is mertem arra gondolni, hogy valaha elszakadhatnék Tőle. Láttam, hogy fénysugár áradt ki az Atyát övező dicsfényből és midőn közelembre ért e fény, remegtem mint a falevél. Úgy éreztem, hogy azonnal meg kell halnom, ha ez a fény közelebb jönne hozzám; de elhaladt mellettem. Ekkor némi fogalmat alkothattam magamnak a mi nagy és hatalmas Istenünkről. Azt is láttam azonban, hogy mily halvány fogalmuk van az embereknek Isten végtelen szentségéről; hányszor használják hiábavalóan és haszontalanul szent nevét, anélkül, hogy ismernék a nagy és félelmetes Istent, kiről beszélnek. Ima közben is sokszor használnak meggondolatlan és tiszteletlen kifejezéseket, melyek Isten Lelkét elszomorítják és így imáikat a menny nem hallgathatja meg.

Láttam, hogy nincsenek tudatában, mivé kell lenniük, ha a szomorúság idején a mennyei Szentélyben szolgáló főpap közbenjárása nélkül Isten színe előtt akarnak megállni. Akik az élő Isten pecsétjét veszik fel, és akik ily módon a szomorúság idején biztonságban vannak, azoknak teljesen Jézus képmását kell szerte sugározniuk.

Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet és a „felüdülés” és a „késői eső” idejét várják, mely őket alkalmassá tegye, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Óh, hány embert láttam minden oltalom nélkül a szomorúság idején. Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt. Akik nem engedik magukat, hogy a próféták előkészítsék őket, akik elmulasztják lelküket megtisztítani azzal, hogy a teljes igazságnak engedelmeskednek, és akik állapotukat jobbnak tartják, mint amilyen a valóságban, majd ha a csapások jönnek, felébrednek s belátják, hogy szükségük lett volna az építkezésnél a megfáradásra és beillesztésre. Csak hogy akkor már nem lesz idő ennek elvégzésére és nem lesz közbenjárójuk sem, aki ügyüket a mennyei Atya előtt képviselje. Mielőtt ez az idő elkövetkezik, már elhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; aki igaz, legyen igaz ezután is s aki szent, az szenteltessék meg ezután is.” Láttam, hogy nem

lehet a felüdülés részese, aki nem győzött minden bűn, büszkeség, önzés, világ szeretet, hazug szó, vagy cselekedet felett. Jöjjünk azért mind közelebb az Úrhoz és kérjük Őt teljes szívünkben, hogy megtehessek mindazon előkészületeket, melyek bennünket alkalmasakká tesznek arra, hogy megálljunk az Úr napjának nagy küzdelmében. Gondoljunk arra, hogy Isten szent és csak szent lények lakozhatnak közelében.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

Szemelvények, 1. kötet, 15-22. (A prófétai írások ihletettsége)

ISTEN SZAVÁNAK IHLETETTSÉGE

Olyan időket élünk, amikor joggal tehetjük fel a kérdést: „Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8.)

Lelki sötétség borult a földre és sűrű homály az emberekre. Sok egyházban kétkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten Szavának ihletettségét, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetekezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban - csodatevő hatalma által - megőrizte a Szentírást, hogy az irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak.

Az isteni kijelentéseket azonban olyan mértékben figyelmen kívül hagyták, hogy mai világunkban nagyon kevesen vannak azok - még a magukat tanítóknak vallók között is -, akik a Biblia Isten szerinti ismeretével rendelkeznek. Vannak magas végzettségű, tanult emberek, de e pásztorok nem táplálják Isten nyáját. Figyelmen kívül hagyják, hogy a Szentírás lapjai kincseket tartogatnak, melyek folyamatosan napvilágra jönnek a fáradhatatlanul kutatók előtt.

Vannak, akik eredetiségre törekedve az írottakon túl bölcsekednek.

Az ilyenek bölcsessége balgaság. Idő előtt csodálatos dolgokat fedeznek fel, de elgondolásaik azt igazolják, hogy valójában nagyon távol vannak az isteni akarat és cél megértésétől. A halandó emberek elől elrejtett titkok feltárására igyekezve, ahhoz a mocsárban vergődő emberhez hasonlíthatók, aki maga ugyan képtelen kiszabadulni, másoknak mégis azt magyarázza, hogyan menekedhetnek ki sártengerükből. Azokat példázza ez a leírás, akik a Szentírás vélt tévedéseit próbálják kijavítani. Senki nem teheti jobbá a Szentírást olyan gondolatok közvetítése által, melyek szerint az Úr ezt így és így értette, vagy hogy ezen és azon ezt és azt gondolta.

Némelyek komolyan tekintenek ránk és azt mondják: „Nem gondoljátok, hogy a másolók vagy fordítók esetleg elkövettek néhány hibát?” Ez valóban lehetséges, és az a szűk látókörű személy, aki meginog és megbotlik ennek lehetőségén és valószínűségén, az ihletett Ige titkaiban is meg fog botlani, mivel nem képes megérteni Isten céljait. Igen, az ilyenek az egyszerű gondolkodással könnyen belátható, világos tényeken is megbotlanak, és velősnek és nehéznek tekintik az Istentől származó világos és gyönyörűséges kijelentéseket. Az összes hiba sem okozhat gondot vagy botránkozást az olyan lélek számára, aki nem kíván bonyodalmat támasztani a legvilágosabban kijelentett igazságok körül.

Isten halandó emberekre bízta Igéjének összeállítását. Az Ige, mely az Ó- és az Újszövetség könyveiből áll, az elveszett világ lakóinak szánt útjelző. Isten örökök hagyta az embernek, hogy az irányelvek tanulmányozása és betartása által egyetlen léleknek se kelljen eltévednie a mennybe vezető úton.

Mindazok, akik a Szentírás kritikus helyeit úgy akarják tisztázni, hogy saját véges tudásukkal megállapítják, mi az ihletett és mi nem, jobban tennék, ha befednék arcukat, mint Illés, amikor a szelíd és halk szót meghallotta. Az Isten és a szent angyalok jelenlétében vannak, akik korokon át ismeretet és világosságot hoztak az embereknek. Ők mondták el nekik, mit tegyenek és mit ne, érdekesítő színhelyeken vezetve és mérföldkőtől mérföldkőig kísérve őket szimbólumok, jelek és illusztrációk által.

Isten, miközben megjelentette az utolsó napokra váró nyomorúságot, nem bízott meg halandó embereket azzal, hogy elrejtett titkok kifürkészésére törekedjenek. Egyetlen embert sem készítetett arra, hogy megítélje, hogy mi az, ami ihletett, és mi az, ami nem. Előfordul, hogy véges ítélő-

képességű emberek a Szentírásnak olyanféle vizsgálatát tartják szükségesnek, mely szerint meg kívánják húzni az ihletett és a nem ihletett közti határvonalat. Az ilyenek Jézus elé állnak, hogy megmutassák Neki, hogy van annál jobb út, mint amin Ő vezet bennünket.

Én Isten ihletett szavának tekintem a Szentírást, melynek kijelentéseit elejétől a végéig hiszem. Vannak emberek, akik azt hiszik, van mit kritizálniuk Isten Igéjében. Gondolataikat másokkal is megosztják, ezzel mintegy bizonyítván felsőbbrendű bölcsességüket. Közülük sokan jó képességű, tanult, szónoki tehetséggel megáldott emberek, akik egész életművükben mások gondolkodásának megingatásán fáradoznak a Biblia ihletettségét illetően. Sokakat megnyernek, hogy ők is hasonlóképpen gondolkodjanak. Az egész folyamat így terjed egyiktől a másikig, úgy amint azt Sátán tervezte, mindaddig, míg felismerhetjük Krisztus szavainak teljes értelmét: «Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?» (Lk 18:8).

Testvérek, nehogy a Biblia kritizálásába kezdjeteek szóval vagy tettel! Nem az Úr munkája az, Sátán viszont nagy örömmel venné tőletek.

Az embernek Istenre kellene bízni a saját Könyvéről, az élő kijelentésekről való gondoskodást, aki azt eddig is tette. Némelyek megkérdőjelezzik a kinyilatkoztatás bizonyos részeit, és két kijelentés látszólagos ellentmondását hibaként értelmezik. Mózes első könyvétől kezdve elutasítják azt, amit kérdésesnek tartanak, majd így haladnak tovább. Sátán mindaddig elvezeti őket, ameddig kritikájukban elmenni készek, és ameddig csak valamiféle cáfolnivalót találnak a Szentírásban. Kritikai lelkületüket a gyakorlat élesíti és semmi felől nem nyugszanak meg bizonyossággal. Érvelhetsz ilyen embernek, de csak az időt vesztegeted. Magát a Bibliát is nevetségessé próbálják tenni. Még gúnyolódókká is válnak, és ők volnának a legjobban meglepve, ha ezt tudtukra adnád.

Testvérek, ragaszkodjatok a Bibliához úgy, ahogyan azt olvassátok! Hagyjatok fel a Biblia érvényességére vonatkozó kritikával! Engedelmeskedjete az Igének, és egyikőtök sem fog elveszni! Az emberi bölcsesség korokon át saját véges értelmével és korlátolt felfogóképességével méricskélte az Isten Szavát. Ha az Úr, az élő kijelentések szerzője, felemelné a függönyt és feltárná előttük bölcsességét és dicsőségét, akkor ők semmivé válnának, és úgy kiáltanának fel, mint Ésaías: „Jaj nékem, elvesztem,

mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom” (Ésa 6:5).

Az olvasni nem tudó, a szegény és a gyermek épp úgy megérti az egyszerű és világos kijelentést, mint a felnőtt ember vagy a szellemi óriás. A kivételes szellemi talentumokkal rendelkezők az igazság gyönyörű és értékes kincseit találhatják az isteni kijelentésekben. Nehézségekkel, titkokkal és meglepő dolgokkal fog találkozni, melyek tanulmányozása a legnagyobb meglepéssel töltheti el egész életén keresztül, Isten végtelenségét mégsem mérítheti ki.

Alázatos emberek, akiknek csak korlátozott képességeik és lehetőségeik vannak arra, hogy a Bibliát kiválóan megismerjék: az élő kijelentésekben vigaszt, vezetést és tanácsot találnak. A megváltás terve olyan világos lesz számukra, mint a napsugár. Senkinek sem szükségszerű elvesznie az ismeret hiánya miatt, hacsak nem tudatosan választja a vakságot.

Köszönjük meg Istennek, hogy a Szentírás éppúgy íródott a szegény, mint a tanult ember számára. A Szentírás minden kor és minden társadalmi réteg embereihez szól (16. Kézirat, Minneapolis, 1888 ősze).

KIFOGÁSOK A BIBLIÁVAL KAPCSOLATBAN

Az emberi elmék különbözőek. Eltérő neveltetésű és gondolkodású személyek más és más benyomást nyernek ugyanazokról a szavakról. Még ha egy gondolat egészen tiszta és világos is valakinek az elméjében, akkor sem könnyű feladat, hogy azt a nyelv útján pontosan adja át egy más vérmérsékletű, neveltetésű és gondolkodású egyénnek. Mégis, ha őszinte, egyenes emberekhez szól, akkor bármilyen gyakorlati célból egyszerűen és világosan képes közölni mondanivalóját. Ha beszélőtársa nem őszinte és nem akarja belátni, megérteni az igazságot, akkor az mindenben a saját céljainak megfelelően forgatja majd szavait és nyelvezetét. Beleköt szavaiba és kiforgatja azokat valódi értelmükből, hitetlenségbe sodorja magát és azt állítja, hogy társa kijelentései nem igazak.

Az én írásaimat is ilyen módon kezelik mindazok, akik félre kívánják érteni és el akarják ferdíteni azokat. Meghazudtolják Isten igazságát. A szkeptikusok és hitetlenek ugyanúgy bánnak a Szentírással, mint ahogy némelyek azt az én írásaimmal, a könyveim és folyóiratcikkeim kapcsán teszik. Saját céljuknak megfelelően olvasnak, hogy így megcsorbítsák és

félreértelmezzék a kijelentések valódi értelmét. Állítják, a Bibliával bármi alátámasztható, a Bibliából a legkülönbözőbb tanítások is igazolhatók, és minden szekta tudja bizonyítani a maga igazát.

A Biblia íróinak emberi nyelven kellett kifejezniük gondolataikat, de a Szentlélek ihlette őket írásra. Nagyon sokan saját tetszésüknek megfelelően olvassák és értelmezik a Bibliát. Ennek oka egyrészt az ember tökéletlensége, hogy megértse a nyelvet, másrészt pedig az, hogy az igazságot a romlott emberi elme oly zseniálisan képes megcsorbítani. A hiba nem a Szentírásban van. Egymással szembenálló politikai felek is vitáznak a törvényekről, és ellentétes nézeteket vallanak a törvények alkalmazását illetően.

A Szentírás nem egymástól elválaszthatatlan kinyilatkoztatások folyamatos láncaként került az emberekhez, hanem fokról fokra, egymást követő nemzedékeken keresztül, ahogyan az isteni gondviselés megfelelő lehetőséget látott némelyek készítésére - különböző időben és különböző helyeken. Az emberek a Szentlélek vezetése szerint írtak. Először rügy fakad, majd bimbó, s végül a gyümölcs; „terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán”. Pontosan így van ez a Biblia kijelentéseivel is.

A Szentírásban nincs mindig tökéletes szabályszerűség vagy kézzelfogható egység. Krisztus csodái nem pontos időrendi sorrendben követik egymást, hanem olyan körülményekből adódnak, melyek megkívánták Krisztus hatalmának természetfeletti megnyilvánulását. A Biblia igazságai az elrejtett gyöngyökhöz hasonlóak. Erőfeszítések árán kell kutatni, ásni utánuk. Azok, akik csak felszínesen gondolkodnak a Bibliáról, felületes tudásukkal - amit ők igen alaposnak vélnék - a Szentírás ellentmondásairól beszélnek és megkérdőjelezzik annak tekintélyét. De azok, akiknek szíve összhangban van az igazsággal és látják kötelességüket, nyitott szívvel kutatják és fogadják el a Bibliát és az isteni készítést. A világosságot nyert személy lelki egységet, az egészet átszövő fényes aranyfonalat lát a Bibliában. A drága aranyfonal lefejtéséhez pedig türelemre, gondolkodásra és imára van szükség. A Biblia körül kiélezett viták készítették kutatásra némelyeket, s közben az igazság drágakövei tárultak fel előttük. Sokak könnye hullott, sok ima hangzott el arra kérve az Urat, hogy segítse Igéjének megértését.

A Szentírás nem valamiféle magasztos, emberfeletti nyelven íródott.

Jézus, hogy saját szintjükön érje el az embereket, magára vette az emberi természetet. A Bibliának emberi nyelven kell szólnia. Minden emberi egyben tökéletlen is. Különböző fogalmakat ugyanazzal a szóval fejezünk ki. Nincs külön szavunk minden egyes elgondolásra. A Biblia gyakorlati célokat szolgál.

Az emberek gondolkodása különböző. Nem mindenki érti egyformán a kifejezéseket és a kijelentéseket. Néhányan saját helyzetüknek és gondolatviláguknak megfelelően értelmezik a Szentírás szavait. Elfogultság, előítélet és szenvedélyek határozottan zavarják a megértést és kódósítik az elmét még a Biblia olvasásakor is. Az Emmaus felé igyekvő tanítványoknak bibliaértelmezésüket illetően helyreigazításra volt szükségük.

Jézus magát leplezve csatlakozott hozzájuk, és emberként beszélt velük. Mózesről és a prófétáktól kezdve a Vele kapcsolatos dolgokra tanította őket. Egész életét, küldetését, szenvedéseit és halálát illetően minden úgy alakult, ahogyan azt Isten Igéje előre megmondta. Jézus megnyitotta a tanítványok értelmét, hogy megérthessék a Szentírást. Milyen hamar kiegyengette az összekuszálódott végeket és megmutatta a Szentírás egységét és isteni igazságát! Mily nagy szükség van a ma élő emberek értelmének is a megnyitására!

A Bibliát ihletett emberek írták, de nem Isten gondolkodás- és kifejezőmódja szerint, hanem emberi módon. Isten, mint író nincs jelen lapjain. Az emberek gyakran mondják, hogy ilyen vagy olyan kifejezés nem vall Istenre. De Isten nem helyezte magát a szavak, a logika vagy a retorika próbája alá a Szentírásban. A Szentírás írói Isten tollforgatói voltak, nem pedig tolla. Figyeljük meg milyen különbözők voltak a Biblia írói!

Nem a Biblia szavai, hanem az írók voltak ihletettek. Az ihletettség nem a szavakra vagy kifejezésekre hat, hanem magára az emberre, akit a Szentlélek befolyása bizonyos gondolatokkal tölt el. A szavak azonban az egyéniség jegyét hordozzák. Az isteni elme és szándék összefonódik az emberrel, s így lesz az emberi kijelentés: Isten Igéje (24. Kézirat, Európa, 1886).

EGYSÉG A KÜLÖNBÖZŐSÉGBEN

Minden fának sajátos jellemzői vannak, és a levelek között aligha találunk két egyformát. Egy fa változatossága hozzájárul annak egységes

egészként való tökéletességéhez.

Feltehetnénk a kérdést: miért van szükség arra, hogy Máté, Márk, Lukács és János az evangéliumokban - vagy az Apostolok cselekedetei és más írók a különböző levelekben - ugyanazokról a dolgokról beszéljenek?

Az Úr úgy küldte el Igéjét, ahogy akarta, hogy az eljusson hozzánk. Különbő írókon keresztül szólt hozzánk, akiknek saját egyénisége volt, még akkor is, ha ugyanazt a történelmet jelentették meg. Egy értekezlet beszámolóihoz hasonlítható bizonyágtételeik egy és ugyanazon Könyv lapjain olvashatók, stílusuk azonban különböző. Mindegyik más tapasztalatokkal rendelkezik. Ez a változatosság mélyíti el azt az ismeretet, aminek különböző gondolkodású embereket kell elérnie. A gondolatoknak nincs előre meghatározott formájuk, nem öntvényformából kerülnek ki. Ez igen egyhangúvá tenné olvasásukat. Az efféle egység a báj és a megkülönböztető szépség elvesztését jelentené...

A minden gondolatok Teremtője különböző embereket ugyanarra az elgondolásra vezethet, mégis mindegyikőjük másképpen fogja azt kifejezni, anélkül, hogy ezzel ellentmondásba kerülnének. Nem szabad, hogy ennek a különbözőségnek a ténye megzavarjon bennünket. Nagyon ritka az, amikor két ember ugyanazon a módon lát és fejez ki egy igazságot. Minden egyén azokat a pontokat ragadja meg, amiket jelleme és műveltsége folytán értékelni képes. A különböző tárgyakra eső napfény különböző színárnyalatot ad a tárgyaknak.

Lelkének ihletése által az Úr olyan igazságot bízott az apostolokra, melyet a Szentlélektől kapott értelmi képességeik szerint kellett kifejezésre juttatniuk. Az elme tehát nincs megkötözve, mintha valamiféle öntvényformába lenne kényszerítve (53. Levél, 1900).

AZ ÚR A TÖKÉLETLEN BESZÉD HANGJÁN SZÓL

Az Úr a tökéletlen beszéd hangján szól az emberekhez. Azért tesz így, hogy a föld lakói - elsatnyult érzékeik és homályos, földi befogadó készségük ellenére is - képesek legyenek szavai megértésére. Ebben mutatkozik meg Isten leereszkedése, aki ott találkozik az emberrel, ahol az éppen van. Az egyszerűségében tökéletes Biblia nem ad választ Isten nagy eszméire, mert a végtelen eszme nem fejezhető ki pontosan a gondolat vé-

ges eszközével. Sokan úgy gondolják, hogy a Biblia kifejezései túlzottak, valójában azonban még ezek az erős kifejezések is megtorpannak a gondolat nagyszerűsége előtt, melyet közvetíteniük kell, noha az író a lehető legkifejezőbb nyelvezetet választotta a legmagasabb iskola igazságainak közvetítésére. A bűnös ember tekintete a mennyei dicsőség világosságának árnyékát képes csak elhordozni (121. Levél, 1901).

SENKI NE MONDJON ÍTÉLETET ISTEN IGÉJE FELETT!

Mind az imaházban (Battle Creek), mind a főiskolán az ihletettség kérdéséről volt szó. Néhányan fontosnak tartották azt mondani, hogy a Szentírás egyes részei ihletettek, más része viszont nem. Az Úr feltárta előttem, hogy nem Ő ihlette a Review-ban [Az utalás olyan cikksorozatra vonatkozik, melynek írója szerint az ihlettségnek „különböző fokai” vannak. Lásd: Review and Herald, 1884. január 15. - Szerkesztők.] megjelent, ihletettségről szóló cikkeket, és hogy azoknak a főiskola ifjúságával való megismertetését sem helyeselte. Amikor emberek bírálni kezdik Isten Igéjét, szent területre lépnek. Sokkal jobban tennék, ha félnének és rettegnének, s bölcsességüket bolondságként rejtegetnék. Isten egyetlen embert sem hívott el arra, hogy Igéje felett ítéletet mondjon azáltal, hogy egyes dolgokat ihletettnek nevez, másokat pedig nem. A bizonyágtételekkel hasonlóképpen bántak, és mindez nem Istentől van (22. Levél, 1889).

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyágtételek, 5. kötet, 103-110; 140-145. (Sátán ügynökei; Járjunk-e spiritiszta orvoshoz)

Sátán ügynökei

Sátán férfiakat és nőket használ fel arra, hogy vonzóvá tegye a bűnt. Alaposan kioktatja ügynökeit a bűn álcázására, hogy sikeresen rontsák meg az embereket és fosszák meg dicsőségétől Krisztust. Ügynökei segít-

ségével a világhírűség angyalának tünteti fel magát. A Szentírás rombolónak, az atyafiak vádolójának, csalónak, hazugnak, kínzóknak és gyilkosnak nevezi. Akkor a legsikeresebb, amikor hitvalló keresztényeket használhat fel ördögi céljaihoz. S minél nagyobb a tekintélyük, minél magasabb a pozíciójuk, minél inkább hangoztatják, hogy sokat tudnak Istenről és szolgálatáról, annál eredményesebben használhatja fel őket. Aki bűnre csábít, mind az ő ügynöke.

Az egyik húsvéti tábori összejövetelen olyan férfit hívtam fel figyelmeztetésre az Úr, aki több asszonnyal és gyermekkel aludt együtt egy sátorban. Míg Istenhez könyörögtem, élesen eszembe juttatták az évekkel ezelőtt nyert látomást, amikor Nathan Fullert kellett megintennem: akkor régen három férfit mutattak meg nekem, akikkel később találkozni fogok, s akik az istenfélelem leple alatt ugyanazt a bűnös utat járják. Ez az ember volt az egyik közülük, akit most az összejövetelen láttam. Amikor délelőtt bizonyosságot tettem, Isten Lelke nyugodott meg rajtam, de akkor nem említettem egyéni eseteket. Később, még aznap, félreérthetetlenül átláttam kötelességemet és bizonyosságot tettem. Ezt az esetet emeltem ki, amelyre az apostol utasít: a gonosznak még a látszatát is kerüljük el. Ez a férfi, míg látszólag megtartotta a negyedik parancsot, megtörte a hetediket. Ennek a csalásnak a segítségével több asszonyt gyűjtött maga köré, akik helyről helyre követték, ahogyan a hű feleségnek kell követnie férjét.

Különleges népnek tartanak minket, elveink és hitünk minden más felekezettől megkülönböztetnek bennünket. Ha nem élünk külön módon, ha nem más a jellemünk, mint a világ fiaié, akkor ujjal mutogatnak majd ránk, s így szólnak: „Ezek a hetednapi adventisták, ezek tartják meg vasárnap helyett a hetedik napot.” Az előbb említett személyek miatt mindazokat megbélyegzik, akik lelkiismeretesen megtartják a hetedik napot. Mennyivel jobb lenne, ha senki nem tettetné az igazságos életet, hanem engedelmessé válna az igazságnak!

Kifejezetten kötelességemnek tartottam, hogy az Úr nevében megrójam ezt a férfit, és felszólítsam a vele levő asszonyokat, hogy különüljenek el tőle, vonják vissza a méltatlanra pazarolt bizalmukat, mert boldogtalanság és romlás vár azon az ösvényen, amelyre léptek. A mennyei jegyzőkönyv a következőképpen tanúskodik e férfiról: „Csaló, házasságtörő, betolakodik a házakba, és tudatlan nőket nyer meg magának.” Hogy hány

lelket pusztít el Sátán az álokoskodásával, az csak az ítéletnapon fog kiderülni. Az ilyen férfiakat meg kellene fenýíteni és eltiltani, hogy ne hozzanak továbbra is szégyent Isten ügyére.

Amint közeledik a vég, egyre sýrýsödnek körülöttünk a veszedelmek és csapdák. Elégtelenné válik a pusztá vallásosság. Élő összeköttetésben kell lennünk Istennel, hogy lelki tisztánlátással rendelkezünk a gonoszság felismerésére, mert a legcsalárdabb és legtitkosabb utakon csempészik be a legsúlyosabb bűnöket, akik azt állítják magukról, hogy megszentelődtek és már képtelenek a bűnre. Ezek közül sokan naponta vétkeznek, romlott a szívük és az életük. Önélégültek és álszentek, az igazság saját mértékét állítják fel, de a Biblia mértékét közelről sem ütik meg. Bár magas tisztségekre tartanak igényt, távol állnak az ígélet szövetségétől. Csak Isten könyörülete túri el romlottságukat, nem pusztítja el őket, hanem még mindig a bocsánat lehetőségének határán belül tartja őket. De ők szüntelenül visszaélnék Isten türelmével, s elbizakodottá váltak kegyelme miatt.

A. úr olyan hittételeket terjeszt, amelyek megfertőzik Isten templomát. Vajmi kevés a remény számára. Olyan régóta csalja már magát, s annyi ideje vezet félre másokat is, hogy csaknem teljesen Sátán uralkodik a gondolatain és testén. Ha le tudjuk tépni róla a hamisság palástját, ha leleplezzük gonosz szándékait és gondolatait, hogy ne vezessen többé másokat is a pokol ösvényeire, ez minden, amit vele kapcsolatban megtehetünk.

Először meggyűlölte Isten figyelmeztetéseit, aztán szembeszállt velük, mert Isten szent törvényének fényét vetették gonosz útjára. A bűn elvakító hatalmának egyik legszomorúbb bizonyítéka, hogy hónapok és évek múlhatnak el, s a bűnös mégsem ébred bűnbánatra. A. úr csökönyös következetességgel folytatja útját lefelé a lejtőn, nem bántja a lelkiismeret, nem retteg a menny bosszújától. Megelégszik annyival, hogy hazugsággal és csalással el tudja leplezni bűnét. Kihalt belőle a helyes és a helytelen világos ismerete. Olyan aratás előtt áll, amelyet rémülettel fog betakarítani.

A legszörnyűbb, hogy ez az ördögi tevékenység Jézus Krisztus képviselőjének leple alatt folyik. A világosság angyalának öltözött egyetlen bűnös is felmérhetetlen kárt tud okozni. Sötét és félelmetes terveket szőnek, hogy éket verjenek férj és feleség közé. Az apostol így szólt erről: „Ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, s megnyernek maguknak

olyan nőket, akiket vétkek terhelnek és mindenféle vágy hajt.” (II. Tim. 3:6) Ezek a buja emberek befurakodnak a tisztességes házakba is, és csaló ügyeskedésükkel, cselszövésükkel rossz útra vezetik még a lelkiismeretes embert is. Kárhozatos tévtanokat fogadnak el igazságként. Igaz tettekként a legvisszataszítóbb bűnöket követik el, mivel megzavarják és eltompítják lelkiismeretüket.

Ez a férfi csak azért fogadta el a népszerűtlen hittételt, az Úr szombatját, hogy tisztességes külsőt öltson vallásos életére. Kiadványainkban ugyan félreérthetetlenül megfogalmaztuk nézeteinket, ám ő sutba dobta ezeket, és saját szennyező tévtanaival keverte az igazságot. Azt próbálta elhitetni másokkal, hogy Isten új világosságot adott neki a Biblia felől. Annak szétkürtölésével, hogy nagyszerű világosságot hoz népünk számára a negyedik paranccsal és hasonló igazságokkal kapcsolatban, a gyanútlan előtt azt a látszatot keltette, hogy valóban Isten vezeti. Mihelyt azonban elnyeri a bizalmat, nekilát ördögi munkájának, elferdíti az Írások valódi jelentését. Azt próbálja kimutatni, hogy az Isten ígében elítélt házasságtörés mást jelent, mint ahogyan általánosan elfogadják. Az asszonyokkal igyekszik elhitetni, hogy nem sérti Istent, ha házassági fogadalmukhoz hűtlenek, s nem vallja be, hogy ez a hetedik parancs megszegése lenne. Sátán örül, ha látja, hogy bűnösök csatlakoznak a gyülekezethez hitvalló szombattartókként, olyanok, akik eltűrik, hogy ő uralja gondolkodásukat és testüket. Mások félrevezetésére és megrontására használja fel őket.

Romlott korunkban sok olyan emberrel találkozunk, akiket annyira elvakított a bűn, hogy az erkölcstelen élet mellett döntenek, mert az felel meg szívük egyre inkább megromlott hajlamainak. Ahelyett, hogy belenéznének a tükörbe, Isten törvényébe, s ehhez a mértékhez emelnék fel szívüket és jellemüket, megengedik Sátán eszközeinek, hogy az ő lobogóját tűzzék ki szívükben.

A romlott emberek könnyebbnek tartják, ha vétkeik alátámasztására elferdítik a szent írásokat, mintsem lemondjanak bűneikről, és megtisztítják szívüket és életüket. Sokkal több ilyen ember akad, mint sokan képelnék. Sőt, számuk szaporodni fog, amint közelebb érünk a végső napokhoz. Akik nem a Biblia igazságába mélyesztenek gyökereiket, azok közül majd sokakat elvakítanak és megcsálnak. Észrevétlen veszélyek szegélyezik ösvényüket. Egyedüli biztonságuk a virrasztás és az ima lenne. Minél kö-

zelebb húzódunk Jézushoz, annál magasztosabbnak és kívánatosabbnak tartjuk majd Krisztus tisztaságát és ártatlanságát.

Ez a férfi, hogy leplezze romlott életét, s ártalmatlannak tüntesse fel bűneit, példákat hoz fel a Bibliából, amikor istenfélő férfiak buktak el e kísértés miatt. Pál pontosan ilyen emberekkel találkozott, akik minden korszakban a gyülekezet átkai voltak. Milétoszban az apostol összehívta a gyülekezet véneit, és figyelmeztette őket arra, amivel szembe találják majd magukat: „Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra. Azért rendelt titeket ennek élére előljárókul a Szentlélek, hogy igazgassátok az Isten egyházát, melyet tulajdon vérével szerzett meg. Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok törnek rátok és nem kedveznek a nyájnak. Sőt még köztetek is támadnak olyanok, akik csalárd beszéddel magukhoz akarják csábítani a tanítványokat. Őrökdjetek tehát, és véssétek emlékezetetekbe, hogy három éven át éjjel-nappal szüntelenül, könnyek közt intettem mindegyikötöket.” (Ap. csel. 20:28-31)

Aki vallja az igazságot, s mégis naponta megsérti azt tisztátalan életével, az Sátán szolgájává válik, és sokakat romlásba sodor. Ezek az emberek a bukott angyalokkal tartanak kapcsolatot, segítségükkel uralkodnak mások életén. Ha Sátán elbűvölő hatalma rátelepszik valakire, az elfeledi Istent, és a romlott szándékú embert magasztalja fel. Ezek a félrevezetett emberek titkos bűnöket gyakorolnak, erényeknek beállítva azokat. Valóban feltehetjük az apostol galáciabeliekhez intézett kérdését: „Ki igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak? Titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Jézus Krisztust.” (Gal. 3:1) A hitetlenségben és erkölcstelenségben mindig igézet rejlik. Csalásnak esik áldozatul a gondolkodás, azért nem tud következetesen érvelni. A lelki látás elhomályosul, s az addig kifogástalan erkölcsű embert megzavarja Sátán ügynökeinek csaló okoskodása, akik a világosság hírnökeinek vallják magukat. Ha nyíltan lépnének fel, s úgy közelítenék meg áldozataikat, pillanatnyi habozás nélkül visszautasítanák őket. De először csak a rokonszenv elnyerésére törekcsenek, hogy bizalmat keltsenek maguk iránt mint Isten hú, önfeláldozó szolgái. Csak ezután fognak hozzá félrevezető tevékenységükhöz. Isten különleges hírnökeinek álcázva próbálják letéríteni az embereket a feddhetetlenség ösvényéről, amit úgy érnek el, hogy érvénytelennek tüntetik fel Isten törvényét.

Ha lelkészek élnek vissza így a bizalommal, annyival vétkesebbek a közönséges bűnösnél, amennyivel magasabb a hivatásuk. Isten napján, amikor megnyílik a mennyei jegyzőkönyv, számos lelkész nevére bukkanunk majd, akik csak tettették, hogy tiszta a szívük és az életük, de visszaélve helyzetükkel, Isten törvényének megrontására csábították az embereket.

Amikor férfiak és nők Sátán megrontó hatalma alá kerülnek, majdnem lehetetlenné válik kimenteni őket ebből a borzalmas csapdából, hogy újra tisztán gondolkodjanak, és világosan felfogják Isten kívánalmait. Megcsalt értelmük előtt Isten szolgája igazolta a bűnt, azért soha többé nem tekintenek arra olyan utálattal, mint Isten. Ha az erkölcs értékét veszti valakinek a gondolkodásában, annak ítélőképessége fonákká válik, s a bűnt helyénvalónak, a helyénvaló dolgokat pedig bűnnek látja. Másokat is megront az olyan emberrel való érintkezés, akinek nem tiszták a hajlamai, szokásai. Sokan csaknem észrevétlenül veszik át az erkölcstelen nézeteket és elveket.

Ha az erényes, erkölcsös emberek társasága helyett a tisztátalan életűek társaságát választjuk, ez biztos jele annak, hogy felfogásunk és szokásaink azokéval egyeznek, és az erkölcs alacsonyabb fokára zuhantunk. Ezek a megcsalt és elvakult lelkek ezt nevezik a lelkiület magasztos és szent egységének, lelki összhangnak. Az apostol azonban az „égi magaságok gonosz szellemeinek” nevezi ezt, amelyek ellen minden erőnkkel harcolnunk kell.

Amikor a nagy Csaló munkához lát, az istenfélelem tettetésével beférkőzik az emberek bizalmába, majd agyafúrt, félrevezető szellemével viszi végbe terveit. Az ilyen, veszélyes gondolkodású emberekkel barátkozva az asszonyok megszokják a tisztátalan légkört, és csaknem észrevétlenül ugyanaz a lelkiület itatja át őket. Elveszítik szabadságukat, és csábítóik árnyaivá válnak.

Akadnak, akik azt állítják, hogy új világosságot hoznak, s hitújítóknak kiáltják ki magukat. Nagy tekintélyre tesznek szert olyan körökben, ahol az a meggyőződés terjedt el, hogy Isten népe tévúton jár, és olyanok között is, akik elégedetlenek a gyülekezet lelkiiségével. Az utóbbiak igaz, becsületes szívvel kívánják a javulást, a magasabb színvonalú lelki életet. Ha Krisztus szolgálói eléjük tárnák a tiszta, romlatlan igazságot, elfogadnák azt, s engedelmeskedve megtisztulnának. De Sátán, aki mindig éber, a

jobb után vágyó lelkek nyomába szegődik. A hitújító magasröptű nyilatkozatával közelíti meg ezeket az embereket, s még messzebb vonja őket a világosság ösvényétől.

Elképzelhetetlen az a kiábrándultság és romlás, amely a laza erkölcsök nyomában jár. A Földet beszennyezik lakosai. A bűn mértéke már majdnem betelt, de ami a legsúlyosabb büntetést vonja maga után, az a gonoszságnak a szentség palástja alatti művelése. A világ Megváltója sohasem taszítja el az őszinte bűnbánatot, bármekkora legyen is a bűn, de elítéli a farizeusokat és szemfogatókat. A nyíltan bünt elkövető reménye nagyobb, mint az álszenteké.

„Ezért engedi meg Isten, hogy súlyos tévedésbe essenek és higgyenek a hazugságoknak. Így mindazoknak, akik nem hajlottak az igazságra, hanem a gonoszságban telt kedvük, ítéletben lesz részük.” (II. Thessz. 2:11-12) Ez a férfi és akiket félrevezetett, nem hajlanak az igazságra, és a gonoszságban telik kedvük. S mi lehetne súlyosabb tévedés, mint azt képzelni, hogy az erkölcstelenségben és a házasságtörésben nincs semmi Istennek nem tetsző. A Biblia számos figyelmeztetést tartalmaz az ilyen bűnök ellen. Pál ír Titusznak azokról, akik „hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert utálatra méltók, konokok és semmi jótetre sem alkalmasak” (Tit. 1:16). „Akadnak a nép között hamis próféták is, amint közöttetek is lesznek tévtanítók, akik kárhozatos eretnenségeket terjesztenek, megváltó Urunkat megtagadják és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társakul a kicsapongásban, és miattuk becsmérlik majd az igaz utat.” (II. Pt. 2:1-2) Nem azokra utal itt, akik nyíltan hangoztatják, hogy nem hisznek Krisztusban, hanem azokra, akik állítják, hogy hisznek az igazságban, de gonosz jellemükkel gyalázatot zúdítanak rá.

„Kapzsiságukban hízelgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket. De régóta készen áll számukra az ítélet. Kárhozzátásuk nem alszik el... Ezek azonban, akárcsak a természettől elfogásra és levágásra szánt állatok, azt káromolják, amit nem ismernek. El is pusztulnak majd, éppúgy, mint azok, és megkapják gonoszságuk jutalmát. Élvezetnek tartják a mindennapos mulatozást, undokságok és fertelmek, akik kéjelegnek csalárdóságukban, amikor veletek lakmároznak. Szemük házasságtörő vággyal teli, és éhezi a bünt. Az ingatag lelkeket megtévesztik. Szívük kapzsisághoz szokott. Az

átok fiai ők! Elhagyták az egyenes utat, és eltévedtek. Bosor fiának, Bálámnak útját járják, aki igazságtalan bérre áhítozott...

Elapadt források ők, vihartól hajszolt fellegek, akikre a sötét alvilág vár. Hiúsággal teli szavakat hangoztatva, világosságukkal s azzal dicsekedve, hogy ismerik és szeretik az igazságot, buja testi kívánságokra ingerlik azokat, akik csak a minap szabadultak ki a tévelygők közül." (II. Pt. 2:3, 12-15, 17-18)

E romlott korban, amikor ellenségünk, az ördög „ordító orozslánként jár szerte, keresve, kit nyeljen el" (I. Pt. 5:8), szükségesnek tartom fölemelni figyelmeztető szavamat. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek! Sok ragyogó tehetségű ember Sátán szolgálatába állította képességeit. Milyen figyelmeztetést adhatnék a népnek, amely vallja, hogy kijött a világból, elhagyta a sötétség dolgait, s Isten törvényeinek őrizője, mégsem terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. Sokan tisztátalan gondolatokat, szentségtelen képzelgéseket, megszenyeletlen kívánságokat és alantas ösztönöket melengtetnek magukban. Isten gyűlöli az ilyen fa gyümölcsöt. A tiszta és szent angyalok borzadva tekintenek ezeknek az embereknek a viselkedésére. Az ellenség azonban örvendezik. Ó, bárcsak a férfiak és nők meggondolnák, milyen következményekkel jár, ha áthágnak az Úr törvényét! Isten nevének meggyalázása és az ember átka ez bármilyen körülmények között. Annak kell tekintenünk, ha mégoly tetszetősen álcázott is, és bárki emberfia legyen is az elkövető.

Mint Krisztus követe, felszólítalak benneteket, akik a jelenvaló igazságot valljátok, hogy azonnal utasítsatok vissza mindenféle tisztátalan közeledést, s hagyjátok el azok társaságát, akik tisztátalanul élnek és beszélnek. Undorodjatok ezektől a bűnöktől! Meneküljete azoktól, akik beszélgetés közben ilyen vágányokon hagyják kalandozni gondolataikat, „mert a szív teljességéből szól a száj" (Mt. 12:34).

Mivel sokasodnak a szennyes bűnök a világban, s már a gyülekezet ajtaján dörömbölnek, figyelmeztetek, ne adjatok teret ezeknek! Forduljatok el a csábítóktól! Bár Krisztus követőjének vallják magukat, az Ellenség emberei. Kölcsönvették a menny ruházatát, hogy jobban szolgálhassák gonosz urukat. Egyetlen pillanatra se adjatok teret tisztátalan, burkolt célzásoknak, mert szennyezik a lelket, amint a szennyvíz bepiszkolja a legtisztább csatornát is, ha keresztülömlik rajta.

Válaszd inkább a nyomort, a szégyent, a barátok elhidegülését vagy

bármilyen szenvedést, mintsem hogy bűnnel szennyezd be lelkedet. Inkább a halál, mint a becstelenség és Isten törvényének megszegése! Ez legyen a jelszavunk. Népünknek, amely Isten szava és igazsága birtokosának vallja magát, a jelenleginél sokkal magasabb lelki színvonalat kell elérnie. A gyülekezetben halogatás nélkül tűzzük napirendre a bűn és a bűnös felfedését, nehogy másokat is megfertőzzenek. Az igazság és tisztaság megköveteli, hogy megtisztítsuk a tábort az Ákánoktól. Mondjátok meg a bűnösnek, hogy hagyja el bűneit, vagy el kell különülnie a gyülekezettől!

Ha majd a gyülekezet tagjai úgy viselkednek, mint a szelíd és alázatos szívű Megváltó, akkor kevesebben hunynak szemet a rossz fölött és kevesebben mentetetik a bűnt. Mindenki igyekszik majd, tudva, hogy az Úr mindent látó szeme előtt nyilvánvaló az élete, s Ő ismeri a legtitkosabb gondolatokat. A túlnyomó többség most nem tudatosítja, hogy minden törvénytaposónak félelmetes elszámoláson kell majd megjelennie Isten ítélőszéke előtt.

Ti, akik olyan nagy világosságot nyertetek, megelégedhettek-e ilyen alacsony színvonallal? Ó, milyen buzgón és szüntelenül kellene keresnünk Isten jelenlétét és az igazság életünkben való megvalósítását most, amikor minden dolgok vége elközelgett, amikor az egész világ Bírója áll az ajtó előtt! Hogyan is tudjátok semmibe venni igazságos és szent kívánalmait? Hogyan hághatjátok át az Úr törvényét közvetlenül a színe előtt? Hogyan táplálhatunk szentségtelen gondolatokat és alantas ösztönöket a szent angyalok és a Megváltó szeme láttára, aki életét adta, hogy megváltson minden bűntől, és jó cselekedetekben buzgó népévé tisztítson meg minket? Ha a Krisztus keresztyétől ragyogó világosságban szemléljük a dolgokat, nem tűnik-e a bűn megvetésre méltónak, és veszélyesnek ahhoz, hogy megengedjük magunknak, amikor az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk?

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézushoz, ha rendezett életekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek, akkor remélhettek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek

maradtok. Ha bizodalmatokban mindvégig szilárdan kitartotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. A Lélek gyümölcsei: „Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény.” (Gal. 5:22-23) Ha Krisztus él bennünk, megfeszítjük a testet, annak kívánságaival és kedvteléseivel együtt.

Járjunk-e spiritiszta orvoshoz?

„Akházia pedig Samáriában a rácson át leesett a tetőről, és betegen feküdt. Ezért követeket küldött ezzel a megbízatással: Menjetek, kérdezték meg Baál Zebubot, Ekron istenét, vajon felépülök-e bajomból? Az Úr angyala azonban így szólt Tesbites Illéshez: Indulj, menj eléje Samária királya követeinek, és kérdezd meg tőlük: Hát nincs Isten Izraelben, hogy Baál Zebubot, Ekron istenét mentek megkérdezni? Ezért ezt mondja az Úr: Többé nem kelsz fel fekvőhelyedről, meg kell halnod.” (II. Kir. 1:2-4)

Ez az elbeszélés szemlélteti Isten rosszállását azokkal szemben, akik elfordulnak tőle és sátáni ügynökökhöz folyamodnak segítségért. Akháb király Isten büntetéséből elesett, s fia, Akházia követte őt a trónon. Jellemtelen volt, s csak gonoszságot cselekedett Isten színe előtt. Apja és anyja útjain járt, és bűnre vitte Izraelt, akárcsak az apja. A lázadó király bűneit gyorsan követte a büntetés: a Moáb ellen viselt háború és életveszélyes állapota Isten haragját bizonyították.

Pedig mennyit hallott és látott a Magasságos csodálatos tetteiből apja életében! Isten bizonyítékát adta a hitehagyott Izrael iránti szigorának és féltésének. Akházia minderről tudott, mégis úgy élt, mintha ezek a félelmetes valóságok, sőt apja ijesztő végzete is gyermekmesék lettek volna. Ahelyett, hogy megalázta volna szívét az Úr előtt, élete legvakmerőbb istentelenségét kockáztatta meg: megparancsolta szolgálóinak, hogy kérjenek tanácsot a Baál Zebubtól, vajon meggyógyul-e.

Ekronbálványaa mendemonda szerint papjai közvetítésével megjósolta a jövő eseményeit. Sokan még messze földről is hozzá fordultak. Ezek a jóslatok és értesülések közvetlenül a sötétség fejedelmétől származtak. Sátán hozza létre és tartja fenn a bálványok tiszteletét, hogy elterelje Istenről az emberek gondolatait, s hamisság és sötétség uralkodjék rajtuk.

Akházia bűnének és büntetésének története elrettentő példa, amelyet senki nem hagyhat figyelmen kívül büntetlenül. Bár ma nem tisztelünk pogány bálványokat, mégis ezek imádkoznak Sátán templomában, ugyanolyan kétségbevonhatatlanul, mint Izrael királya tette. A pogány bálványimádásnak ugyanaz a lelkülete él ma is, bár finomabb és vonzóbb alakot öltött. Szomorú, hogy napról napra rohamosan csökken a biztos prófétai beszédbe vetett hit. Emiatt azután babonáság és ördögi varázslás bűvöli el az emberek gondolkodását. Mindaz, aki nem kutatja buzgón a Szentírást, és nem veti alá élete valamennyi kívánságát és célját az Ige csalhatatlan mércéjének, s aki nem keresi imában Isten akaratát, egészen biztosan el fog tévelyedni a helyes útról, és az ellenfél csalásainak esik áldozatul.

A pogány jósk mai megfelelői a szellemidéző médiumok, látnokok és jóvendőmondók. Ugyanazok a titokzatos hangok, amelyek Ekronban és Endorban szóltak, hamisságaikkal ma is félrevezetik az embereket. A sötétség fedelme csak új álruhát öltött. A pogány istentiszteletek misztériumait felváltották a titkos társaságok és szeánszok, napjaink varázslóinak titokzatos jelenései és csodái. Kijelentéseiken kapva kapnak az emberek, azok, akik visszautasítják Isten Igéjének, Lelkének világosságát. A régi varázslókról ugyan gúnyosan beszélnek, a főcsaló mégis diadalmasan kacag, amikor a mai emberek behódnak más alakot öltött bűvészetének.

Ügynökei ma is állítják, hogy betegeket gyógyítanak meg. Hatalmukat elektromosságnak, magnetizmusnak és úgynevezett „hasonszenvi orvoslásnak” tulajdonítják. Valójában nem mások ezek, mint Sátán csatornái, segítségükkel babonázza meg az emberek testét és lelkét.

Időről időre lelkészekről és egyháztagoktól kapok leveleket, akik arról tudakozódnak, hogy helytelennek tartom-e, ha szellemidéző és látnok orvosokhoz fordulnak. Sátán ügynökei annyira elszaporodtak, annyira általánossá vált hozzájuk fordulni tanácsért, hogy szükséges a figyelmeztetés.

Isten értelmet adott nekünk, hogy megismerhessük az egészség törvényeit. Kötelességünké tette, hogy testi erőnket a lehető legjobb állapotban őrizzük meg, s így Istennek tetsző szolgálatot végezhesünk. Akik nem hajlandók a gyakorlatban alkalmazni a világosságot és tudást, amit Isten könyörületesen elérhetővé tett, azok lelki és testi életük fejlesztésének egyik Istentől kapott módját utasítják vissza. Olyan területre lépnek,

ahol Sátán csalásainak teszik ki magukat.

Ebben a keresztény korban, ebből a keresztény nemzetből sokan ördögi lelkekhez fordulnak ahelyett, hogy az élő Istenre bíznák magukat. Az anya, aki gyermeke betegágya mellett virraszt, felkiált: „Nem telik több tőlem. Nincs orvos, aki meggyógyítaná a gyermekemet?” Felhívják a figyelmét valamelyik látnok vagy magnetikus gyógyító csodálatos eseteire, s ő rábízta szeretett gyermekét, olyan bizonyosan helyezve őt Sátán kezébe, mintha csak maga a gonosz állna mellette. Gyakran megtörhetetlennek látszó ördögi hatalom uralja a gyermek későbbi életét.

Sokan restek erőfeszítéseket tenni, hogy elsajátítsák az élet törvényének ismeretét és az egészség visszaszerzését szolgáló egyszerű eszközök alkalmazását. Helytelen felfogásuk van az életről. Amikor a természet törvényei áthágásának betegség lesz a következménye, nem a hibákat igyekeznek kiküszöbölni, majd Isten áldását kérni, hanem orvosokhoz fordulnak. Ha visszanyerik az egészségüket, minden dicsőséget a gyógyszereknek és az orvosoknak tulajdonítanak. Mindig készen állnak az emberi erő és bölcsesség bálványozására, csak egyetlen istent látszanak ismerni, a teremtményt – aki por és hamu.

Fültanúja voltam, amikor egy anya hitetlen orvosnak könyörgött, hogy mentse meg gyermeke életét, amikor azonban kérleltem, hogy forduljon segítségért mindenható Orvosunkhoz, aki a legbetegebbet is meggyógyítja, ha hittel jön hozzá, türelmetlenül hátat fordított. Ez Akházia lelkületének megnyilvánulása volt.

Veszélyes megbízunk olyan orvosokban, akik nem félik Istent. Az isteni kegyelem hatása nélkül az ember „mindennél csalárdabb és gonosz” (Jer. 17:9), önmagasztalás a célja. Hallatlan bűnök rejtőznek az orvosi hivatás leple alatt és hallatlan csalásokat hagynak jóvá. Lehet az orvosnak kiváló az értelme és bámulatos a jártassága, még ha jelleme elhanyagolt is, és tevékenysége ellenkezik az élet törvényeivel. Az Úr, a mi Istenünk biztosít minket arról, hogy várva várja, mikor lehetne kegyelmes irántunk. Felszólít, hogy forduljunk Őhöz a nyomorúság idején. Miért bízunk hát emberekben, ha közvetlenül Istenhez folyamodhatunk?

Gyertek velem ebbe a betegszobába! Családapa fekszik itt, aki áldás az emberekre és Isten ügyére. Hirtelen betegség támadta meg. A láz tüze megemészteni látszik őt. Tiszta vizet kíván, hogy megnedvesítse ajkát,

hogy oltsa égő szomját, hűtse lázas homlokát. De nem, az orvos eltiltotta a vizet. Erős italt rendelt élénkítésül, ami csak olaj a tűzre. Értőn alkalmazva az áldott, ég adta víz eloltaná az emésztő tüzet, de félretették azt a mérgező gyógyszerek kedvéért.

A természet küzd jogaiért, de végül is feladja a harcot, s a halál szabaddítja meg a szenvedőt. Isten azt kívánta, hogy ez az ember éljen és a világ áldására legyen, de Sátán eltökélte, hogy elpusztítja, s az orvos közreműködésével siker koronázta tervét. Meddig tűrjük még, hogy így oltsák ki legértékesebb világosságainkat?

Akházia a Baál Zebubhoz küldte szolgálait Ekronba, de a bálvány üzenete helyett Izrael Istenének kárhoztatását hallotta: „Az ágyból, melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz.” (II. Kir. 1:4) Krisztus bízta meg Illést, hogy a hitehagyott király tudomására hozza akaratát. Az Úr okkal neheztelt Akházia istentelensége miatt. Mi az, amit Krisztus nem tett meg a bűnös szívének megnyeréséért, azért, hogy tántoríthatatlan bizalmat keltsen benne? Évszázadokon át a legelnézőbb jóindulattal és példa nélkül álló szeretettel vette körül népét. Az ősatyák idejétől kezdve bebizonyította, hogy „az emberek fiaiban lelte gyönyörűségét” (Péld. 8:31). Mindig segítője volt azoknak, akik keresték Őt. „Minden szenvedésükben velük szenvedett, és orcájának angyala megszabadította őket; szeretetében és irgalmában megváltotta őket.” (Ésa. 63:9) Izrael mégis elpártolt Istentől, és az Úr legkeserűbb ellenségéhez fordult segítségért.

A hébereké volt az egyetlen nemzet, amely az igaz Isten ismeretének örvendezett. Amikor Izrael királya a pogány jósdába küldött tudakozódn, akkor azt hirdette a pogányoknak, hogy jobban bízik bálványaikban, mint népének Istenében, a menny és föld Teremtőjében. Akik ma vallják, hogy ismerik Őt, ugyanúgy szégyent hoznak Istenre, amikor elfordulnak az erő és bölcsesség forrásától, hogy a sötétség hatalmaitól kérjenek segítséget vagy tanácsot. Ha Isten haragra gerjedt a gonosz, bálványimádó király lépése miatt, hogyan nézhet azok hasonló tetteire, akik szolgálóiknak vallják magukat?

Miért nem akarnak az emberek abban bízni, aki teremtette őket, és aki egyetlen érintésével, szavával, pillantásával meggyógyíthat minden betegséget? Ki más lenne méltó a bizalmunkra, mint aki oly hallatlan áldozatot hozott megváltásunkért? Jakab apostol által az Úr határozott uta-

sítást adott kötelességünkről betegség esetén. Amikor az emberi segítség nem használ, Isten lesz népének segítője. „Beteg valaki köztetek? Hívassa a gyülekezet véneit. Imádkozzanak fölötte s kenjék meg olajjal az Úr nevében: a hitből fakadó imádság megtartja a beteget és az Úr felsegíti őt.” (Jak. 5:14-15) Ha Krisztus hitvalló követői tiszta szívvel annyira hinnének Isten ígéreteiben, mint amennyire Sátán ügynökeiben bíznak, akkor testben és lélekben tapasztalnák a Szentlélek életadó erejét.

Isten nagy világosságot adott népének, a kísértés mégis elérhet bennünket. Ki az közületek, aki Ekron isteneitől kér segítséget? Még a szombatünnepelő adventisták között is milyen gyakran felismerhetjük ezt a lelkületet. Nézzük meg e képet – nem a képzelet szülötte: ez a nyomorék férfi – látszólag igen lelkiismeretes, de valójában vakbuzgó és öntelt ember – nyíltan megveti az élet és egészség törvényeit, amelyek elfogadására isteni kegyelem vezette népünket. Étélét úgy kell elkészíteni, hogy kielégítse beteges farkasétvágyát. Ahelyett, hogy egészséges ételeket fogyasztana otthon, éttermekbe jár, mivel ott féktelenül kielégítheti étvágyát. A mértékletesség védelmezője, de semmibe veszi annak alapelveit. Ez a férfi a megromlott étvágy templomában imádkozik. Ereje, amely megszentelve és nemesedve Isten dicsőségét szolgálhatná, elfogy, és így leromolva alig alkalmas valamire. A természet törvényei megsértésének többek között ingerlékenység, zavaros gondolkodás és túlfeszített idegek a következményei. Ez az ember hasznavehetetlen és megbízhatatlan lett.

Nemtetszését váltja ki, ha valaki bátran és becsülettel figyelmezteti e veszélyre. A legenyhébb ellenállás, szemrehányás felháborítja harcias természetét. Most segítség kínálkozik számára olyan valakitől, akinek hatalma a boszorkányság médiumán keresztül érvényesül. Mohón kap rajta, nem kímélve időt és pénzt, hogy biztosítsa magának a felajánlott szolgálatot. Felületessé, elfogulttá vált. A varázsló hatalmát dicséri, és másokat is arra sarkall, hogy a segítségét keressék. Izrael Istene megszegyenül, ellenfelének hatalmát pedig tisztelik és dicsőítik.

Krisztus nevében szólok: Maradjatok a kezdettől táplált hitetek mellett! Kerüljétek a közönséges és hiábavaló locsogást! Ahelyett, hogy boszorkányságban bíznátok, higgyetek az élő Istenben. Átkozott az ösvény, mely Endorba vagy Ekronba vezet! A tiltott területre lépő láb megbotlik és el is esik. Van Isten Izraelben, akivel minden elnyomottra szabadulás

vár.

Veszélyes eltérni az Úr utasításaitól, akár a legkisebb mértékben is. Amikor letérünk a kötelességteljesítés világos ösvényeiről, olyan eseménysorozat veszi kezdetét, amely egyre távolabb sodor a helyes útról. Szükségtelen a meghitt kapcsolat azokkal, akik nem tisztelik Istent – elcsábítanak minket, mielőtt észbe kapnánk. Attól tartunk, hogy megsértjük világi barátainkat, ha kifejezzük hálánkat Isten iránt, és elismerjük, hogy Tőle függünk. Szorosan Isten ígéje mellett kell maradnunk. Szükségünk van figyelmeztetéseire és bátorítására, feddéseire és ígéreteire; arra a tökéletes példára, amely egyedül Megváltónk életében és jellemében nyilvánult meg.

A kötelességteljesítés útján Isten angyalai védelmezik népét, de nincs biztosítékuk e védelemről azoknak, akik készakarva Sátán területére merészkednek. A főcsaló ügynöke bármit megígér és megtesz, hogy elérje célját. Nem számít, hogy spiritisztának, „elektromos orvosnak”, vagy „magnetikus gyógyítónak” nevezi-e magát. Megtévesztő színleléssel nyeri meg a gyanútlanok bizalmát, úgy tesz, mintha ismerné a hozzá fordulókat életét, megértené nehézségeiket és bajaikat. Világosság angyalának adja ki magát, de szívében sötétség honol. Mély érdeklődést színlel a tanácsért hozzá forduló asszonyok iránt. Azt mondja nekik, hogy minden bajuk gyökere a boldogtalan házasságban rejlik. Ez nagyon is igaz lehet, de az efféle tanács mit sem javít a helyzeten. Azt mondja nekik, hogy szeretetre és megértő szívre van szükségük. Mély érdeklődést színlel jólétük iránt, ezzel megbabonázza tudatlan áldozatait, megbűvöli őket, akár a kigyó a madarat. Rövidesen teljesen a hatalmába kerülnek, és az ijesztő következmény: bűn, gyalázat és romlás.

Sokan vannak a bűn munkásai. Szétdúlt otthonok, bemocskolt hírnevek és megtört szívek jelzik útjukat. De minderről vajmi keveset tud a világ. Továbbra is új áldozatokat követelnek, és Sátán ujjong a pusztuláson.

A látható és láthatatlan világ szoros kapcsolatban áll egymással. Ha fellebbenthetnénk a fátylat, gonosz angyalokat látnánk, amint sötétséget igyekeznek terjeszteni körülöttünk. Teljes erejüket a félrevezetésre és pusztításra fordítják. A gonosz lelkek körülveszik, befolyásolják és segítik a gonosz embereket. Ezzel szemben a hit és ima embere Isten irányítására bízza lelkét, Isten angyalai hoznak neki világosságot és erőt a mennyből.

Senki sem szolgálhat két Úrnak. A világosság és a sötétség nem éle-
sebb ellentétek, mint Isten szolgálata és Sátán szolgálata. Illés próféta va-
lódi fényben mutatta ezt be, amikor félelmet nem ismerve szólította fel
a hitehagyott Izraelt: „Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt, ha pedig a Baál,
kövessétek azt!” (1. Kir. 18:21)

Aki átadja magát a sátáni varázslatnak, nagy haszonnal dicsekedhet,
de ez még nem bizonyítja, hogy tette bölcs vagy biztonságos volt! Mit ér
vele, ha meghosszabbítja életét? Mit ér az ideiglenes nyereség? Kifizető-
dik-e végül, ha semmibe vesszük Isten akaratát? E látszólagos nyereség
idővel jóvátehetetlen kárnak bizonyul. Egyetlen olyan korlátot sem léphe-
tünk át büntetlenül, amelyet Isten a védelmünkre állított.

Csak akkor lehetünk biztonságban, ha figyelembe vesszük a régi tájé-
kozási pontokat. A törvényről és a biznyságtételről szólva: akik nem
ezen igék szerint szólnak, azokban nincs világosság.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

Biznyságtétel, 2. kötet, 695-711. (Felelős vagy a nyert fényért)

Az Úr elem tárta P. testvéri esetét. Jó ideje már, hogy szembeszegül
az igazsággal. Nem az a bűne, hogy nem fogadta be, amit őszintén téve-
désnek tartott, hanem, hogy nem kutatott szorgalmasan, s nem ismerte
meg töviről-hegyire, mit is ellenez. Magától értetődőnek vette, hogy a
szombattartó adventisták testülete téved. Ez a nézet nagyon megfelelt
érzéseinek, mert nem látta be annak szükségét, hogy a Szentírás szorgal-
mas, komoly imával végzett kutatásával találja meg a feleletet. Ha ezt tet-
te volna, mára messze túljutott volna jelen álláspontján. Nagyon akadoz-
va fogadta el a bizonyítékot, s nagyon hanyag, hogy kutatná a Szentírást,
utánanézen, hogyan állnak e dolgok. Pál nem tartotta dicséretre méltó-
nak azokat, akik körömszakadtáig szembeszegültek tanításaival, míg csak
a bizonyíték súlya alatt kénytelenek voltak elfogadni a tanításait, melyet
Istentől nyert.

Pál és Silás jó eredménnyel fáradoztak a zsinagógában Thesszaloniká-
ban. De a hitetlen zsidókat ez nagyon bántotta, azért zendülést szítottak

ellenük, az egész várost lázba akarva hozni. A két odaadó apostol kénytelen volt elhagyni Thesszalonikát, s az éj leple alatt Béreaiba futni, ahol szívesen látták őket. A béreaiak dicséretére mondják: „Ezek már tisztesebbek voltak, mint a thesszalonikaiak. Nagy készséggel fogadták az ígét, és nap-nap után kutatták az írást, vajon a dolgok úgy állnak-e. Sokan megtértek közülük.”

P. testvér nem ismerte fel a kérdés lényegének fontosságát. Nem tartotta kötelességének, hogy – másoktól függetlenül – maga is kutassa, hogy mi az igazság. Nagyra tartotta P. vént, s nem vélte szükségesnek, hogy attól tanuljon, aki szelíd és alázatos szívű. Nem volt tanítható, hanem inkább önhitt. Üdvöztőnk nem dicséri meg azokat, akik az utolsó időkben vonakodnak hinni, amint Tamást se dicsérte meg, aki verte a mellét, hogy ő bizony nem hisz annyi bizonyítéknak, amennyivel a tanítványok rendelkeztek, s amennyinek azok hittek, hogy az üdvöztő valóban feltámadt és megjelent nekik. Tamás így szólt: „Ha nem látom az ő kezén a szegek helyét, és be nem bocsátom ujjamat a szögek helyébe, és a kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmi képen el nem hiszem.” Krisztus megadta Tamásnak a bizonyítékot, amelyről a kételkedő már előbb kijelentette, hogy ragaszkodik hozzá, mégis megrovón mondta neki: „Ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás most már elismerte, hogy meggyőződött. Jézus ekkor így szólt hozzá: „Mivel láttál engem, Tamás, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

P. testvér álláspontja gyöngévé tette őt. Huzamos időn át a szombatot kivéve, csaknem minden ellen hadat viselt. S testvéri közösséget tartott fenn parancsolat rontókkal, akik most is magukénak tartják őt – azok az adventisták, akik keserűn szembeszegültek a negyedik parancs szombatjával. P. testvér nem tudott nekik segíteni; mert maga is habozás terhe alatt nyögött. Sokakat inkább megerősített hitetlenségükben. A segítség, bizonyíték és bátorítás ellenére ez a visszahúzódása nem tetszik az Úrnak, s azok kezét is megerősítette, akik Isten ellen küzdöttek, mivel ellenezték az igazságot.

P. testvér mára már erős lehetne, nemes légkör árasztásának örvendhetne Isten maine-i népe közt, és szeretettel elegyített nagyrabecsülésnek is a munkásságáért. Ő azonban arra az eszmére hajlik, hogy csökönysége különleges erény, ahelyett, hogy olyan bűnnek tartaná, melyből

meg kell térnie. Csak vonakodva tanulja meg, amire Isten tanítani akarja. Nem volt készséges tanuló, nem növekszik, nem tesz szert tapasztalatra a jelen igazságban, mely pedig képesítené, hogy viselje a felelősség terhét, melyet mára már hordozhatna, ha szorgalmasan kihasználta volna a nyújtott világosságot. Olyan időt mutattak meg nekem, mikor P. testvér neki gyürkőzött, hogy fegyelmezze magát, fékezze étvágyát; akkoriban könnyebben türelmes bírt lenni. Addig bármiért dühbe gurult, lobbanékony, ingerlékeny és rosszkedvű volt. Táplálkozásának, s annak, amit ivott, sok köze volt ahhoz, hogy ilyen kedélyállapotok béklyózzák le. Az alantas szenvedélyek uralkodtak el rajta, azok nőttek értelmé emelkedettebb erői fölé. A mértékletesség nagyon P. testvér javára válna; több testmozgásra is szüksége van, hogy jó egészségnek örvendezhessék. Mikor uralkodni próbált magán, növekedésnek is indult, mégsem nyerte el igyekezetével az áldást, melyet akkor nyerhetett volna el, ha korábban kezdte volna.

Ahelyett, hogy Krisztussal gyűjtött volna az igazság számára, hosszú időn át csak visszahúzódott. Nem fejlődött semmire, sőt mások előtt is teljesen elállta az utat, vagyis szétszórt. Tekintélyével és rossz hatásával közvetlen ama munka haladása elé állt, melyet Isten akart végeztetni szolgálival.

P. testvér rendről és szervezetről alkotott elképzelései ellenkeztek Isten rendjének tervével. A mennyben rend uralkodik, s az üdvösség örököseinek azt kell követniük a földön. A halandók minél inkább megközelítik a menny rendjét, annál inkább megközelítik azt az Istennek tetsző állapotot, mely a mennyei ország alattvalóivá teszi őket, és képesítést ad a mennybe való elragadtatáshoz, mellyel Énok rendelkezett elragadtatása előtt.

P. testvér legyen elővigyázatos. Hiányzik belőle a rendszeretet. Nincs összhangban a fegyelemmel, gondossággal és szorgalommal, mely a cselekvés összhangjának és egységének megőrzéséhez szükséges. Lelki élete, korai vallásos neveltetése nagyon ártott drága gyermekeinek, különösen pedig az Isten népének. Nem tett eleget a menny által az apákra, de még inkább Krisztus szolgálóra rótt kötelezettségeknek. Akinek csak halvány fogalma van az apa felelősségéről, hogy bátorítsa és megkövetelje az engedelmességet, a rendet és fegyelmet, az igehirdetőnek, a nyáj pásztorának sem alkalmas. A tátongó hiányosság, mely családjá igazgatását jellemzi,

az tűnik majd szembe nyilvánosabb szereplésében is Isten gyülekezetében. Nem lesz, aki kiküszöbölje a helytelenségeket, mert kellemetlen kötelesség az intés és a komoly felszólítások.

P. testvér családjában alapos változásra van szükség. Nem Istennek tetsző a jelen rendtelenség, s hogy a maguk útját erőszakolják ki, a maguk fejét követik. A családjában uralkodó illetően állapotok szükségszerűen ellensúlyozzák a testvér jó hatását mindenütt, ahol ismerik őt. Azoknak is kedvét szegi, akik segíteni szeretnék őt családjának eltartásában. Ez a hiányossága árt az ügynek. P. testvér nem fegyelmezi gyermekeit. Nem Istennek tetsző a rendetlen, duhaj viselkedésük, faragatlan magatartásuk. Mindez annak következménye, ami a vasárnapünneplő adventisták szerint áldott előjoguk, hogy féktelen szabadosságot élvezzenek. P. testvér és testvérnő szeretnék, ha gyermekeik üdvözülnének; én mégis azt láttam, hogy Isten nem tesz csodát megtérésükért, míg a szülőkön nyugvó e felelősségről olyan kevés fogalmuk van. Isten kötelességeket bízott a két szülőre, melyet azok visszahárítottak rá, hogy csak tessék, végezze el az Úr. Mikor P. testvér és testvérnő átérzi gyermekeikért a felelősséget, mint érezniük kellene, akkor majd összefognak, hogy rendet, fegyelmet és ésszerű, józan féken tartást vezessenek be családjukba.

P. testvér hanyagul viselte-viseli a terheket, melyeket minden családapának viselnie kell. Az lett ennek következménye, hogy az anyára hagyott teher túl nehézé vált. Szívesen kibújtál a gondok és terhek alól mind a családban, mind azon kívül. Mikor Isten félelmében, s az ítélet gondolatától megkomolyodott értelemmel, eltökélten vállalod a terhet, melyet a menny neked szánt – mikor mindent elkövetsz, ami tőled telik, akkor értelmesen, Lélekkel és hittel, tudsz imádkozni, hogy Isten tegye meg gyermekeidért, amit ember nem tud megtenni.

P. testvér nem bánik okosan az anyagiakkal. Nem annyira bölcs belátás irányítja, hanem gyermekeinek követelése és kívánságai. Nem becsüli meg eléggé a kezén átmenő anyagiakat, nem költi körültekintően a legszükségesebbekre, arra, ami kényelmüket és egészségüket szolgálja. E területen az egész családnak javulnia kell. Sok mindenre van szükség a családban a kényelemhez és kellemesebb élethez. A családi ügyekben hiányzó rendszeresség pazarlást szül, és súlyos hátrányokkal vesződéséget. A család minden tagja értse meg, hogy egyéni felelősség nyugszik rajtuk,

hogy megtegyék a magukét a kényelemért, rendért és rendszerességért a családban. Egyikük se ágaskodjék a másik ellen. Lássanak egyesült erővel az egymás buzdításának jó munkájához. Legyenek gyöngédek, hoszútűrők, türelmesek, beszéljenek egymással csöndes, nyugodt hangon, kerüljék a szócsatákat, s mind tegyék meg, ami telik tőletek, hogy könnyítsetek az anya terhein. Nem szabad többé rendetlenségnek uralkodnia, csak, mert mindenki kibújik a kötelesség alól, másokra hagyva, amit maguk meg tudnának, de meg is kellene tenniük. Lehet, hogy ezek apróságok, de ha mind összevesszük, ijesztő rendetlenséget jelentenek, és Isten helytelenítését váltják ki. Az apró ügyek, a jelentéktelen dolgok elhanyagolása, ez mérgezi meg az élet boldogságát. A jelentéktelen dolgok hűségese végzése alkotja a boldogság összességét, amit ez életben elérhetünk. Aki a kicsinyben hű, hű a nagyban is. Aki hűtlen vagy igazságtalan az apróságokban, az lesz a fontos dolgokban is. A család valamennyi tagja értse meg, hogy pontosan mit kell megtenniük a többiekkel egyetértésben. A hatéves gyermektől felfelé mindenki tanulja meg, mit vár el tőlük a család az élet terheinek viselésében.

A gyerekeknek fontos leckéket kell megtanulniuk, s ma még könnyebben meg tudják tanulni, mint később. Isten fáradozni fog szüleik bölcs igyekezetével karöltve e kedves gyermekekért, s bevonja őket tanulónak a Krisztus iskolájába. Jézus azt szeretné, ha a gyerekek elszakadnának a világi hiúságoktól, elhagynák a bűnös élvezeteket, ehelyett az alázatos engedelmisség ösvényét választanák. Ha most eleget tesznek a kegyelmes meghívásnak, ha megváltójuknak fogadják el Jézust, és igyekeznek megismerni az Urat, akkor megtisztítja őket bűneiktől, kegyelmet és erőt is ad nekik.

Kedves P. testvér, ami Maine-ben ragadt rád az ellentétes áramlatokból, nagyon ártalmára volt családodnak. Nem viselkedtél olyan körültekintően, amint Isten elvárja tőled. Nem tanulmányoztátok a családban közösen az igazságot, nem tanítottad gyermekeidet fáradhatatlanul az igazság elveire s Isten parancsolataira, amikor felkelsz, mikor asztalhoz ülsz, mikor útra kelsz, és mikor hazaérsz.

Nem becsülted meg eléggé a hivatásodat, sem mint családapa, sem mint Krisztus szolgálója. Nem teljesítetted lelkiismeretesen, buzgón gyermekeid iránti kötelességedet. Nem szenteltél elég időt családi áhítatra.

S azt sem követelted meg, hogy valamennyien jelen legyenek az áhítaton. A férj neve a ház fejét jelenti. A család valamennyi tagja az apában összpontosul. Ő a törvényadó, s e törvényeket a maga férfias viselkedésével, szigorúbb erényekkel, erőteljességgel, becsületességgel, szavahihetőséggel, türelemmel, bátorsággal, szorgalommal s gyakorlati hasznossággal szemlélteti. Az apa bizonyos értelemben a család papja, ő helyezi este-reggel Isten oltárára az áldozatot. Neki kell serkentenie feleségét és gyermekeit, hogy csatlakozzanak hozzá az áhítatnál, s énekeljenek dicséreteteket. Az apa reggel-este papi szerepének megfelelően vallja be Isten előtt a maga és gyermekei egész nap elkövetett bűneit. A tudomására jutott, de a titkos bűnöket is, melyeket csak Isten szeme lát, be kell vallania. Ez a házi szabály, ha jelenlétében az apa, távollétében pedig az anya, lelkiismeretes komolysággal megvalósítja, áldásnak fog bizonyulni az egész család számára.

Hogy korunk ifjúsága nem vallásosabb hajlamú, annak hiányos nevelésük az oka. A szülők nem gyakorolják a gyermekek iránt a valódi szeretetet, mikor hagyják, hogy indulatosságba merüljenek, vagy büntetlenül túriki el, hogy törvényeik iránt engedetlenek legyenek. Amerre a csemete hajlik, arra dől majd a fa is. Szülők! Túlságosan szeretitek kényelmeteket. Nem vagytok elég alaposak. Lankadatlan igyekezet kell ide – fáradhatatlan őrködés és komoly, buzgó ima. Tartsuk meg gondolatainkat az ima lelkületében, Istenhez emeljen. Igyekvésetekben ne lankadjatok, legyetek buzgó lelkűek, az Úrnak szolgáltok.

Családokban elmulasztottátok tiszteletben tartani a szombat szentségét, hogy arra tanítsátok gyermekeiteket is, és szigorúan meghagyjátok nekik a szombat parancs szerinti megtartását. Lelkiismeretetek nem elég érzékeny, nem elég világos és készséges felismerni a magasztos mértéket, melyet a parancsolattartóknak el kel érniük. Isten segítségetekre siet igyekezetekben, mikor lelkiismeretesen hozzáfogtok e köteleességekhez. Uralkodjatok magatokon; akkor majd jobban tudtok uralkodni gyermekeiteken, ha nevetlenkednek. Hatalmas munka vár rátok, hogy helyrehozzátok a múlt mulasztásait, az Úr mégsem várja el, hogy a magatok erejével végezzétek. Szolgáló angyalok sietnek majd segítségetekre. Ne adjátok fel igyekezeteteket, ne tegyétek félre a terhet, hanem erős akaratral fogjatok hozzá, hozzátok helyre hosszas hanyagságtok mulasztásait.

Legyen magasztosabb felfogásotok Isten szent napjának követelményeiről. Amit csak lehet, végezzetek el a hat hétköznapon, melyet Isten erre adott nektek. Ne lopjátok meg Istent egyetlen órával sem a megszentelt időtől. Az Úr komoly áldást ígér azoknak, akik tiszteletben tartják a szombatot, akik megértik és megvalósítják a szombattartással kapcsolatban rájuk háruló kötelezettségeket. „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a földnek magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj. Mert az Úr szája szól.”

A szombat beköszöntésével, állítsunk őrt magunk, tetteink és szavaink mellé, nehogy azzal lopjuk meg Istent, hogy a magunk céljaira sajátítsuk ki az időt, mely szigorúan véve az Úré. Mi se végezzünk, de gyermekeinknek se tőrjünk meg, hogy bármi megélhetéssel kapcsolatos munkát végezzenek, vagy amit a hat munkanapon is el lehet végezni. Péntek az előkészület napja. Akkor a szombatra való kellő készülődésre szentelhetjük az időt, s arra, hogy a szombatról gondolkodjunk és beszéljünk. Semmi olyat ne hagyjunk elmondatlanul vagy elvégezetlenül, ami a menny szemében a szent szombat megsértése lenne. Isten nemcsak azt várja el, hogy tartózkodjunk a kétkezi munkától, hanem hogy fegyelmezzük meg gondolatainkat is, hogy azok is szent dolgokkal foglalkozzanak. Ha világi dolgokról beszélgetünk, vagy ha könnyelmű, üres fecsegéssel töltjük az időt, ezzel megrontjuk a negyedik parancsot. Ha arról csevetelünk, ami éppen eszünkbe ötlik, akkor mihaszna dolgokról szólunk. A helyestől való bármilyen eltérés szolgaságba és kárhoztatásba taszít minket.

P. testvér, neveld rá magad, hogy felismerd a negyedik parancs szombatjának szentségét, de igyekezz magasra emelni a színvonalat a családban, és másutt is, ahol a példáddal eddig alacsony szintre szállítottad azt Isten népe körében. Azzal ellensúlyozd előbbi rossz hatásodat, hogy másképpen beszélsz, és másképp viselkedsz. Gyakran elmulasztottál megemlékezni a szombatnapról és megszentelni azt, elfeledkeztél magadról, s mihaszna beszéddel töltötted az időt, Isten szent napját. Nem ügyeltél magadra, ezért is csatlakoztál szombaton a megszenteletlenekhez, ezért

beszéltél velük mindennapi dolgokról, nyereségről, veszteségről, részvényekről, termésről és bevásárlásról. Példamutatásod ezzel csak árt a jó hatásodnak. Javulj hát, és térj meg.

Akik nem teljesen tértek meg az igazsághoz, gyakran szabadjára engedik gondolataikat, hogy világi dolgokat örömljenek, s bár megpihennek a testi munkától, nyelvükről mégis pereg, ami foglalkoztatja őket. Ezért beszélnek teheneikről, termésükről, veszteségükről és nyereségeikről, noha ez szombatrontás. Ha világi ügyekről gondolkodunk nyelvünk elárulja azt; hiszen a szív bőségéből szól a száj.

Az igazhirdető példája legyen különösen körültekintő e szempontból. Szombaton lelkiismeretesen korlátozzák beszédjüket vallásos tárgyakra – a jelen igazságra, jelen kötelességükre, keresztény reményükre és félelmeikre, próbáikra, küzdelmeikre, szenvedéseikre, végső győzelmükre, s a rájuk váró jutalomra.

Jézus szolgálja legyenek intés azok számára, akik nem emlékeznek meg a szombatról, hogy szentnek tartsák meg. Feddjék meg nyájasan, de komolyan azokat, akik bár állítják, hogy szombattartók, szombaton mégis világi beszélgetésbe merülnek. Az Úr szent napján serkentsék az Isten iránti odaadást.

Senki se tartsa megengedettnek semmittevással tölteni a megszentelt időt. Nem Istennek tetsző, ha a szombattartók sokat alszanak szombaton. Ezzel szégyent hoznak teremtőjükre, és azt hirdetik példájukkal, hogy a hat nap igen becses ahhoz, hogy akkor pihenjenek. Mert pénzt kell keresniük a hat napon, még ha meg is fosztják magukat a kellő alvástól, tehát nem veszünk részt az összejöveteleken. Ilyenkor pihenésre van szükségünk. Az ilyen hívők rossz célra fordítják a megszentelt napot. Arra törekedjenek, különösen e napon, hogy felkeltsék családjuk szeretetét a szombattartás iránt, s hogy imaházban jöjjenek össze kevés vagy sok hívővel. Szenteljék idejüket és erejüket lelki gyakorlatokra, hogy a szombaton megnyugvó, isteni légkör kísérje őket a hét folyamán. A hét napjai közül egy sem annyira kedvező az áhítatos gondolatokra és érzésekre, mint a szombat.

Az egész mennyet úgy mutatták meg, mint ahol szombaton figyelemmel követik azokat, akik elismerik a negyedik parancs követeléseit és megtartják a szombatot. Angyalok jegyzik fel, hogy mennyire viselik

szívükön, mennyire tartják magasztosnak ezt az Isten rendelte ünnepet. Akik azzal szentelik meg az Úristent szívükben, hogy ragaszkodnak a szigorúan ájtatos gondolkodásmódhoz, akik azzal igyekeznek kihasználni a szent órákat, hogy a lehető legmegszenteltebbnek tartják meg a szombatot; akik azzal tisztelik Istent, hogy a szombatot gyönyörűségnek nevezik – az angyalok ezeket külön világossággal, egészséggel áldották meg, s különleges erőt is adtak nekik. Másrészt az angyalok elfordultak azoktól, akik nem becsülték nagyra Isten elkülönített napjának szentségét. Ezekről eltávolították világosságukat és erejüket. Láttam, hogy felhő borítja el őket, a levertség, s gyakran a szomorúság felhője. Az ilyenek megérik Isten Lelkének hiányát.

Kedves P. testvér, mindig légy megfontolt a beszédben. Isten elhívott, hogy Krisztus képviselője legyél a földön, az ő helyében kérleld a bűnösöket, hogy béküljenek meg Istennel. Komoly, magasztos hivatás ez. Mikor a szószéken befejezted az igehirdetést, munkád éppen csak elkezdődött. Miután véget ért az összejövetel, nem szabadulsz meg felelősségeidről, hanem továbbra is fenn kell tartanod a lélekmentés iránti odaszentelődésedet. Elő levéllé kell lenned, melyet ismer és olvas minden ember. Ne hallgass a könnyű élet szeretetére. Ne gondolj szórakozásra. A lélekmentés mindennél fontosabb. Krisztus örömhírének szolgáit erre hívják el. Fenn kell hát tartania a jó munkát az összejövetelek után is. Szent életmódotokkal ékesítsétek hitvallásotokat. Gyakran, a szószék után, s ismerőseiddel a tűzhely köré telepedve, megszeneteletlen beszéddel leromboltad a szószéken elért építést. Feltétlenül ültess át életedbe, amit másnak kötelességként hirdetsz, s feltétlenül vedd magadra, mint soha még, a munka terhét. Annak a felelősségnek súlyát, melynek Krisztus szolgálói vállán kell nyugodnia. A szószéken végzett munkát azzal erősítsd, hogy egyénekké váló foglalkozással támogatod. Bocsátkozz értelmes beszélgetésbe a jelen igazságról, ismerd meg a jelenlevők gondolkodását, s Isten félelmével a gyakorlatban is alkalmazd a fontos igazságokat azok esetére, akikkel érintkezel. Elmulasztottál előállni az ígérellel, akár alkalmas, akár alkalmatlan; hogy ints, kérj, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel.

Mint Sion falán álló őrnek, lankadatlan ébrenlétre van szükséged. Sose lankadjon el éberséged. Tanulj meg felhívással fordulni a családokhoz a tűzhely körül. Többet érhetnél el így, mintha kizárólag a szószékről fárado-

zol. Úgy őrködj az emberek felett, mint akikkel el kell számolnod. Ne nyújts ürügyet a hitetleneknek kötelességmulasztással vádolni téged, mivel elhanyagoltad, hogy személyesen felhívásokkal fordulj hozzájuk. Kertelés nélkül szólj hozzájuk, kérleld őket, hogy engedelmeskedjenek az igazságnak. „Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között. Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre.” Mikor az apostol felméri a feladat nagyságát, az igehirdetőn nyugvó felelősségek súlyát, így kiált: „Ezekre kicsoda alkalmas? Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják az Isten igéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt, a Krisztusban.”

Akik megrontják az igét, akik a búzával polyvát is szolgálnak fel, vagy bármit, amit ők ugyan örömhírnék tartanak, de közben szembeszegülnek Isten parancsaival, képtelenek megérteni az apostol aggodalmát, mikor reszketett az ünnepélyes, komoly elhívás súlya alatt. Sem pedig felelőségét, mint Krisztus szolgájáét, akiknek vállán nyugszik azok sorsa, akikért Krisztus meghalt. Az apostol komoly értéket tulajdonított az igehirdetőnek szükséges minősítéseknek.

Az igehirdető viselkedése legyen meggondolt, s ne hanyag a szószéken. Tartása ne legyen hányaveti. Hanem jellemezze legmagasabb értelemben vett rend és kifinomultság. Isten elvárja az ilyen felelős hivatást vállalóktól, hogy átvegyék ajkáról a szót, s hirdessék az embereknek, hogy figyelmeztessenek, intsenek, helyrebillentsenek és megnyugtassanak, amint az alkalom megköveteli. Isten földi képviselője nap, mint nap éljen közösségben az Úrral. Válogassák meg szavukat, legyen egyenes a beszédjük. Örökre vessük el a vaktában kiejtett szavakat, melyeket azok az igehirdetők használnak gyakorta, akik nem szívből hirdetik az örömhírt.

Az Úr közölte, P. testvér, hogy természettől fogva ingerlékeny, könnyen bosszantható vagy, s hogy nem vagy sem türelmes, sem hosszútűró. Ha kérdéssé teszik viselkedésedet, vagy ha valaki noszogat, hogy szállj síkra az igazság mellett, nagyon ágaskodsz, hogy nem lenne szabad sürgetniük. Egyetlen lépést meg nem teszel, csak, mert mások unszolnak. Te csak lassúságod szerint vagy kész mozdulni. Holott ha hallgatóid ilyenek lennének, bizony nem lenne jó véleményed róluk. Ha mindenki azt tené, amit te, Isten népének földi évezredre lenne szüksége felkészülni az ítéletre. Isten eddig könyörületesen elviselte csökönyösségedet. Mégse

lenne jó, ha követnék példádat, mert emiatt most gyöngé és alkalmatlan vagy, noha mára erős és alaposan felkészült lehetnél a lélekmentésre.

R. testvér csak keveset tudott tenni érted, mert nem bölcsen végezte dolgát. Különösen abban tévedett, hogy azokkal foglalkozott legtöbbet, akik úgy vélték, hogy tanítóul hívta el őket az Úr. Ha békén hagyta volna az egyik maine-i igehirdető ügyét, és ha új területeken fáradozott volna, ahol nem voltak adventisták, sokakat elvezethetett volna az igazság ismeretére. S. testvér lassan halad előre, és Istennek tetszőbb állásponton helyezkedett el a türelem, hosszútűrés és kitartás terén. Mégis mélyen szántóbb igyekezetet kell még tenni érte, mielőtt eredményes igehirdető lenne, s fejleszteni tudná Isten művét.

R. testvér lelkiismeretesen szívén viselte ügyedet. Te mégis visszautasítottad segítségét. Terád fordította idejét és erejét. Külön, javadra rendezte a dolgokat, hogy megszabadítson előítéleteedtől, s az igazság elfogadására nyerjen, míg csak mozdíthatatlanságod és hitetlenséged ki nem merítették türelmét. Akkor változtatott módszerén; unszolt, hogy döntsél már, hogy az eléd tárt világosság és bizonyíték alapján foglalj álláspontot. Te azután erőszakos sürgetésnek, szorongatásnak nevezted ezt a buzgó igyekezetet. Ekkor öszvér természeted felszínre tört. Fellázadtál a bánásmód ellen, s elutasítottad segítségedre kifejtett igyekezetét. Ezzel kárt tettél magadban, elcsüggesztetted R. testvért, és Isten nemtetszését is kiváltottad. Keresztényietlen érzelmeket tápláltál R. testvér ellen. Büszke voltál arra, hogy ellene szegültél érted végzett igyekezetének. Az Úr megáldotta R. testvér munkálkodását; népet támasztott Maine államban. Kemény és fárasztó volt a munka, és te még jobban nehezítetted. Nem vetted eszedbe, mennyire súlyosbítod azok munkáját, akiket pedig Isten küldött hirdetni az igazságot. Kimerítették erejüket, hogy az igazság melletti döntésre vezessék az embereket, míg te, s más lelkészek elállítotok az utat. Isten igehirdetőin át fáradozott, hogy az igazsághoz vonzza az embereket, Sátán meg rajtad és más lelkészeken keresztül ügyeskedett, hogy elcsüggeszse őket, és akadályozza igyekezetüket. Épp azok, akik pedig őrállóknak mondják magukat, s akik, ha Isten tanácsára hallgattak volna, elsők lettek volna azok közt, akik elfogadják a figyelmeztetést, és továbbadják az embereknek, azok voltak csaknem legutolsó, akik elfogadták az igazságot. A nép előbbre járt, mint a tanítók. Az őrállókat megelőzve

megszívlelték a figyelmeztetést, mert az őrállók megbízhatatlanok voltak, aludtak őrhelyükön.

P. testvér, testvéri együttérzéssel és szeretettel kellett volna viseltetned R. testvér iránt, mert sokkal inkább ezt érdemelte volna tőled, mint a gáncsoskodás akár egyetlen pissenését. A te viselkedésedet kellene szigorúan elítélned, hiszen Isten ellen küzdöttél. Te mégis R. testvér rovására derültél és neveltél meg másokat is, mikor elmondtad nekik érted tett erőfeszítéseit, s hogy mint szegültél ellene. Jóízűeket múlttál rajta.

Krisztus minden igehirdetőjéhez olyan kifogástalan nyelv használata illik, melybe lehetetlen belekötni. Az Úr közölte, hogy komoly igyekezetet kell elvégezni esetükben, melyet senki más el nem végezhet értük. Szert kell tenniük a kellő minősítésekre, hogy Krisztus eredményes szolgálai lehessenek, hogy Isten napján ne lehessen emberek vérével vádolni őket, mivel Isten félelmében teljesen eleget tettek kötelességüknek. A megbízható bojtároknak az lesz a jutalma, hogy hallani fogják a pásztor ajkáról: „Jól vagyon, jó és hű szolga.” Az Úr akkor megkoronázza, s meghívja őket, lépjenek be Uruk örömébe. Mi is ez az öröm? Az, hogy Krisztusnál látják az üdvözült szenteket, Krisztussal idézik emlékezetükbe az emberekért való vajúdásukat, maguk megtagadását és önfeláldozásukat; hogy lemondtak a könnyű életről, világi haszonról, s minden fárasztó munkát, lelki kint választották, mikor az emberek üdvösségük rovására szegültek szembe Isten tanácsával. Az lesz akkor az örömük, hogy emlékezetükbe idézik, mikor megalázták lelküket Isten előtt, mikor az előcsarnok és az oltár között sírtak – mikor a világ látványossága lettek, angyaloknak és embereknek is. Akkor már mindez mögöttük lesz. Akkor látható lesz fáradozásuk gyümölcse: Krisztusért végzett igyekezetük embereket mentett meg. Azok a lekipásztorok, akik Krisztus munkatársai voltak, belépnek akkor Uruk örömébe, és megelégednek.

„Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő örömeért megvetette a gyalázatot, keresztet szenvedett, és az Isten királyi székének jobbára ült.” „Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelketekben elalélván, mert még vérig nem állottatok ellen tusakodván a bűn ellen.” Az igehirdetők könnyen feledik hitük szerzőjét. Azt képzelik, hogy sokat viselnek el, holott csak keveset hordoznak, keveset szenvednek. Is-

ten fáradozni fog az igehirdetőkért, ha hagyják, hogy ő fáradozzék értük. De ha azt gondolják, hogy nincs rá szükségük, ha nem látják be az alapos megtérés szükségét, ha maguk sem ismerik és ütik meg Isten mértékét, akkor többet tud elérni igyekezetük nélkül, mint igyekezetükkel.

Isten elvárja a lelkipásztoroktól, sorakozzanak fel a lobogó alá, hogy Isten megbízható lélekmentőinek bizonyuljanak, akiknek nincs miért szégyenkezniük. Ha elutasítják e szigorú fegyelmet, Isten el fogja bocsátani őket, s olyanokat fog választani, akik nem nyugosznak, míg készen nem lesznek minden jócselekedetekre. Szívünk születésünktől fogva bűnnel teljes és lusta a Krisztus szolgálatában; ezért lankadatlanul őrködnünk kell, máskülönben nem viseljük el a nehézségeket, mint Krisztus jó katonái. Annak szükségét sem érezzük akkor, hogy erős csapásokat mérjünk a köröskörül ostromló bűnökre, hanem könnyen hajlunk az ellenfél sugallataira, s magunk bontunk zászlót, ahelyett, hogy azt a tiszta és magasztos lobogót fogadnánk el, melyet Isten bontott értünk.

Láttam, hogy a maine-i szombattartó igehirdetők nem kutatják a Bibliát. Nem tartották elengedhetetlennek, hogy szorgalmasan tanulmányozzák Isten szavát, s ezzel Isten megbízható munkásai, s minden jócselekedetre készek legyenek. Azt sem tartják szükségesnek, hogy hallgatóikat is a Szentírás alapos kutatására serkentsék. Ha egyetlen szombattartó adventista lelkész sem akadt volna Maine-ben, aki szembeszegült volna Isten tanácsaival, fele erővel elvégezhatték volna, amit elvégeztek, s a tagságot is kivezették volna a leverő, zavaros állapotból, a rendbe. Akkor mára már elég erősek lennének, hogy helyálljanak az ellentétes áramlatok közt. Sok eddig meg nem művelt területre behatolhattak, eredményesen fáradozhattak volna, ami sokakhoz eljuttatta volna az igazság ismeretét.

A Maine-re fordított munka javarésze a szombattartó igehirdetőkért történt, hogy őket juttassák el a helyes álláspontra. Kemény munkát követel meg, hogy ellensúlyozzák a benyomást, melyet akkor tettek, mikor szembeszegültek Isten tanácsával a maguk romlására, a bűnösök útját is elállva. Maguk nem léptek be (a mennybe), és akik iparkodtak belépni, azokat is akadályozták a tanításukkal és a példájukkal. Hibát követtünk el, mikor olyan területeken kezdtünk munkába, ahol oly sok (vasárnapünnepelő) adventista él, akik nem kívánják a segítséget, hanem azt gondol-

ják, hogy kitűnő állapotban vannak, sőt másokat is tanítani tudnak. Kevés a munkás, ezért a lehető legeredményesebben kell felhasználnunk őket. Sokkal többet lehetne elvégezni Maine államban a legtöbb helyen, ahol egyetlen vasárnapünnepelő adventista sincs. Új területekre kellene behatolnunk, s az időt, melyet eddig fárasztó munkával töltöttünk olyan (vasárnapünnepelő) adventistákért, akik nem akarnak tanulni, fordítsuk ez új területekre, hogy eljussunk a keresztutakra és az ösvények mellékére, s fáradozzunk a hitetlenségért. Ha a (vasárnapünnepelő) adventisták el akarnak jönni és meghallgatni minket, csak jöjjenek. Hagyjuk nyitva az ajtót, hogy ha akarnak, jöjjenek.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 5. kötet, 485-499. (A bizonyságtételek jellege és hatása-részlet)

Gyümölcsseikről ítéljétek meg!

Gyümölcsseiről ítéljétek meg a bizonyságtételeket. Milyen szellemben tanítanak? Mi az eredménye a hatásuknak? „Aki meg akar győződni, ismerkedjék meg a látomások gyümölcsseivel. Isten jónak látta, hogy Sátán erőlködései és aknamunkáját segítő emberi ügynökök tevékenysége ellenére 17 éve éljenek és erősödjenek.” (1862, 1. kötet, 330 o.)

„Vagy tanítja Isten a gyülekezetét – megróva a helytelent, erősítve a hitet –, vagy sem. Az Úrtól származik ez a munka, vagy nem, mert Isten semmit nem tesz Sátánnal karöltve. Munkám Isten pecsétjét viseli, vagy az ellenségét. Nincs középút. Isten Lelkétől valók a bizonyságtételek, vagy az ördögtől.” (4. kötet, 230. o.)

Amikor az Úr kinyilatkoztatta magát a jövendölés és tanítás Lelkében, „elvonult előttem a múlt, jelen és jövő. Arcokat láttam, melyeket nem ismertem. Évek múlva ismertem rájuk, amikor talákoztam velük. Álomból ébresztett valamilyen élénk gondolat, melyet előzőleg ismertettek velem, és éjfélkor írtam leveleket, melyek átutazták a földrészt, és válság közepette érkeztek meg, súlyos veszedelmeket hártva el Isten ügyéről.

Hosszú évek óta ez a kötelességem. Hatalom kényszerített arra, hogy olyan helytelenségeket dorgáljak és olyasmit ostorozzak, amit elképzelni sem tudtam. Felülről jött az elmúlt 36 év munkája, vagy alulról?” (1882, 31. szám)

Krisztus figyelmeztette tanítványait: „Óvakodjatok a hamis próféták-tól! Báránybőrben jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok. Gyümölcsükről ismeritek fel őket. Szednek-e tövisokról szőlőt, vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem. Tehát gyümölcsükről ismerik fel őket.” (Mt. 7:15-20) Ez a vizsga, s mindenki alkalmazhatja, aki csak akarja. Akik igazán tudni kívánják az igazat, elegendő bizonyítékot találnak arra, hogy higgyenek.

Kételkedés a bizonyágtételekben

Sátán terve az, hogy aláássa Isten népének a bizonyágtételekbe vett hitét. Jól tudja, hogyan vezesse támadásait. Féltékenységet és elégedetlenséget támaszt a vezetőkkel szemben. Azután a lelki ajándékokat kezdi ki. Akkor persze ezeknek kevés súlyuk lesz, ezért az emberek nem tartják magukat a látomásban adott utasításokhoz. Ezután következik a hitünk legfontosabb pontjaiban való kételkedés, amit a Szentírás kétségbe vonása követ, majd a kárhozat felé menetelés. Az ellenfél tudja, hogy miután a megcsaltak kétségbe vonják és feladják a bizonyágtételeket, amelyekben valamikor hittek, akkor már nem állnak meg itt. Megkétszerezi támadásait, míg nyílt lázadásra veszi rá őket, ami pusztulással végződik. Akik Isten munkájával kapcsolatban helyet adnak a kételyeknek és a hitetlenségnek, s melengetik a bizalmatlanság és a féltékenység gondolatait, azok a teljes megcsalásuk előtt egyengetik az utat. Keserűen azok ellen támadnak, akik a tévedéseikről mernek beszélni és szóvá teszik bűneiket.

Erről szól egy fiatalembernek küldött bizonyágtétel, amely először 1880-ban látott napvilágot: „Az Isten Lelkének bizonyágtételeivel kapcsolatos uralkodó kétely állandóan növekszik, s a fiatalok, ahelyett, hogy elhárítanák azokat, inkább elősegítik az ellenérzést és a kételyeket, mert

sötétben járnak, s nem akarnak tudni a Lélek és a bizonyágtételek hatalmáról és erejéről.” (4. kötet, 437. o.)

Tudomásomra hozták, hogy némelyekben olyan kevés a lelki gondolkodás, hogy nem fogják fel a bizonyágtételek értékét, sem azok valódi célját. Szemtelenül beszéltek a bizonyágtételekről, melyet pedig Isten adott népének épülésére. Ítéletet mondtak felette, véleményeket hangoztattak, bírálva ezt, meg azt, holott jobb lett volna, ha kezüket szájukra tapasztva alázták volna porba magukat. Nem értékelték a bizonyágtételek lelkületét, mert annyira keveset tudtak Isten Lelkéről.

„Akadnak néhányan a városban, akik soha nem vetették alá magukat teljesen a megrovásnak. A maguk elgondolása szerint választottak utat. Többé vagy kevésbé mindig azok ellen voltak, akik kiálltak amellett, ami helyes, a helytelenséget pedig megrótták. Nagyon rossz hatással voltak azokra, akik ide látogatnak és akikkel érintkeznek. Teletömik az újonnan jöttek fejét az Isten Lelke bizonyágai iránti kétkedéssel. Hamis megvilágításba helyezik a bizonyágtételeket. Ahelyett, hogy az Istennek való odaszentelődésre vezetnék az embereket, s arra, hogy hallgassanak a gyülekezet szavára, önállósodókká nevelik őket, és arra, hogy ne törődjenek mások véleményével és ítéletével. Ez a csoport titokban működik. Némelyek nem tudják, milyen kárt tesznek, mások azonban, akik megszenvedetlenek, büszkék és lázadók, a helytelen vágányra terelnek embereket. Ezek a megszenvedetlenek mérgező léghőzést árasztanak. Ember vére tapad a ruhájukhoz, ezért Krisztus így szól majd hozzájuk a végső elszámolás napján: Távozzatok tőlem, ti gonosztevők! Meg fognak lepődni, az bizonyos, mert keresztény életük csupa félrevezetés, csupa csalás volt.” (4. kötet, 513-514. o.)

„Némelyek azt a véleményüket szellőztetik, hogy White testvérnő bizonyágtétele nem lehet megbízható. Ez minden, amit néhány meg nem szentelt ember kíván. A bizonyágtételekbe foglalt megrovás határt szabott hiúságuknak és büszkeségüknek. Pedig, ha lenne merszük, csaknem teljesen a divatra és a fitogtatásra vetnék magukat, Isten mindezek előtt lehetőséget nyit, hogy próbára tegyék magukat, és kifejlesszék valódi természetüket.” (3. kötet, 313. o.)

„Láttam, hogy a látomások azért jöttek ritkábban a közelmúltban, mert a gyülekezet nem becsülte meg azokat. A gyülekezet csaknem elve-

szította lelkiességét és hitét, s a feddéseknek és a figyelmeztetések alig volt hatásuk. Sokan, akik vallják, hogy hisznek az intésekben, nem engedelmeskednek azoknak.” (1. kötet, 119. o.)

„Ha elveszíted a bizonyágtételekbe vetett hitedet, el fogsz sodródni a Biblia igazságától. Félek, hogy sokan kérdésekkel tűzdelt, kételkedő álláspontra helyezkednek, ezért üdvösségetekért érzett szorongásomban figyelmeztetek. Hányan hallgatnak az intésre? Ha mostani látásotokkal nézve a bizonyágtételeket, olyat kapnátok, mely keresztezi utatokat, hibátokat helyesbítve, megengedhetőnek tartanátok-e, hogy akár elfogadjátok azt, akár részben vagy egészében elvessétek? Amelyik részt a legkevésbé vagy hajlandó elfogadni, pontosan arra van a legnagyobb szükséged!” (5. kötet, 94. o.)

„Testvéreim, óvakodjatok a hitetlenségre hajló gonosz szívtől! Isten szava világos. Azért nem engedelmeskedtek neki, mert szemetekre veti önelégültségeteket. Nem követitek a Szentlélek bizonyágtételeit, mert felhívják figyelmeteket az Írásokra, rámutatnak jellemetek hibáira, megfeddik bűneiteket. S hogy igazoljátok érzéki, kényelemszerető útjaitokat, kétkedni kezdtek abban, hogy Istentől származnak. Ha engedelmeskednétek tanításainak, meg is győződnétek isteni eredetéről. Ne feledjétek, hogy kétkedésetek nem változtat azok igaz voltán. Ha Istentől származnak, megállnak.” (5. kötet, 230. o.)

„Tudomásomra hozták, hogy a bizonyágtételek figyelmeztetésében és bátorításában való kételkedés elzárja Isten népe előtt a fényt. A hitetlenség bezárja szemüket, ezért nem ismerik fel valódi állapotukat. Azt gondolják, hogy nem érdemlik a bizonyágtételek megrovását, vagy pedig nem rájuk vonatkoznak. Ők szorulnak leginkább Isten könyörületére, és igaz lelki ítélőképességre, hogy felfedezzék lelki tudásuk hiányát.

Sokan, akik eltávolodtak az igazságtól, azt hozzák fel indokul, hogy nem hisznek a bizonyágtételekben. A kérdés ez: feladják-e bálványaikat, amelyeket Isten kárhóztat, vagy továbbhaladnak önmaguk dédélgetésének útján, így elvetve az Isten adta fényt, amely pontosan azokat a dolgokat rója meg, amik élvezetet okoznak nekik? Fel kell tenniük a kérdést: „Megtagodjam-e magamat, s Istentől származónak fogadjam-e el a bizonyágtételeket, amelyek bűneimet feddik, vagy elvessem ezeket, mert figyelmeztetnek bűneimre?”

Sokan teljesen befogadják a bizonyágtételeket, elszakadnak a bűntől, s ilyenkor az Istentől jött világossággal összhangban máris megújul az életük. Más esetekben a bűnös élvezeteket dédelgetik, elvetik a bizonyágtételeket, s számos hazug kifogást keresnek, hogy mások előtt megindokolják, miért is utasították vissza. Az igazi okról azonban mélyen hallgatnak. Az erkölcsi bátorság hiánya ez. Hiányzik belőlük az akaratőrő, az a bátorság, amelyet Isten Lelke megerősítene, hogy feladják ártalmas szokásaikat.

Sátán képes arra, hogy kétségeket sugalljon az Isten küldte bizonyágtételekkel szemben. Sokan erélynek tartják, az értelem jelének, ha hitetlenek, kételkedők s a szavak értelmének kiforgatói. Aki kételkedni akar, bőségesen talál rá alkalmat. Istennek nem szándéka, hogy eltávolítsa a kétely utolsó árnyékát is. Bizonyítékot ad, amelyet körültekintően, alázatos és tanítható szívvel kell megvizsgálnunk. Mindenki döntsön a bizonyíték súlya szerint. Az őszinte gondolkodású embernek Isten elég bizonyítékot szolgáltat, de aki elfordul a bizonyítékoktól, mert véges értelme nem foghat fel néhány dolgot, az a hitetlenség, a kérdéseken rágódás, a kételyek hideg légkörében marad, hite pedig hajótörést szenved.” (4. kötet, 232-233. o.)

Kötelességem a figyelmeztetés

„Ha Isten népének soraiban helytelenségek ütnek fel fejüket, s ha Isten szolgálói szemet hunynak ezek felett, akkor lényegében véve támogatják és igazolják a bűnöst, ugyanolyan vétkesek és ugyanolyan bizonyosan magukra zúdítják Isten nemtetszését, mint amazok, mert Isten őket vonja majd felelősségre a vétkes bűneiért. Látomásban számos ilyen esetre hívták fel figyelmemet, amikor Isten rosszállását váltotta ki, hogy szolgálói nem intették meg a nép között folyó helytelenségeket és bűnöket. Népünk igen kellemes és szeretetteljes embereknek tartja azokat, akik egyszerűen azzal mentegetik a hibákat, hogy kibújnak a magától értetődő, Szentírás által meghatározott kötelességeik alól. Nem volt ínyükre ez a feladat, ezért mellőzték.” (1872, 3. kötet, 266. o.)

Isten Lelkének velőkgig ható bizonyágtétele „ki fogja rekeszteni Isten népe közül azokat, akik mindig is hadat viselnek Isten eszközeivel, me-

lyeket arra rendelt, hogy kívül tartsa a gyülekezeten a romlottságot. Nevéen kell neveznünk a helytelenségeket. Pontosan meg kell mondanunk, ha súlyos bűnökről van szó. Isten egész népének közelebb kell húzódnia hozzá... Akkor majd valódi fényében látják a bűnt, s rádöbbennek, hogy mennyire sértő az az Isten szemében.” (1873, 3. kötet, 324. o.)

„Sohasem volt égetőbb szükség a bátor figyelmeztetésekre és intésekre... Sátán leszállt nagy haraggal, mert tudja, hogy csak rövid ideje van. Elárasztja a világot kellemes mesékkel, Isten népe pedig kedveli a sima beszédet... Tudtomra adták, hogy Isten népének szilárdabban és határozottabban kell szembeszegülnie a betolakodó sötétséggel. Isten Lelkének figyelmeztető tevékenységére van ma szükség, mint soha azelőtt.” (1873, 3. kötet, 327, 328. o.)

Amikor ifjúságomban magamra vállaltam az Isten által rám szabott köteletséget, azt az ígéretet kaptam, hogy rendkívüli segítséget ad majd a Mindenható. Azt is szigorúan lelkemre kötötték, hogy mellébeszélés nélkül közvetítem az Úr üzenetét, s ne tegyek különbséget barát és idegen között. Isten nem személyválogató. Isten követének soha nem szabad elárulnia a szent megbízást, akár a gazdaghoz vagy a szegényhez, akár a tanulthoz vagy a tanulatlanhoz, akár a legmagasabb rangúhoz vagy a köznéphez szól.

„Nehogy azt gondolja valaki, hogy megbántam vagy visszavonom bármelyik, egyéneknek vagy közösségnek tett, szókimondó bizonyágtételemet. Ha valahol, akkor ott tévedtem, hogy nem határozottabban és szigorúbban róttam meg a bűnt. Némelyik testvérünk magára vállalja a felelősséget, hogy gáncsolja munkámat. Enyhébb módszereket ajánlottak a helytelenségek helyrehozására. Ezeknek azt mondom, hogy Isten útját követem, nem a tieteket. Amit a bizonyágtételekben vagy megrovásokban mondtam vagy írtam, sohasem fejeztem ki magam túl élesen...

Akik bármiképpen meg akarják szegni a szókimondó megrovások erejét, melyeket Isten ad a számba, azoknak az ítéletkor kell számot adni tetteikről... Akik magukra vették a felelősséget, hogy megrójanak érte, és véges belátásukat javasolják, mert az bölcsebb a szemükben – ismétlem –, azok erőlködését nem ismerem el. Hagyjátok Istenre, hadd tanítson Ő. Átveszem az Úrtól a szavakat, és továbbítom az embereknek. Nem képelem, hogy mindenki elfogadja azokat, sem hogy javíta-

nak az életmódjukon; nekem mégis teljesítenem kell kötelességemet. Alázatosan fogok járni az Isten előtt, végzem ideiglenes és örök időre szóló kötelességemet.”

„Isten nem bízta testvéreimre, amit rám bízott. Van, aki azt hajtogatja, hogy mivel én nyilvánosan is megintek, ez arra késztet másokat, hogy élesek, bírálók és szigorúak legyenek. Ha így van, Istennel rendezzék az ügyet. Ha magukra vállalják a felelősséget, amivel Isten nem bízta meg őket, ha semmibe veszik a választott, szerény eszközön át kapott, ismételt utasításokat, hogy legyenek szeretetteljesek, türelmesek, hosszan tűrők, akkor ők maguk felelősek a következményekért. Szomorú szívvel, de megtettem kellemetlen kötelességemet, még legkedvesebb barátaimmal szemben is. Nem mertem a magam kedvére tenni: elhallgatni a megrovást még a férjem előtt sem. Amikor testvéreimhez szólok, sok olyat mondok, ami előzőleg nem volt szándékomban. Gyakran az Úr Lelke száll rám. Mintha kiemelné magamból, és távolra vinne. Világosan látom az emberek életét és jellemét. Látom hibáikat, meg a rájuk leselkedő veszedelmeket, s kényszerítve érzem magam, hogy megmondjam, amit látok. Nem merek ellenállni Isten Lelkének.”

Az intések visszautasítása

„Sokan megvetik az egyenes megrovást, amit Isten bizonyágtétele tesz. Tudtomra adták, hogy némelyek odáig mennek, hogy elégetik az intés és megrovás leírt szavait, akár régen Izrael gonosz királyai. De ha valaki szembeszáll Isten fenyegetéseivel, az még nem akadályozza meg a végrehajtásukat. Ha szembeszegülünk az Úr szavaival, amikor választott eszközével közli azokat, akkor csak haragját hívjuk ki, végül pedig biztos romlást okoz annak, aki ezt elköveti. A bűnös gyakran fellázad az eszköz ellen, akit Isten arra választott ki, hogy közölje intéseit... Mindig így volt ez, s ma is az a szellem ágaskodik, amely üldözte és verembe vetette Jeremiást, amiért engedelmeskedett az Úr szavának.” (1876, 4. kötet, 180. o.)

Munkám kezdetétől fogva, amióta megbíztak, hogy félreérthetetlen, szókimondó bizonyágtételt közvetítsek, hogy megrójam a helytelenséget és ne kíméljem, ott voltak és vannak azok, akik szeretik a sima szavakat, akik csak csinosra meszelik a düledező falakat, hogy lerombolják

munkám eredményét. Amikor az Úr dorgálásra sarkall, ezek az egyének közém és népünk közé lépnek, és hatástalaná teszik tanúságomat.

„Ha megrovásra van szükség, csaknem mindig akad, aki teljesen semmibe veszi azt a tényt, hogy ezzel megszomorítja az Úr Lelkét, ügyére pedig gyalázatot hoz. Ezek az egyének azokat sajnálják, akik megérdemlik a figyelmeztetést, mert sérti amazok önértetét. Mindez a meg nem szentelt együttérzés arra pontra helyezi a sajnálkozót, ahol osztoznia kell annak bűnében, akit a megrovás ért. Tíz közül kilenc esetben, ha magára hagynánk büntudatával, segítenénk neki, hogy belássa helytelen tetteit és megtérjen. Mégis kotnyeles, megszenvedetlen sopánkodók festik feketére az intő indítékait, de a megrovást is; s mivel szánják a megróttat, arra a gondolatra ösztökélik, hogy igazságtalanság érte. Ez meg arra viszi, hogy fellázadjon az ellen, aki csak a kötelességét teljesítette. Akik hűségesen teljesítik kellemetlen feladataikat, mert tudják, hogy Istennek kell számot adniuk, azok elnyerik az Úr áldását.” (1857, 3. kötet, 359. o.)

„Ezekben az utolsó időkben akadnak emberek, akik ezt kiáltják: Ne jövendöljetez nekünk igazat! Mondjatok inkább hízgelgő dolgokat, prófétaíjatok csalárdságot! Nekem mégsem ez a kötelességem. Isten arra rendelt, hogy figyelmeztessem és intsem népünket. S ugyanolyan bizonyosan, mint ahogyan rám háritotta ezt a súlyos terhet, felelőssé teszi őket is, hogy miként fogadják az üzenetet. Isten nem hagy magából gúnyt úzni, s akik megvetik munkáját, tetteik szerint kapják majd jutalmukat. Nem magam választottam ezt a kellemetlen kötelességet. Nem olyan munka ez, ami dicséretet aratna az embereknél. Alig akad, aki megbecsüli. De akik a rosszhiszeműséggel, sanda gyanakvással, kétségbevonással teszik kétszeresen terhessé munkámat, így előítéletet keltve Istentől jövő bizonyágtételeim ellen, s akik szűk keretek közé szorítják munkámat, azoknak Istennel kell elszámolniuk, én pedig haladok egyre előre, amint a gondviselés és testvéreim utat nyitnak előttem. Megváltóm nevében és erejével megteszem, amit bírok... Nem az a kötelességem, hogy azt tegyem, ami nekem tetszik, hanem hogy mennyei Atyám akaratát cselekedjem.” (1876, 4. kötet, 231-232. o.)

Ha Isten üzenetet bíz rám, hogy közvetítem népéhez, akkor azok, akik akadályozzák munkámat és aláássák népünknek az üzenet igazába vetett hitét, nem az eszköz ellen harcolnak, hanem Isten ellen. „Nem az eszközt

vetitek meg, nem őt bántjátok, hanem Istent, aki ezeken a figyelmeztetésekben és feddéseken át hozzátok szól... Az ember aligha sértheti meg borzalmasabban az Istent, minthogy lenézi és elveti azokat az eszközöket, melyeket a vezetésükre rendelt.” (5. kötet, 231., 235. o.)

A bizonyágtételek elvetése

Nem csak azok járnak a veszélyes területet, akik nyíltan elvetik a bizonyágtételeket, vagy kételyeket melengetnek. Aki semmibe veszi, el is veti a világosságot.

„Akadnak köztetek olyanok, akik szájukkal elfogadják, de szívükkel elvetik az intést. Folytatjátok előbbi utakat, csak éppen kevésbé vagytok érzékenyek Isten Lelkének sürgetése iránt. Fokozatosan vakultok, vesztitek bölcsességeket, kevésbé uralkodtok magatokon, erkölcsi erőtök korcsosul, vallásos életetek kevésbé lángoló, kevesebb örömet okoz, míg végül, ha meg nem tértek, teljesen elengeditek Isten kezét. Azért nem változtattál határozottan életeden, amikor az intés jött, mert nem ismered fel jellemhibádat, az ordító ellentétet Krisztus élete és a te életed között... Mit érnek imáid, míg szívedben gonoszság él? Ha alaposan meg nem változol, rövidesen belefáradsz a dorgálásba, mint Izrael gyermekei, és akár ők, te is elpártolsz az Istentől.” (4. kötet, 332. o.)

„Sokan szöges ellentétben haladnak a fényvel, melyet Isten adott népének, mert nem olvassák a könyveket, melyek a fényt és tudást tartalmazzák, óvások, intések és figyelmeztetések alakjában. A világ aggodalma, a divat szerelme, a vallás hiánya elfordították a figyelmet az Isten könyörülete által ihletett világosságról. A tévedéseket tartalmazó könyvek és folyóiratok pedig, sajnos, bejárják az országot. Mindenféle a kétkedés és a hitetlenség növekszik. Véka alá rejtik az Isten trónjáról áradó drága fényt. Ezért a hanyagságért Isten a népét teszi felelőssé. El kell számolnunk a világosság minden ösvényünkre eső sugarával, vajon kihasználtuk-e az isteni dolgok területén való fejlődésünkre, vagy pedig hajlamaink követésének kedvéért elvetettük azokat.”

„Minden szombattartó családnak be kell fogadnia a prófétaság Lelke és a bizonyágtételek köteteit. Testvéreink legyenek tudatában azok értékének, s buzgón olvassák őket. Nem volt bölcs dolog, hogy alacsony pél-

dányszámban nyomtatták ki ezeket a könyveket, és így csak egyetlen sorozat jutott minden gyülekezet könyvtárába. Ott kellene lenniük minden családban, hogy újra, meg újra olvassák őket. Tartsuk a köteteket olyan helyen, ahol sokan hozzáférnek.”

A lelkeszek s a gyülekezet tagjai ne feledjék, hogy az örömhír igazsága: ahol ember épít, ott rombol. A világosság visszautasítása foglyokként hagyja az embereket, a sötétség és kétely láncában. „Az a lélek, mely napról napra elveti a kegyelem hívását, rövid időn belül annyira megkeményedik, hogy a legsürgetőbb felhívások is hidegen hagyják. Nekünk, Isten munkatársainak több buzgó jámborságra és kevesebb önmagasztalásra van szükségünk. Minél inkább dicsőítjük magunkat, annál inkább csökken a hitünk Isten bizonyágtételeiben... Akik magukban bíznak, egyre kevesebbet olvasnak ki majd Istenről Lelkének bizonyágtételeiből.”

Az intések elfogadása

Akiket Isten Lelke figyelmeztet, ne támadjanak a szerény eszköz ellen. Nem tévelygő halandó szólt, hanem Isten üzent, hogy megmentse őket a romlástól. Az ember természete nem szívleli a feddést, és nem is lehetséges, hogy az Isten Lelke által meg nem világosított ember felfogja az intés szükségességét, s az áldást, amelyet a megrovás közvetít számára. Amikor az ember enged a kísértésnek és a bűnökben talál kielégülést, akkor gondolkodása is elhomályosul. Erkölcsi érzéke eltompul, eltorzul. Semmi be veszi a lelkiismeret figyelmeztetését, s kevésbé hallja annak hangját. Fokozatosan elveszíti képességét, hogy különbséget tudjon tenni helyes és helytelen között. Végül már azt sem tudja, hogyan is áll Istennel. Követheti a vallás külsőségeit, buzgón helyeselheti a tanításokat, de híjjával lesz az igaz vallásos lelkiületnek. Az ő állapotát írja le az igaz tanú: „Azt mondod: gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségem. Hát nem tudod, hogy nyomorult vagy és szájalomra méltó, szegény, vak és mezítelelen?!” (Jel. 3:17) Amikor Isten Lelke a feddés üzenetével rámutat állapotára, képtelen belátni, hogy az üzenet igaz lehet. Elvesse hát a figyelmeztetést? Semmi esetre sem, hiszen Isten elég bizonyítékot szolgáltatott. Ha valaki meg akar győződni a bizonyágtételek igazságáról, meggyőződhet. S miután Istentől származottnak ismerte el, kötelessége elfogadni a

feddést, még ha nem is látja be tette bűnös voltát. Mi szükség lenne az intésre, ha teljesen felfogná állapotát? De mert nem ismeri valódi helyzetét, Isten könyörületesen elébe tárja azt, hogy bűnbánatot tarthasson, megújulhasson, még mielőtt késő lenne. Akik megvetik a figyelmeztetést, vakok maradnak és önámítókká válnak. De akik megszívlelik az intést, s buzgón nekilátnak, hogy levessék magukról bűneiket, hogy elnyerhessék a szükséges kegyelmet, azok a drága Üdvözítő előtt nyitják meg szívük ajtaját, hogy beléphessen és velük lakhasson. Akik közel állnak Istenhez, felismerik a hangját, ha hozzájuk szól. A lelkiek felfogják a lelki dolgokat, s hálásak lesznek, hogy az Úr rámutatott tévedéseikre.

Dávid bölcsességet tanult Isten bánásmódjából, s alázatosan meghajolt a Magasságos fenyítése előtt. Nátán próféta igazsághoz ragaszkodó beszédével felismertette vele bűneit, és segített neki, hogy hátat fordítson azoknak. Dávid szelíden fogadta a tanácsot, és megalázta magát Isten előtt. Így kiáltott: „Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket!” (Zsolt. 19:8)

„Ha fenyíték nélkül maradtok, amiben pedig mindenki részesül, akkor... nem vagytok fiak.” (Zsid. 12:8) Urunk így szól: „Mindazt, akit szeretek, korholom és megfenyítem.” (Jel. 3:19) A jelenben ugyan minden feddés inkább szomorúságot okoz, mint örömet, később azonban az igaz élet és béke gyümölcsét hozza annak, aki megszívleli és elviseli. A fenyítéket, bár keserű, az Atya gyengéd szeretete rendelte el, hogy „szentségének részeseivé legyünk”.

A bizonyágtételek indokolatlan megkülönböztetése

Némelyek arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem kell komolyabban vennünk az Úr által, szolgáján keresztül adott figyelmeztetéseket, óvásokat és fenyítéseket, mint a más forrásból jött tanácsokat és figyelmeztetéseket, csak ha különleges látomás útján jöttek, az egyén esetére vonatkoztatva. Néhány esetben azt állították, hogy amikor a gyülekezetnek vagy egyéneknek kaptam bizonyágtételt, azt a gyülekezet tagjaitól kapott levelek hatására tettem. Volt, aki azt mondta, hogy a Szentlélektől származónak mondott bizonyágtételek csupán a magam nézeteit fejezik ki. Ezek pedig emberi forrásból származó értesüléseken alapulnak. Ez

a megállapítás csöppet sem állja meg a helyét. Ha azonban valamelyik gyülekezet vagy gyülekezeti tag kérdésére, megállapítására vagy felhívására válaszul bizonyágtételt írok, elétek tárva az arra vonatkozó, Istentől származó világosságot, a tény, hogy ilyen módon keletkezett, mit sem von le annak érvényéből és fontosságából. Idézek néhány ezzel kapcsolatos gondolatot a bizonyágtételek 31. számából:

„Hogyan történt ez Pállal? Kloé családjától értesült a korintusi gyülekezet állapotáról. Ez készítette arra, hogy megírja első levelét. Magánlevelek érkeztek hozzá a tények valódi állásáról, a válaszlevélben általános elveket fektetett le, melyek, ha hallgatnának rájuk, helyrehoznák a létező rossz állapotokat. Nagyon gyöngéden és bölcsen inti őket, hogy egyezzenek ki, s ne legyen veszekedés közöttük.”

„Pál ihletett apostol volt, az Úr mégsem fedte fel előtte mindig pontosan népe állapotát. Akik látták a besurranó gonoszságot, azok feltárták előtte az állapotokat, s az előzőleg nyert világosság képessé tette Pált arra, hogy helyesen ítélje meg a fejleményeket. A világosság igaz keresői mégsem dobták félre az üzenetét, mint közönséges levelet, csak mert az Úr nem adott Pálnak külön kijelentést erre az alkalomra. Az Úr évekként előre megmutatta neki a nehézségeket és veszélyeket, melyek majd később ütik fel a fejüket a gyülekezetben, azzal a céllal, hogy amikor bekövetkeznek, pontosan tudja, hogyan is intézkedjék.”

„Pál készen állt a gyülekezet védelmére. Úgy őrködött a lelkek felett, mint aki tudja, hogy el kell számolnia velük. Nagyon is figyelembe vette a fejetlenségről és szakadásról szóló jelentéseket. A küldött feddések csak úgy Isten Lelkének ihletéséből származtak, mint bármelyik más levele. De amikor ezek az intések megérkeztek, akadtak, akik nem vették figyelembe. Arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem Isten beszél Pálból, csupán a maga véleményét mondta el. Ugyanolyan jónak tartották a maguk véleményét, mint Pálét. Így van ez jó néhányal a mi népünk között is. Azokkal, akik eltávolodtak a régi tájékozódási pontoktól, és a maguk elgondolását követték.”

Amikor népünk tagjai erre az álláspontra helyezkednek, akkor Isten különleges figyelmeztetései és tanácsai nem készítetik őket hitük és jellemük megújulására. Az Úr nem ad külön látomást minden egyes helyzetben. Megmutatta nekem, hogy az elmúlt korokban is így vezette egy-

házát: választott szolgája értelmébe véste mind műve, mind az egyének szükségleteit és veszélyeit. Majd rábízta a tanácsadás és figyelmeztetés felelősségét.

Így világosított fel engem az Úr a gyülekezet tagjai jellemének egyes hibáiról, s arról, hogy milyen veszélyekkel jár az egyénre és az ügyre, ha nem küszöbölik ki ezeket a hibákat. Bizonyos körülmények között a helytelen irányzat kifejlődhet, megerősödhet, kárt okozva Isten ügyének, s veszedelmekbe rántva az egyént. Olykor, ha különös veszély fenyegeti Isten ügyét vagy az egyéneket, éjjeli álomban vagy látomásban kapok üzenetet az Úrtól, ezeket az eseteket idézve élém élelken. Hangot hallok: „Kelj fel és írd, lelkek forognak veszélyben.” Engedelmeskedem Isten Lelke indításának, s tollam felvázolja valódi állapotukat. Amikor körúton vagyok, s a különböző helységek lakói előtt állok, az Úr Lelke világosan élém hozza a közölt eseteket, felélesztve az előzőleg láttatott dolgokat.

Az utóbbi negyvenöt évben (1889-ig) az Úr fokozatosan felfedte előttem, hogy egyes helyzetekben mire van szüksége ügyének és az embereknek. Megmutatta, kik, hol és hogyan mulasztották el tökéletesíteni jellemüket. Esetek százait mutatta be nekem, s világosan élém tárta azt, amit helyesel, és azt is, amit elítél. Megmutatta, mi lesz annak a következménye, ha valaki helytelen utat követ, vagy eleget tesz szíve helytelen követeléseinek. Így tanított és nevelt, hogy felismerjem az emberekre leselkedő veszélyt, s hogy tanítsam és figyelmeztesse népét, sorról sorra, elvről elvre, hogy felismerjék és elkerülhessék Sátán csapdáit.

A feladat, amelyet különösen lelkemre kötött, ez: serkentsek öreget, fiatalot, tanultat és tanulatlanra arra, hogy maguk kutassák az írásokat. Értesse meg velük, hogy az Ige tanulmányozása élesíti az elmét, erősíti az összes képességet, és felfegyverzi az értelmet arra, hogy megbirkózzék az igazság mély és nagy horderejű kérdéseivel. Mindenkit biztosítsak arról, hogy a Biblia alapos ismerete túltesz minden más tudáson, amikor arról van szó, hogy mi teszi azzá az embert, amire Isten tervezte és szánta. „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt. 119:130) Ha igéjének tanulmányozása felvilágosít, s ha hozzátesszük ehhez a különleges bizonyágtételeket, melyek minden körülményre és minden tapasztalati síkra szólnak – lehetnek-e ugyanolyan tudatlan, lelki vakok, s szellemileg bizonytalanok, mint azelőtt? Azt

mondjátok, testvéreim, hogy annyira nehéz felfogású vagyok, hogy ítéletem ezen a területen nem megbízhatóbb, mint mielőtt Krisztus iskolájába léptem volna, megtanulni ezt a sajátos munkát? Nem hozok szégyent Teremtőmre azzal, hogy vállaljam: a világosság munkámban és életemben való ezernyi megnyilvánulása fabatkát sem ér, nem nevelték meg ítélőképességemet és nem tettek alkalmasabbá a munkára.

Ha látom, hogy férfiak és nők ugyanazt az utat választják, ugyanazokat a jellemhibákat dédelgetik, amelyek más embereket már veszedelembé sodortak és kárt okoztak Isten ügyének, s melyek miatt az Úr újra meg újra intette őket, hogyne riadnék meg? Másrészt félénk embereket látok, akiket lesújt tökéletlenségük tudata, mégis lelkiismeretesen törekednek azt tenni, amit Isten helyesnek mondott. Amikor tudom, hogy az Úr tekint és rámosolyog hűséges próbálkozásaikra – ne szóljak-e bátorítóan ezekhez a szegény, reszketeg lelkekhez? Maradjak-e néma, csak azért, mert az Úr nem minden esetet mutatott be közvetlen látomásban?

„Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a harsonát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utolért közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izrael házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tér meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.” (Ezék. 33:6-9)

Nemrégiben álomban összejövétel elé vittek, ahol némelyek azzal voltak elfoglalva, hogy lerázzák magukról a hatást, melyet a legkomolyabban figyelmeztető bizonyágtétel tett rájuk. Ezt mondták: „Hiszünk White testvérnő bizonyágtételeiben. De ha nem közvetlen látomásban látta a szóban forgó esetet, szava nem több nekünk, mint bárki másé.” Az Úr Lelke szállt rám, s megfeddtem őket az Úr nevében. Lényegében azt mondtam el, amit az imént írtam az őrállóról. Ez vonatkozik rátok is, rám is, mondtam nekik.

Ha tehát azok, akiknek a komoly figyelmeztetés szól, ezt mondják: Ez csak White testvérnő magánvéleménye – követem a magam meggyőző-

dését! S ha továbbra is azt teszik, ami miatt figyelmeztettem őket, akkor csak azt bizonyítják, hogy megvetik Isten tanácsát. Ennek pontosan az lesz a következménye, amit Isten Lelke megmutatott nekem – Isten ügye kárt szenved, maguk meg veszedelembé rohannak. Néhányan, akik a maguk álláspontját akarják megszilárdítani, olyan véleményeket ollóznak ki a bizonyágtételekből, melyekről vélik, hogy alátámasztják a nézeteiket, s a lehető legszilárdabb véleményt építik belőlük. De ami kérdéssé teszi a tetteiket, vagy nem esnek egy vonalba nézeteikkel, azokról kijelentik, hogy White testvérnő magánvéleményei. Tagadják azok mennyei eredetét, és egy szintre helyezik a maguk nézeteivel.

Ha ti, testvéreim, bár évek óta ismertek engem és munkámat, mégis azt állítjátok, hogy tanácsom nem értékesebb, mint azoké, akiket nem neveltek külön erre, akkor ne kérjétek, hogy együtt dolgozzak veletek. Mert ameddig ezt az álláspontot tartjátok, elkerülhetetlenül ellensúlyozni fogjátok munkámat. Ha ugyanolyan biztonságosnak tartjátok a magatok ötleteit, mint Isten megbízott szolgája tanácsának követését, akkor a veszedelem útját egyengetitek. El fognak ítélni titeket, mert elvetettétek a mennyből küldött fényt.

Míg a városban tartózkodtam, hozzám jött éjjel az Úr, s a biztatás becses szavait mondta munkámról. Elismételte ugyanazt az üzenetet, amelyet már néhányszor megkaptam. A következőket mondta azokról, akik hátat fordítottak a nekik küldött fénynek: „Amikor lenézik és elvetik a rád bízott bizonyágtételeket, nem téged, hanem Uradat nézik le.”

Milyen lesz a gyülekezet állapota, ha a csökönyösek és önhittek tovább folytatják útjukat? Hogyan is helyesbíthető az akaratosok és nagyravágyók útja? Hogyan éri el őket Isten? Hogyan is teremt hát rendet gyülekezetében? Állandóan véleménykülönbségek ütik fel fejüket, és elpártolások sújtják a gyülekezetet. Amikor viták és szakadások köszöntenek be, mindkét fél azt állítja, hogy neki van igaza, hogy senkit sem akarnak megbántani. Nem hallgatnak azokra, akik régóta viselik a munka felelősségét, s akik okkal hiszik, hogy az Úr irányítása alatt állnak. Kaptak ugyan fényt sötétségük eloszlatására, de szívük túl büszke ahhoz, hogy elfogadják. Ezzel a sötétséget választják. Lenézik Isten tanácsát, mert nem vág össze nézeteikkel és terveikkel, mert helyteleníti jellemük rossz vonásait. Isten Lelkének tevékenysége, ami, ha követnék, helyrehozná őket, nem szájuk

íze szerint szól, nem legyezgeti önámításukat. Isten világossága nem világosság nekik, ezért a sötétségben botorkálnak. Azt ismételtetik, hogy nem bízhatunk jobban azok nézeteiben, akik mögött hosszú tapasztalat áll, akiket Isten tanított és használt fel különleges munkájára, mint bárki más véleményében. Isten akarata-e, hogy ez így legyen? Vagy pedig a minden igaz tett ellenségének ügyködése, akinek az a célja, hogy minden embert súlyos tévedésekbe kötözzön? Eltéphetetlen, erős csalásokba, mert túlteszik magukat az Isten rendelte eszközök hatáskörén, azokén akiket Isten a gyülekezet ügyeivel bízott meg.

Az Úr minden korban megróttá, óvta és figyelmeztette egyházát. Krisztus napjaiban az önelégült farizeusok elvetették a figyelmeztetéseket. Azt állították, hogy semmi szükségük a feddésre, hogy Jézus igazságtalanul vádolja őket. Nem fogadták el az Úr szolgálói közvetítésével küldött szavát, mert ellenkezett hajlamaikkal. Ha az Úr ma közvetlenül az ilyenek szemé láttára adna látomást, hibáikra mutatta, önelégültségüket megróva, bűneiket ostromozva, akkor zendülésben törnének ki, mint Názáret lakói, amikor az Úr rámutatott valódi állapotukra.

Ha ezek az emberek nem alázzák meg szívüket Isten előtt, ha Sátán sugalmazásait melengetik, ha kétség és hitetlenség lesz úrrá lelkükön, akkor mindent hamis színben fognak látni. Ha szívükbe a kétely magvát vetik, bőséges lesz az aratásuk is. Bizalmatlanok és hitetlenek lesznek azokkal az igazságokkal szemben, melyek világosak és szépséggel teljesekek azoknak, akik nem szoktatták magukat hitetlenségre. Akik arra szoktatják értelmüket, hogy mindenben kételkedjen, s kételyeiket másoknak is sugallják, azok mindig is találnak majd okot a kételyre. Kétségese tesznek és bírálják mindent, ami az igazság fejlődéséből származik. Bírálják mások munkáját és álláspontját, és a munka összes olyan ágazatát, melyben maguk nem vesznek részt. Mások hibáin és tévedésein ülnek lakomát, „míg – mondta az angyal – az Úr be nem fejezi tisztét a szenthelyen, magára nem ölti a bosszúállás ruháját és meg nem lepi őket szentségtelen lakmározásuk közepén. Akkor majd magukat találják készületleneknek a Bárány lakomájára.” Ízlésük annyira torz, hogy még az Úr asztalánál, az Ó országában is gáncsoskodásra hajlanának.

Felfedte-e az Úr ezek előtt az ámítók előtt, hogy a tőle származó megrovásnak és rendreutasításnak csakis akkor van súlya, ha nyílt látomásból

származik? Azért foglalkozom ezzel a kérdéssel, mert sokak álláspontja azonos Sátán csalásával, amelyet a lelkek veszedelmére eszelt ki. Ha már egyszer csapdjába ejtette, s álokoskodásával annyira legyengítette őket, hogy amikor dorgálásban részesülnek, csökönősen hatástalanná teszik Isten Lelkének munkáját, akkor az ellenfél diadala teljes lesz. Néhányan vallják ugyan az igazságot, de mint Júdás, legkeserűbb ellenségeinek árulják majd el az Urat. Az önteltek, akik a maguk útjait erőltetik, a maguk elgondolásait javasolják, a veszedelem felé haladnak, míg bármely út elfogadható lesz számukra, csak hogy akaratukat ne kelljen feladniuk. Vakon követik a gonosz útját, de mint a megcsalt farizeusok, önelégülten meg lesznek győződve arról, hogy Istent szolgálják. Krisztus vázolta fel az utat, amelyet egy bizonyos csoport követni fog, amikor elérkezik az alkalom valódi jellemük kimutatására: „Elárulnak szüleitek és testvéreitek, rokonaitok és barátaitok, sőt lesznek, akiket meg is ölnek.” (Lk. 21:16)

Isten komoly tapasztalatot adott nekem munkájával kapcsolatban. Bizonyosak lehettek abban, hogy ameddig megtartja életemet, meg nem szűnök felemelni figyelmeztető szavamat, amint azt Isten Lelke szívembe véste, akár hallgatnak rá az emberek, akár nem. Nincs bennem különleges bölcsesség, csupán a rám bízott munka eszköze vagyok az Úr kezében. Az utasítás, melyet közlök veletek élőszóval vagy írásban, nem más, mint annak a fénynek a testet öltése, amit Istentől kaptam. Elétek próbálom tárni azokat az elveket, amelyeket Isten Lelke évek óta szívembe vésett, elmémbe írt.

Testvéreim, kérek, ne álljátok el a népünknek küldött világosság útját, gáncsoskodásokkal ne fossátok meg a bizonyágtételeket minden erejüktől! Ne higgyétek, hogy Isten olyan képességgel ruházott fel benneteket, amelynek segítségével meg tudnátok különböztetni, melyik származik a mennyből, s melyik csupán emberi bölcsesség szülötte. Ha a bizonyágtételek nem Isten Igéje szerint szólnak, vessétek el azokat. Krisztus és Béliál nem egyesül soha. Krisztus szeretetére kérek, ne zavarjátok meg emberi álokoskodásokkal és kételyekkel a testvérek elméjét, s ne tegyétek hatástalanná a munkát, amelyet az Úr el akar végezni. Lelki ítélőképességetek hiánya miatt ne tegyétek Istennek ezt az eszközét botránkyóvé, amely miatt sokan elessenek, „törbe jussanak és megfogassanak” (Ésa. 8:15).

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyágtételek, 2. kötet, 183-199. (Világiasság a gyülekezetben)

Kedves...-i testvéreim!

1868. június tizenkettedikén az Úr tudtomra adta, hogy a világ szeretete csaknem kiszorította Isten szeretetét. Szép vidéken éltek, mely a világi jólétnek is igen kedvez. Emiatt szakadatlan veszély fenyeget, hogy a világ köti le vonzalmakat; a földön akartok kincseket gyűjteni. Pedig szívetek is ott lesz, ahol a kincsetek. Olyan körülmények között éltek, mely azzal kísért, hogy egyre mélyebben és mélyebben vessétek magatokat a világba, – hogy egyre harácsoljatok. S míg ezzel kötitek le magatokat, a világi gondok annyira lefoglalják értelmeteket, hogy kirekesztik a valódi istenfélelmet. Kevesen ismerik fel a gazdagság csalárdságát. Akiknek fő gondja az anyagiak halomra gyűjtése, azok annyira belemerülnek ebbe, hogy Krisztus vallása másodlagos szerepre szorul. Nem szívügyük, és nem keresik a lelki dolgokat, mert a haszon szeretete elrejtí elölük a mennyei kincset. Ha azok buzgalma, kitartása és komolysága szerint becsülnék az örök életet, akik kereszténynek vallják magukat, akkor fele annyit sem érne, mint a földi gazdagság. Vessétek össze azt a szorgos erőlködést, amellyel a földi dolgok után törtetnek, e langymeleg, erőtlen, ügyetlen próbálkozással, mellyel a lelkiségre törekednek, amellyel a mennyei kincsre vágnak! Nem csoda hát, hogy olyan keveset nyerünk el a mennyei szenthely megvilágosító légköréből. Kívánságaink nem ez irányban húznak és taszítanak, hanem legtöbbszörre földi célokra korlátozódnak; világi dolgokra törekszenek, az örökkévalókat pedig elhanyagolják. A jólét elvakítja őket, és elámítja lelküket. Szólhat hozzájuk Isten, a föld szemetje nem engedi meghallani a hangját.

Idős T. testvér szeretete is a világ dolgai köré fonódik. Pedig le kell hámozni azt azokról, s a menny számára kell érlelődnie. Isten Fiának hitében kell élnie életét. Rögzítse szeretetét a jobb hazára. Egyre kevésbé kell lekötöni őt a föld múlandó kincseinek, másrészt az örökkévaló dolgoknak, melyek a lehető legsúlyosabb következményekkel járnak, azoknak kellene lebilincselniük teljes figyelmét. Próbaideje már-már véget ér. Jaj, mily kevés ideje maradt, amit Istennek szentelhetne. Ereje megroppant, értel-

me megtört, s szolgálata a legjobb esetben is csak gyöngé lehet. Mégis, ha készségesen s teljes szívvel teszi, mindenképpen Istennek tetsző lesz. T. testvér, önzésed együtt nőtt öregségeddel, egyre inkább e szegény világ kincseit szereted.

T. testvérnő is a világot kedveli. Születésétől önző a természet. A testvérnő sokat szenvedett betegségektől. Bár Isten megengedte a gyöngéseket, mégsem hagyta, hogy az ellenfél életére törjön. A szenvedések tűzének Isten terve szerint meg kell lazítani a testvérnő világi kincsek iránti ragaszkodását. Az Úr csakis szenvedésekkel tudja ezt elérni. Ő az egyike azoknak, akiknek a szervezetét megmérgezte a kábítószeres gyógyszer. Ezekkel tudtán kívül mai állapotára rontotta le magát. Isten mégse hagyta, hogy elveszítse életét, hanem meghosszabbította próbaéveit és szenvedéseit, hogy megszentelődhessék, az igazság által megtisztuljon, megfehéredjék, és kipróbált legyen, s a szenvedés kemencéjében kiégjen belőle a salak; értékesebbé váljék, mint az arany, sőt Ofír színaranya. A világ szeretete annyira belegyökerezett a testvér és testvérnő szívébe, hogy súlyos próbára lesz szükség kimozdítani őket onnan. Kedves fivérem, szeretett nővérem, mindkettőtökből hiányzik az Isten iránti odaadás. Mindketten bolondultok a világ dolgaiért. A világnak hatalma van felettetek magához szabni gondolkodásokat, míg, ami lelki, ami mennyei, az nem rendelkezik számotokra elég nyomatékkal, hogy átalakítsa gondolatvilágotokat.

...-ban férfiak és nők verik a mellüket, hogy Krisztust követik. Mért nem követik hát? Mért őrjöngtök a világ kincseiért, amitől a balszerencse könnyűszerrel megfoszthat. Mért hanyagoljátok el a menny kincseit, a halhatatlan, hervadhatatlan örökséget?

Az Úr elém tárta U. testvér feleségének esetét. Szeretne jót tenni, de olyan gyengeségei vannak, melyek sok bajt okoznak neki és barátainak. Túl sokat beszél. Nem él komoly lelki életet. S ha meg nem tér, s át nem alakul gondolkodásának megújulásával, képtelen lesz helytállni az utolsó idők veszedelmei közt. Feltétlenül művelnie kell szívét – akkor nyelve is megszentelődött lesz. Sok bűnös beszéd hangzik el szájáról, s ezt el kell kerülnie. Szigorú őrt kell állítania ajka elé, s tartsa nyelvét mintegy zablával, hogy szavai ne műveljenek gonoszat. Ne hánytorgassa többé mások hibáit, a mások furcsaságait, ne leplezze le mások gyengeségeit. Az ilyen beszéd bárkiben kifogásolható. Haszontalan az, sőt kimondottan bűnös.

Kifejezetten rossz származik belőle. Az ellenség tudja, hogy ha Krisztus hitvalló követői művelik ezt, az csak előtte nyitja meg az ajtót.

Láttam, hogy mikor ama testvérnőink jönnek össze, akik szeretnek lefetyelni, legtöbbször ott van közöttük Sátán is, mert ott neki is akad dolga. Résen áll, hogy lázba hozza a képzeletet, és az utolsó csöppig kiaknázza a kínáló alkalmat. Tudja, hogy mindaz a pletyka, és a rossznyelvűség, a titkok kibeszélése, a jellemek vesézése elszigeteli az embert Istentől. Nem más ez, mint a lelkiség, és a nyugodt vallásos légkör halála. U. testvérnő súlyosan vétkezik nyelvével. Bár jót kellene tennie szavaival, mégis sokszor csupán zagyvaságokat beszél. Olykor más értelmet nyernek szavaitól a dolgok. Olykor eltúlozza, amit mond. Azt követi az elferdítés. Nincs szándékában valótlant állítani, mégis a sok beszéd szokását, s haszontalan dolgokról fecsegést annyi ideje úzi már, hogy nem is vigyáz, sőt szavaival egyre messzebbre merészkedik, hogy néha maga sem tudja, mit állít. Pedig az elpusztítja hasznavehetőségét. Ideje teljesen megváltoznia e tekintetben. Az emberek ma nem keresik a társaságát, mint akkor keresnék, ha nem merült volna bele a gonosz beszédbe.

A keresztény jól rágja meg szavait. Sose vigyenek kedvezőtlen hírt egyik barátjától a másikhoz, különösen, ha tudják, hogy a kettő amúgy se szívreli egymást. Kegyetlen dolog a célzás és a sejtetés, mintha sok mindent tudnál az ismerősről, akiről a másik mit sem tud. Az ilyen célzásokat továbbadják, és a lehető legkedvezőtlenebb benyomást keltik. Mintha magyarárn mondanánk el a tényeket, csak éppen túlozva. Milyen súlyos a kár, amit Krisztus egyháza elszenved az ilyen dolgoktól! Tagjainak következtelen, meggondolatlan viselkedése oly gyöngévé teszi a gyülekezetet, mind a nádszál. Bizalmas dolgokat árultak el egyazon gyülekezet tagjai, noha a ludasnak nem volt rossz a szándéka. Az okozta a sok bajt, hogy a fecsegők nem okosan választják a beszéd témát. A lelki, isteni dolgokról kellene beszélgetnünk, de sajnos nem ez történik. Ha a keresztényekkel barátkozást főleg a gondolataink és szívünk nemesítésére használjuk, nem lesz bennünk késő bánat; akkor majd jóleső érzéssel tekinthetünk vissza a társalgásra. De ha léhasággal és üres fecsegésekkel töltjük az órákat, s a becses időt mások életének és jellemének korbácsolására pazaroljuk, a baráti beszélgetés gonoszság forrása lesz, légkörünk pedig csak halált jelentő halotti szag.

Nem jut eszembe külön mindenki a gyülekezetekből, akiket megmutatott az Úr, mégis emlékszem, hogy többeknek komoly benső, lelki munkát kell elvégezni a szívükben. Csaknem mindenki túl sokat beszél, és túl keveset elmélkedik – imádkozik. Sokaknál túl sok az önzés. Magukkal gondolnak, nem a mások javával. Az ellenfél nagymértékben a markában tart benneteket. Mégis akadnak köztetek értékes fények, és olyanok is, akik igyekeznek Isten akarata szerint élni. A büszkeség és a világ szeretete a két olyan csapda, mely hatalmasan akadályozza a lelkiiséget és a kegyességben növekedést.

Ez a világ nem a keresztények mennyországa, hanem Isten műhelye csupán, ahol felkészít, hogy a szent mennyországban csatlakozzunk az ártatlan angyalokhoz. Kihagyások nélkül neveljük gondolatainkat a nemes és önzetlen dolgokra. Ez a szoktatás azért szükséges, hogy úgy erősítsék képességünket, melyekkel Isten felruházott, hogy nevének a legnagyobb dicsőséget szerezzék a földön. Felelősek vagyunk mind a nemes vonásokért, amelyekben Isten részesített minket, s azért is, ha úgy használjuk fel képességeinket, ahogy ő sosem tervezte. Ezzel csak rút hálátlanságot tanúsítunk iránta. Isten szolgálata magának igényli lényünk mindmégannyi képességét. Ezért nem felelünk meg Isten tervének, ha nem műveljük ki magas színvonalra e képességeinket, ha nem szoktatjuk rá gondolkozásunkat, hogy szeressék a mennyei dolgokat, és ezen elmélkedjenek: ha nem eddük lelki erőnket Isten dicsőségére tett helyes cselekedetekkel.

A legtöbb istenfélelmet valló nő nem szedi ráncba gondolatait. Szabadjára engedik, hogy arra poroszkáljanak, amerre éppen tetszik. Öreg hiba az ilyesmi. Sokból mintha hiányozna a szellemi erő. Nem szoktatták magukat a gondolkodásra, s mivel nem végezték el e nevelést, azt hiszik, hogy nem is tudnak gondolkodni. Holott a kegyességben való növekedéshez elmélyedés és ima szükséges. A nők azért nem állhatatosak, mert kevésbé művelik agyukat, keveset gondolkoznak, mélyednek el. Ha tétlenül hagyják heverni eszüket, akkor másokra támaszkodnak, hogy azok gondolkozzanak, tervezzenek és emlékezzenek helyettük. Így egyre inkább elerőtlenedik az agyuk. Némelyeknek használatlannal kell fegyelmezni a gondolkodását. Kényszerítsék magukat a gondolkodásra. Míg másoktól várják el, hogy gondolkozzanak helyettük, azok oldják meg a fontos helyzeteket, – míg nem hajlandók használni az agyukat, addig továbbra

se tudnak emlékezni, a jövőbe nézni, s ésszerűen gondolkodni. Mindenki maga vegye a fáradságot, hogy művelje az eszét.

Az Úr közölte, hogy V. testvérnek elmélyültebb lelkiségre kell törekednie. Nem rendelkezel azzal a nyugodt Istenre hagyatkozással, melyet elvártól. Nem szoktatod gondolataidat lelki vágányokra. Túl sok mihaszna, felesleges, hiú beszédet engedsz meg magadnak, ami árt lelki életednek s jó légkörödnek. Műveld magadban a higgadtságot, a gondolataidon uralkodást. Könnyen izgalomba jössz, túl határozott a véleményed, és erős szavakkal fejezed ki, mit szeretsz, mit nem. Több egészséges, élő vallássosságra van szükséged, hogy lecsillapítson. Az Úr felszólít, hogy tanulj a szelíd és alázatos szívű Krisztustól. Értékes lecke ez! Ha jól megtanulod, átalakítja egész életedet. A könnyelmű és közönséges beszéd hátráltatja a lelki fejlődést. Törekedjél a tökéletes jellemre. S szavaid, és viselkedésed hatásával Isten mellett kardoskodjál. Keresd komolyan az Urat, hörpints mélyebbet az igazság forrásából, hogy áldásos hatása megszentelje életedet. Túl sokat gondolsz a világgal. Pedig jobb étellel kellene törődnöd, mint amilyen ez itt. Nincs vesztegetni való időd, – iparkodj, használd ki próbaidőd rövid óráit.

Feleségedben túlteng a kevélység és önzés. Isten átviszi őt most a szenvedés kemencéjén, hogy eltávolítsa jelleméről e két foltot. Nagyon vigyázzon, nehogy hiába égesse őt a szenvedés tüze. A tűznek el kell távolítani a salakot, közelebb kell hoznia őt Istenhez, és lelkibb gondolkodásúvá tennie. Meg kell halni benne a világ szeretetének. Le kell győznie az önszeretetet; Isten akarata nyelje el akaratát.

Az Úr közölte, hogy a világ szeretete nagymértékben kirekeszti Jézust a gyülekezetből. Isten változásra szólít – valamennyien adjátok át magatokat neki. Ha csak a vallásos dolgokról való elmélkedésre nem szoktatjátok magatokat, elmétek elgyöngül, elerőtlenedik e téren. S ha világi ügyekről gondolkodtok, akkor abban lesz erős, mert ezt az irányt szokta meg, és használata erre izmosodott meg. Azért nehéz mind a férfiaknak, mind a nőknek vallásos életet élni, mert nem szoktatják istenfélelemre gondolkodásukat. Sőt az ellenkező irányba kaptatják. Ha nem neveljük magunkat untalanul lelki ismereteink növelésére, hacsak meg nem igyekszünk érteni az istenfélelem titkait, akkor képtelenek vagyunk nagyra becsülni az örökkévaló dolgokat, – akkor nem vagyunk jártasak ezen az úton. Ezért

tartja csaknem mindenki megerőltetőnek az Úr szolgálatát.

Mikor kétfelé húz a szívünk, mikor főképp a világ dolgaival törődik, és csak keveset az Isten ügyeivel, akkor nem bír különösebben megnövekedni a lelki erőnk. Világi vállalkozások kötik le gondolataink oroszlánrészét, azok szipolyozzák ki az erejét. Ezért ez irányban erősödik, hogy erre kössön le több érdeklődést és szeretetet, – másrészt egyre kevesebb erőt tartálékol arra, hogy Istennek szentelje. Lehetetlenség virágzó lelki életet élnünk, amíg az ima nem elménk rendkívüli igénybevétele. A családi vagy nyilvános ima magában nem elég. Rendkívül fontos a titkos ima; magányunkban kitérjük lelkünket Isten előtt, és magunk is szemügyre veszünk minden indítóokot. Titkos ima! Mennyire becses is ez! Lelkünk Istennel társalog! Az a titkos ima, ha csakis az imát hallgató Isten hallja. Az ilyen könyörgéseknek nem szabad kíváncsi fülekbe jutni. A titkos imával az ember elszigeteli magát a környezet hatásától és izgalmaitól. Nyugodtan, mégis buzgón nyúl ki ilyenkor lelkünk Isten után. Gyakran megrontják a titkos imát és édes célját, ha jó hangosan kimondjuk gondolatainkat. Az Istenbe vetett nyugodt, csendes bizalom és hit helyett, mikor a szerény és alázatos suttozásban öntjük ki lelkünket, ha e helyett magasra emeljük hangunkat, ha felizgatjuk magunkat, akkor a titkos ima elveszti lágyítót, szent hatását. Viharos érzések kelnek, viharos szavak hangzanak el, ami lehetetlenné teszi felismernünk a halk és szelíd hangot, mely akkor szól lelkünkhöz, amikor titkos, igazán szívből fakadó áhítatba merülünk. A helyesen végzett titkos imádkozás sok nagyszerű, jó gyümölcsöt terem. De az ima, melyet az egész család, sőt az egész szomszédság füle hallatára harsogunk el, az nem titkos ima, ha annak tartjuk is. Az ilyen imából nem merítünk Istentől származó erőt. Édes és maradandó lesz Isten légköre, mely attól árad, aki titkon lát, s füle nyitva áll, hogy megfeleljen a szívből fakadó könyörgésre. Lelkünk a nyugodt, őszinte hit által közösséget tart fenn Istennel, s magába gyűjti a fény isteni sugarait, hogy megerősítse és fenntartsa azt, hogy el bírjuk viselni az ellenfél rohamait. Isten az erősségünk.

Jézus ránk hagyta szavait: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-e vagy éjféltkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. Amiket pedig nektek mondom, mindenkinek mondom: Vigyázzatok.” Mesterünk visszatérésére várunk. Azért virrasztunk, hogy mikor elhozza a reggelt,

alva ne találjon bennünket. Mely időszakról van itt szó? Nem Krisztus megjelenéséről az ég felhőiben, hogy akkor találná alva a népet. Nem. Hanem amikor kilép a szentek szentjéből a mennyei szenthelyről, mikor leveti papi ruházatát, és a bosszúállás öltözékét ölti magára. Mikor elhangzik a parancs: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.”

Mikor Jézus nem esedezik többé az emberért, addigra mindenek esete eldőlt. Ekkor jön el a szolgálóival elszámolás ideje. Akik nem készültek fel a tisztaságra és a szentségre, mely képesítette volna őket, hogy az Urunk visszatérésére várók közt legyenek, azok számára a nap homályba és sötétségbe nyugszik le, hogy soha fel ne keljen. A próbaidő lezárult. Krisztus közbenjárása véget ér a mennyben. Ez az idő végül váratlanul érkezik el mindenekre. Akik nem tisztították meg lelküket az igazság iránti engedelmesség által, azokat alva találja. Belefáradtak a várakozásba és a virrasztásba. Közönyösek lettek a Mester eljövetele iránt. Ezek nem vágyakoztak többé megjelenése után, s azt gondolták, hogy semmi szükség e szakadatlan, lankadatlan virrasztásra. Hiszen egyszer már csalódtak reményeikben, s lehet, hogy újra csalódní fognak. Arra a következtetésre jutottak, hogy bőven van idő az ébredésre. Nem mulasztják hát el újra az alkalmat, hogy világi kincseket gyűjtsenek. Biztonságosabb lenne, ha mindarra szert tennének, amit a világ nyújtani tud. S e cél elérése közben elvesztették összes, a Mester megjelenésével kapcsolatos aggodalmukat és érdeklődésüket. Közöny és hanyagság lett úrrá rajtuk, mintha az Úr eljövetele távoli lenne. Míg figyelmüket világi nyereség kötötte le, a mennyei szenthelyen megszűnt a közbenjárás, s ők készületlenül maradtak.

Ha tudták volna, hogy Krisztusnak a mennyei szent helyen végzett elfedése hamar lezárul, mennyire másképp viselkedtek volna! Mi-lyen buzgón virrasztottak volna! Mesterük ezt előre látta, ezért parancsolta meg a virrasztást. Kijelentette, hogy váratlan lesz az érkezése. Nem közli az időt, nehogy halogassuk a felkészülést. „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok.” Ez a megjövendölt bizonytalanság, e végső váratlanság mégsem ráz fel kábultságunkból komoly vigyázásra, nem döbönt rá, hogy virrasztva várjuk Mesterünket. Akiket nem talál vigyázva és virrasztva, azokat végül is hűtlenségben lepi meg. A Mester jön, s ahelyett, hogy készen azonnal

ajtót nyitnának neki, világi szunnyadásba zárkóztak, s végül is elvesznek.

Másik csoportot is mutattak nekem, az előbb leírtak ellentétéként. Ez a csoport vár és virraszt. Szemüket a mennyre csüggeszti, s Mesterük szava az ajkukon: „Amiket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!” „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-e vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.” Az Úr késést jelez, mielőtt a hajnal felvirradna. Mégsem akarja, hogy átadják magukat a fáradtság-nak, hogy ellankadjanak a virrasztásban, csak mert a hajnal nem érkezik olyan hamar, mint képzelték. Ezek égre emelték szemüket – így láttam őket. Ilyen szavakkal bátorították egymást: „Az első és a második őrváltás már elmúlt. Most van a harmadik őrség – éjfél és hajnali három közt – órája, várjuk hát ébren Mesterünk érkezését. Már nem sokáig kell virrasztanunk.” Láttam, hogy némelyek elfáradtak. Szemük a földre tévedt, világi dolgok kötötték le őket, nem virrasztottak továbbra is hűségesen. Ezt mondták: „Az első őrváltáskor láttuk Mesterünk érkezését, de csalódnunk kellett. Azt gondoltuk, hogy a másodikra biztosan megérkezik, de az is elmúlt, mégsem jött el. Lehet, hogy újra csalódnunk kell. Nem kell annyira, szívünkre vennünk a dolgokat. Talán a következő őrséggel sem érkezik. Közeledik a harmadik őrségváltás, ezért mi már azt gondoljuk, legjobb lesz, ha a földön gyűjtünk kincseket, nehogy ínséget kelljen látnunk.” Sokan elaludtak, elkábították őket az élet gondjai, lépre csalta őket a gazdagság csalárdsága – el, az éber, várakozó álláspontjuktól.

Angyalokat láttam, amint aggódva figyelik a fáradt, mégis hű virrasztók állapotát, nehogy túl fájdalmas legyen a próbájuk, nehogy összeroskadjanak a fárasztó munka és nehézségek alatt, melyek kétszer olyan súlyosak voltak, amiért az ellenfél elterelte virrasztásukból azokat a testvéreket, akiket megrészegítettek a világi gondok, s elkábított a világi jólét. Az angyalok gyászolták, amiért a valamikor virrasztó emberek tétlenségükkel és hűtlenségükkel súlyosbították azok megpróbáltatásait és terheit, akik még mindig komolyan és szorgalmasan törekedtek fenntartani éber, várakozó álláspontjukat.

Az Úr közölte velem, hogy akiket a világ szeretete és érdekei kötnek le, hogy egyre növeljék világi gazdagságukat, azoknak lehetetlen eközben mégis ébren várakozó helyet elfoglalni, amint ezt Üdvözítőnk lelkünkre

kötötte. Az angyal megszólalt: „Csak az egyik világot biztosíthatják maguknak. A mennyei kincs elnyeréséhez fel kell áldozniuk a földit. Nem nyerhetik el mindkét világot.” Láttam, hogy mennyire elengedhetetlen folytatniuk az éber virrasztást, hogy elkerüljék az ellenfél csaló csapdáit. Az ördög arra veszi rá azokat, akiknek pedig virrasztaniuk és vigyázniuk kellene; hogy egy lépéssel, de közelítsenek a világhoz. Nem akarnak ők közelebb menni ennél, de az egy lépés már messzebb vitte őket Jézustól, s megkönnyítette a következő lépést, míg az egész különbség köztük és a világ közt már csupán hitvallás, már csupán név. Elvesztették különálló, szent jellegüket s hitvallásukon kívül semmi sem maradt, ami megkülönböztetné őket a körülöttük élő világ-szerelmeseitől.

Láttam, hogy őrváltás őrváltás után múlt el. Legyünk azért tán kevésbé éberek? Jaj, dehogy! Sőt, nagyobb a szükség az éberebb virrasztásra, mert kevesebb idő van hátra, mint az első őrváltás előtt. Most már szükségszerűen rövidebb a várakozás időszaka, mint előbb. Ha már akkor lankadatlan éberséggel vigyáztunk, mennyivel inkább ébren kell maradnunk a második őrség idején. A második őrváltással a harmadikhoz jutottunk el, s most semmi mentség rá, hogy ellanyhuljon a virrasztásunk. A harmadik őrség háromszoros lelkiismeretességet követel. Most veszítenünk el türelmünket, azt jelentené, hogy elveszítenénk összes előző, buzgó, lankadatlan őrködésünket. A sötétség hosszú éjjele ugyan próbára tesz, a reggel mégis könnyületből késik, mert ha a Mester megérkeznék, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, azért a hosszú késés. Mégis a hűségeseknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlen előttünk áll. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, azért is a hosszú késés, Mégis a hűségeseknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlen előttünk áll. Isten népe az éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és világtól elszakadását. Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és zarándokok vagyunk a földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között oly szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztásukkal bizonyítják, hogy átalakultak. Nem a föld az otthonuk, hanem jobb, mennyei hazát várnak.

Kedves fivéreim és nővéreim, remélem, nem siklotok el a szavak felett anélkül, hogy komolyan meg ne fontolnátok a fontosságát. Mikor a galileai férfiak szemüket égre függesztve álltak, hogy ha lehet, még egyszer megpillantsák mennybe emelkedő üdvözítőjüket, hirtelen két fehérruhás férfi termett mellettük. Két mennyei angyal, akiket az ég küldött, hogy vigasztalják őket, amiért elvesztették üdvözítőjük jelenlétét. A két férfi megkérdezte: „Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe. Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe.”

Isten terve az, hogy népe a mennyre rögzítse tekintetét, úgy várja Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicső megjelenését. Míg a világiak figyelme különféle vállalkozásokra fordul, a mienk szegeződjék a mennyre. Nyúljon ki hitünk egyre távolabbra és távolabbra a mennyei kincs dicső titkai után. Tereljük magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjon szívünkbe, amint Jézus arcán tündöklik. A gúnyolódók bolondnak tartják az ébren virrasztókat. Azt kérdezzetik: „Hol marad megígért eljövetele? Csalódtatok. Csatlakozzatok hozzánk, akkor felvirágoztok a világi dolgokban. Tegyetek szert haszonra, pénzre, megtiszteltetésre.” De a várakozók az égre tekintenek, és így felelnek: „Mi csak virrasztunk tovább.” S mivel elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől, s a gazdagság csalárdságától, ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a renyheséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. A szenvedések tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor szomorúság vesz erőt rajtuk, akkor meginog a hitük. Mégis újra összeszedik magukat, legyőzik a félelmeket és kétségeket. Égre függesztett szemmel felelnek ellenségeiknek: „Virrasztunk. Urunk eljövetelét várjuk. Minden bajunk, szenvedésünk és nélkülözésünk közt is túlárad bennünk az öröm.”

Urunk azt kívánja, hogy virrasszunk, hogy mikor megérkezik és bekopog, azonnal ajtót nyissunk neki. Az Úr áldást mond ama szolgákra, akiket ébren talál. „Felövezvén magát, leülteti azokat, és eljövén, szolgál nekik.” Ki lesz az, közülünk, ezen utolsó napokból, akiket a seregek Ura így megtisztel? Készen állunk-e, hogy azonnal ajtót nyissunk, és üdvözljük őt? Virrasszatok, virrasszatok, virrasszatok. Csaknem mindenki abbahagyta éber várakozását. Nem állunk készen, hogy azonnal ajtót nyissunk neki.

A világ szeretete annyira lekötötte gondolatainkat, hogy nem az égre, hanem le, a földre néz szemünk. Sürgölődünk, lobogó lelkesedéssel építjük különféle vállalkozásainkat, Istent pedig feledjük, s nem becsüljük meg a mennyei kincset. Nem virrasztunk, nem is várakozunk. A világ szeretete és a csalárd gazdagság kiszorítják hitünket, ezért nem szeretjük, nem is várjuk üdvözítőnk megjelenését. Keményen törjük magunkat, hogy gondoskodjunk magunkról. Nyugtalankodunk, és ásító hiányt szenvedünk a szilárd, Istenbe vetett hitben. Sokan egyre csak fáradoznak, aggódnak, terveznek, s rettegnek, hogy majd ínséget látnak. Nem marad idejük imára, sem vallásos összejövetelekre. S mikor így gondoskodnak magukról, nem hagyják, hogy Isten gondoskodjék róluk. Az Úr nem tesz sokat értük, mert nem nyújtanak neki lehetőséget. Túl sokat tesznek magukért, és túl kevésbé hisznek és bíznak Istenben.

A világ szeretete borzalmasan megkötözte e népet, holott az Úr megparancsolta, hogy fáradhatatlanul virrasszon és imádkozzék, hogy ha váratlanul érkeznek, alva ne találja őket. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése, nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Az Úr közölte, hogy Isten népe, mely nagyon állítja magáról, hogy hisz a jelen igazságban, mégsem virraszt, mégsem várakozik. Egyre növekednek a gazdagságban, a földön gyűjtenek kincseket. A világi kincsekben gazdagnak, de nem az Isten szemében. Nem hiszik, hogy már csak rövid az idő; nem hiszik, hogy minden dolgok vége elközelgett, hogy Krisztus már az ajtóban áll. Állíthatják bár, hogy erős a hitük, de csak magukat csalják, mert azt bizonyítják, hogy nem rendelkeznek mennyei hittel. Tetteik bizonyítják hitük minőségét, és tetteik bizonyítják a körülöttük élőknek, hogy Krisztus nem jön el a mai nemzedék idején. Hitük szabják meg cselekedeteiket. Arra készülődnek, hogy a világon maradjanak. Házat házhoz sorakoztatnak, szántóföldet szántóföldhöz ragasztanak; a világ polgárai lettek.

A szegény Lázár helyzete, aki a gazdag asztalának morzsáiból tengődött, kedvezőbb, mint e hitvallóké. Ha valódi hittel rendelkeznének, világi kincseik gyarapítása helyett eladnának belőlük, leráznának a föld terhes

dolgaiból, és átutalnák azokat maguk előtt a mennybe. Akkor oda fordulna érdeklődésük, a mennyen csüngne a szívük, mert ott a szív, ahol legtöbb a kincse. Azok túlnyomó része, akik állítják, hogy hisznek az igazságban, azt bizonyítja, hogy mit becsülnék legtöbbször a világon. Efelől aggódnak, ezért vállalnak magukra gondokat, ezért fáradoznak. Az lett életük fő célja, hogy megóvják és gyarapítsák vagyonukat. Oly keveset utalnak át a mennybe, annyira lényegtelennek tartják a mennyi kincseket, hogy nem vonzza őket különösebben a jobb haza. A földi vállalkozásokra bezzeg jelentős súlyt fektettek, s e beruházások, akár a mágnes, elvonja gondolataikat, le a mennyről, a hervadhatatlanról, a földre és romlandóra. „Ahol a kincsed, ott a szíved is.”

Az önzés sokakat kalodába ver, mintegy vasbilincsekbe. A gazdaságom, az árúim, a boltom, a termékeim. Az ilyenek a köznapi emberiség követelményeit is semmibe veszik. Férfiak és nők, noha vallják, hogy várják és szeretik az Úr eljövetelét, nyakig önzésbe gombolkoznak. Ami meg nem, ami meg isteni, attól eltávolodnak. A világ szeretete, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élet kérdése annyira rájuk telepedtek, hogy megvakítják őket. Megrontotta őket a világ, és még csak észre sem veszik. Beszélnek ugyan Isten szeretetéről, ám gyümölcseik meghazudtolják a sokat emlegetett szeretetet. Meglopják az Istent a tizedeikkel és az áldozatokkal, amiért Isten fonnyasztó átká nehezedik rájuk. Pedig az igazság ragyogja be minden oldalról ösvényüket. Isten csodálatosan fáradozott a lélekmentésen a családjukban, de hol vannak áldozataik, melyeket hálás köszönettel ajándékoznának az Úrnak, irántuk tanúsított kegyelemért? Sokan oly hálátlanok, mint az okatlan állatok. Pedig oly kimondhatatlan volt az emberért hozott áldozat, hogy a legélesebb eszű ember sem tudja felfogni. Mégis azok, akik állítják, hogy részesülnek e mennyi áldásokban, melyeket ilyen kifejezhetetlen áron szereztek meg nekik, túl önzők, hogy tényleges áldozatot hozzanak Istenért. Gondolatuk csak a világ, a világ, meg a világ. A negyvenkilencedik zsoltárban olvassuk, hogy „gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekszenek. Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek.” Ha mindenki eszében tartaná, és valamennyire értékelné tudná Krisztus kimondhatatlan áldozatát, akkor helytelenítés alatt állónak tartanák magukat, aggodalmaskodásuk, és végtelen önzésük miatt. „Istenünk eljön, nem hallgat

többé. Emésztő tűz jár előtte, körülötte viharok tombolnak. Felhívja az eget, szólítja a földet, így tart ítéletet népe felett. Gyűjtsétek körém enyémet, akik áldozatban velem szövetségre léptek.” Az önzés miatt, a világ szeretete miatt feledik Istent. Soknak sivár a lelki élete, s így siránkoznak: a terméketlenségem, a terméketlenségem, a terméketlenségem! Az Úr javakat kölcsönzött népének, hogy kipróbálja őket, hogy vizsgára tegye szeretetük mélységét. Némelyek elszakadnak tőle, s inkább lemondanak mennyei kincsükről, mintsem csökkentsék világi javaikat, és áldozattal lépjenek szövetségre az Úrral. Az Úr felszólítja őket, hogy hozzanak áldozatot, de a világ szeretete bezárja fülüket; nem akarják meghallani.

Körülnéztem, hogy lássam: azok közül, akik állítják, hogy várják a Krisztus eljövetelét, hányan hoznak szívesen áldozatot bőségükből az Istennek. Láttam néhány szerény szegényt, akik, akár a szegény özvegy, megvonják szájuktól a falatot, a perselybe téve filléereiket. Isten szemében ezek az áldozatok kincsekkel érnek fel. Hanem akik vagyonosodtak, tollasodtak, azok messze lemaradtak. Ahhoz képest, amit tehettek volna, jóformán semmit sem tesznek. Visszatartják javaikat Istentől, meglopják őt, mert félnek Istenben bízni. Ez az egyik oka annak, hogy népünk annyira elgyöngült, és oly sokan szállnak sírjukba. Köztünk élnek a másét kívánók. A világ szerelmesei, s a napszámost fillérnyi fizetéssel nyomorítók is köztünk találhatóak. Igazságtalanul, és szűkmarkúan bánnak olyanokkal, akiknek semmijük; akik szegények, s kezük munkájából élnek. A világ szerelmese kemény arccal, s még keményebb szívvel visszatartja, amit kemény munkával keresett meg valaki. Így bánnak Mesterükkel, ilyen fanyalogva tesznek valamicskét Isten kincstárába. A példázatban szereplő férfi nem tudta hova tenni termését, s az Úr rövidre szabta haszontalan életét. Így bánik el sokakkal. Mily nehéz is e romlott korban megőrizni magunkat a világiasságtól és önzéstől. Mily könnyű hálátlanná válni a minden áldásunk adományozója iránt. Komoly virrasztásra és sok imára van szükség, hogy aggódó gonddal megőrizzük lelkünket. „Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jó el az az idő.”

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

Tapasztalatok, Látomások, 39-41. (Az utolsó csapások és az ítélet)

Az 1850. Év szeptemberében Suttonban tartott tanácsstületi ülés alkalmával Isten megmutatta nekem, hogy a hét utolsó csapás akkor zúdul a földre, miután Jézus a szentek szentjét elhagyja. Az angyal így szólt: „Istennek és a Báránynak haragja okozza az istentelenek pusztulását vagy halálát. Isten szava oly hatalmasság és rettenhetetlenné teszi a szenteket, mint egy zászlós tábor; de Isten ítéletét még nem hajtják végre. Az ítélet végrehajtása csak az ezer esztendő elteltével következik be.”

Miután a szentek elváltoztak halhatatlanságba, és Jézussal együtt felvitettek, miután átvették hárfáikat, ruháikat és koronáikat és bementek a szent városba, Jézussal együtt ítéletre ülnek össze. A könyvek felnyitottnak – az Élet könyve és a Halál könyve. Az Élet könyve a szentek jócselekedeteit tartalmazza; a Halál könyve a gonoszok rossz cselekedeteit. E könyveket egybevetik a törvénykönyvvel, a Bibliával és ennek értelmében ítéltetnek meg az emberek. A szentek mondják ki Jézussal egyetemben a halott gonoszok felett az ítéletet. „Lásd – szólt az angyal – a szentek Jézussal együtt ítéletet ülnek a gonoszok felett s megítélik azokat cselekedeteik szerint s az a büntetés, amely a gonoszokra az ítélet végrehajtásakor vár, nevük mögé vezetetik be a könyvbe.” Láttam, hogy ezt a munkát a szentek Jézussal együtt az ezer év folyamán a szent városban végezték, még mielőtt az a földre szállott. Az ezer év végeztével, Jézus angyalaival és szentjeivel együtt elhagyja a szent várost, s mialatt alájön velük a földre, az istentelen halottak feltámadnak; azok is, akik Őt általszegeztek s jajgatnak, jajveszkelnek cselekedeteik felett, midőn meglátják az Emberfiát dicsőségének teljességében az angyalok és a szentek seregétől kísérve. Látni fogják a szögek helyét kezein és lábain és oldalán a sebhelyet. A szögek és a dárda hegyének nyomai, lesz legnagyobb dicsősége. Az ezer év végeztével Jézus az Olajfák hegyén áll, amely kettéhasad és nagy síksággá lesz. Az istentelenek, akik épp ekkor támadnak fel, ijedten menekülnek. Majd a szent város alászáll erre a síkságra. Sátán ekkor betölti lelkével a feltámadt istenteleneket, elhiteti velük, hogy a városban tartózkodó sereg csekély, ellenben az ő serege hatalmas, hogy a szenteket legyőzhetik, és a várost bevehetik.

Miközben Sátán seregeit sorakoztatta és szervezte, a szentek a városban tartózkodtak és gyönyörködtek Isten paradicsomának dicsőségében és szépségében. Élükön Jézus haladt, Ő vezette őket. Hirtelen elhagyott minket az Úr, de csakhamar ismét hallottuk kedves, nyájas szavát: „Jöjjetek Atyámnak áldottai és örököljétek az országot, amely számotokra készítettett a világnak kezdetétől fogva.” Mi mindnyájan Jézus köré gyülekeztünk és épp akkor, midőn a város kapuit bezárta, mondatott ki az átok a gonoszok felett. A kapuk lezárattak. A szentek most szárnyaikat használták és felszálltak a város falaira. Jézus is közöttük tartózkodott; dicsőséges és ragyogó koronája hétszeres volt. A szentek koronája tiszta aranyból s csillagoktól díszített volt. Arcuk sugárzott a dicsőségtől, mert teljesen átalakultak Jézus képmására. Midőn mindnyájan felemelkedtek és felszálltak a város falaira, egészen el voltam ragadtatva a fenséges látványtól.

Csak most látták az istentelenek, hogy mit is veszítettek; Istentől tűz hullott alá reájuk, amely megemésztette őket. Ez volt az ítélet végrehajtása. Az istentelenek most vették el azt az ítéletet, amelyet a szentek az ezer év folyamán Jézussal együtt reájuk mértek. Ugyanaz a tűz, amely a gonoszokat elpusztítja, tisztítja meg a földet. A szétszagotott és meredek hegyek megolvadnak a nagy forróságban, az elemek szintén és minden polyva megsemmisül. És ekkor feltárult előttünk fenséges örökségünk, csodálatos szépségében és pompájában. Most már a miénk volt az egész új föld. Mindnyájan fennhangon kiáltottuk: „Dicsőség, hallelujah!”

Nagy Küzdelem, 588-597. (A küzdelem véget ér-részlet)

Az ezer esztendő végén Krisztus a megváltottak és az angyalok kíséretében ismét eljön a földre. Félelmes méltósággal száll alá, és életre szólítja a gonoszokat a végítéletre. Hatalmas sereg jön elő, megszámlálhatatlan, mint a tenger fővénye. Micsoda különbség van köztük és azok között, akik az első feltámadáskor léptek ki sírjukból! Az igazakat Jézus hervadhatatlan ifjúsággal és szépséggel ruházta fel. A gonoszok pedig a betegség és a halál nyomait viselik.

Az emberek sokaságát magával ragadja Isten Fiának dicsősége. A gonoszok egy emberként kiáltják: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” Nem a

Jézus iránti szeretet mondatja ezt velük. Akaratlanul mondják. Az igazság kényszeríti ki szájukból. Most is éppúgy gyűlölik Krisztust, és szívük éppúgy lázad ellene, mint amikor sírba szálltak. Nem lesz több kegyelemidejük a múlt hibáinak helyrehozására. Ennek semmi értelme nem lenne. Az élethosszig tartó törvényszegés nem lágyította meg szívüket. A második próbaidő alatt is megkerülnék Isten kívánalmait, és lázadást szítanak a menny ellen, akárcsak az elsőben.

Krisztus az Olajfák-hegyére ereszkedik le, ahonnan feltámadása után felemelkedett, és ahol az angyalok megismételték visszatérésének ígértét. A próféta ezt mondja: „Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.” „És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén ketté válik,... igen nagy völgyé.” „És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr léssen, és a neve is egy.” (Zak. 14:5, 4, 9) Az új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll az égből a fogadására megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a Szent Városba, és vele népe és az angyalok.

Ekkor Sátán felkészül az utolsó nagy összecsapásra. A tét a főhatalom. Amíg a gonoszság fejedelme nem gyakorolhatta hatalmát, és nem volt kit becsapjon, addig tehetetlen és komor volt. De amikor a gonoszok feltámadnak, és Sátán maga mellett látja a nagy sokaságot, reménye újraéled, és eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. Az elkárhozottak egész seregét zászlaja alá gyűjti, és megkísérli velük tervét megvalósítani. A gonoszok Sátán foglyai. Krisztus megtagadásával meghódoltak a lázadó vezér előtt. Most is készek javaslatait elfogadni, és parancsát teljesíteni. Sátán azonban korábbi ravaszságához híven nem árulja el kilétét. Fejedelemnek mondja magát, a világ jogos urának, akit jogtalanul kiforgattak örökségéből. Becsapott alattvalói előtt megváltónak tünteti fel magát. Azt hazudja, hogy az ő hatalma hozta ki őket a sírből, és azt ígéri, hogy felszabadítja őket a legkegyetlenebb elnyomás alól. Krisztus távollétében Sátán – állításai alátámasztására – csodákat művel. A gyengéket erőssé teszi, és mindenkit betölt a maga szellemével és erejével. Majd vállalja, hogy a szentek tábora ellen vezetve őket, elfoglalja Isten Városát. Ördögi ujjongással mutat a feltámadtak megszámlálhatatlan sokaságára, és kijelenti, hogy vezérükként képes lesz legyőzni a várost, és visszaszerezni trónját és birodalmát.

Abban a roppant nagy tömegben temérdek ember van az özönvíz előtti időből: magas kort megért, hatalmas termetű szellemóriások, akik a bukott angyalok befolyásának engedve minden ügyességüket és tudásukat a maguk dicsőségére használták. Csodás művészi alkotásaik láttán a világ bálványozta lángelméjüket. De Isten eltörölte őket a föld színéről kegyetlen és gonosz találmányaik miatt, amelyek a földet megfertőzték és Isten képmását eltorzították. Vannak közöttük királyok és hadvezérek, akik népeket győztek le; vitéz emberek, akik soha egyetlen csatát nem vesztek el; büszke, becsvágyó harcosok, akiknek közeledtére birodalmak reszkettek. A halál nem változtatott rajtuk. Sírjukból kilépve felvették megszakadt gondolataik fonalát. Ugyanaz a győzelmi vágy sarkallja őket, ami a sírba szálláskor bennük élt.

Sátán először angyalaival tanácskozik, majd a királyokkal, hódítókkal és hatalmasokkal. Felméri párthíveik erejét, létszámát, és kijelentik, hogy a városon belüli sereget, amely az ő seregükhöz képest kicsi, le tudják győzni. Terveket fektetnek le a gazdag és dicső új Jeruzsálem elfoglalására. És nyomban készülődni kezdenek a csatára. Ügyes szakemberek harceszközöket gyártanak. Sikereikről híres hadvezérek a harcosok sokaságát seregekké szervezik.

Végül támadásra szól a parancs, és a megszámlálhatatlan sereg elindul. Soha nem volt földi hódítónak ekkora serege. Az első földi háború óta eltelt századok során soha nem hívtak össze ehhez fogható hadsereget. Sátán, a leggyakorlottabb harcos áll az előhad élén. Angyalai is egyesítik erejüket a végső harcra. Királyok és harcedzett katonák zárkóznak fel Sátán mögé, majd hatalmas csapatok következnek parancsnokuk vezérletével. A tömött sorok katonai pontossággal haladnak a repedezett, egyenetlen földön Isten Városa felé. De Jézus parancsára bezárulnak az új Jeruzsálem kapui. Sátán seregei pedig körülveszik a várost, és felkészülnek az ostromra.

Krisztus ekkor ismét megmutatja magát az ellenségnek. Messze a város felett, fényes arany alapzatú trónon ül az Isten Fia, és körülötte országának polgárai. Nincs nyelv, amely el tudná mondani, nincs toll, amely le tudná írni Krisztus hatalmát és fenségét. Az Örökkévaló Atya dicsősége betakarja a Fiút, betölti Isten Városát, és a kapukon át beragyogja az egész földet.

A trónhoz legközelebb azok állnak, akik egykor Sátán ügyéért buzgólkodtak, de aztán tűzből kikapott üszökként mélységes, lelkes odaszente-lődéssel követték Megváltójukat. Majd azok következnek, akiknek a jelle-me hazug és hitetlen környezetben jutott el a keresztény tökéletességre, akik tisztelték Isten törvényét, amikor a keresztény világ érvénytelennek mondta; és azok az embermilliók, akik a korszakok hosszú során mártír-ként szenvedtek hitükért. Mögöttük pedig a „nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből... a trón előtt és a Bárány előtt... fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak” (Jel. 7:9). Harcuknak vége. A győzelmet kivívták. A versenyt megfutották és megnyerték. A pálmaág a kezükben győzel-müket szimbolizálja; a fehér ruha pedig Krisztus makulátlan szentségét jelképezi, amely most már az övék.

A megváltottak dicsénekebe kezdenek. Énekük az ég boltozatán vissza-veődve betölti a levegőget. „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!” (Jel. 7:10). Az angyalok és a szeráfok ajkáról is az imádat hangja csendül. Sátán hatalmának és gonoszságának láttán a megváltottak most értik meg igazán, hogy csak egy hatalom – a Krisztusé – tehette őket győztesekké. Abban a fénylő sokaságban senki sem tulaj-donítja a saját érdemeinek az üdvösséget, saját erejének és jóságának a győzelmet. Tetteikről, szenvedéseikről említés sem történik. Minden ének tartalma, minden himnusz mondanivalója ez: Az üdvösség a mi Istenünké és a Bárányé!

A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása. Majd a királyok Királya, aki megkapta a leg-nagyobb méltóságot és hatalmat, ítéletet mond a kormányzata ellen lá-zadókra, és végrehajtja ítéletét törvényének áthágóin és népe sanyarga-tóin. Isten prófétája ezt mondja: „Láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel. 20:11–12).

A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak, és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és a

szentség útjáról. Rádöbbenek, hogy gőgjükkel és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét. A megejtő kísértések, amelyeket bűnös életükkel hívtak ki, az áldások, amelyekkel visszaéltek, Isten küldöttei, akiket semmibe vettek, az intések, amelyeket elvetettek, a gazdagon áradó kegyelem, amelyet konok, megátalkodott szívük visszautasított – mind megjelennek. És mintha tüzes betűkkel íródna eljűk!

A trón felett feltűnik a kereszt. Körképszerűen felsorakoznak Ádám megkísértésének és bukásának jelenetei, és a nagy megváltási terv egymást követő eseményei: a nyomorúságos környezet, amely a Megváltót születésekor fogadta; a gyermek Jézus engedelmissége és szerénysége; keresztsége a Jordán vizében; pusztai böjtje és megkísértése; ahogy szolgált az embereknek, a menny legdrágább áldásait kínálva nekik; jótékony és irgalmas cselekedeteivel zsúfolt napjai; a hegyek magányában imával töltött, átvirrasztott éjszakái; az irigykedő, gyűlölködő, gonosz cselszövesek, amelyekkel jótetteit viszonyozták; a megdöbbenő, megmagyarázhatatlan vívódás a Gecsemáné-kertben az egész világ bűneinek nyomasztó súlya alatt; a gyötrelem éjszakájának félelmes eseményei; ahogy kiszolgáltatták a gyilkos csőcseléknek; ahogy ellenkezés nélkül tűrte, hogy elfogják, miközben legkedvesebb tanítványai elhagyták, és foglyul ejtői Jeruzsálem utcáin durván hajtották; ahogy az Isten Fiát diadalmasan bemutatatták Annásnak; ahogy a főpap palotájában, Pilátus törvénytermében, a gyáva, kegyetlen Heródes udvarában gúnyolták, sértegették, kínozták és halálra ítélték – mind elevenen lejátszódik.

Majd a végső jelenetek tárulnak a hullámzó tömeg elé – a Golgota felé vezető utat taposó türelmes Szenvédő; a kereszten függő mennyei Fejedelem; a haláltusáján nevető gőgös papok és gúnyolódo csőcselék; a természetfölötti sötétség; a hullámzó föld, a megrepedt sziklák, a megnyílt sírok – jelezve azt a pillanatot, amikor a világ Megváltója kilehelte lelkét.

E rettenetes jelenetek a valóságnak megfelelően játszódnak le. Sátán, angyalai és alattvalói nem tudják szemüket levenni a maguk kovácsolta eseményekről. Mindenki visszaemlékszik a maga szerepére. Heródes, aki Betlehemben meggyilkolta az ártatlan gyermekeket, hogy megszabaduljon Izrael Királyától; az aljas Heródiás, akinek bűnös lelkén szárad Keresztelő János vére; a gyenge, megalkuvó Pilátus; a gúnyolódo katonák; a papok, a főemberek és az őrjöngő tömeg, akik ezt kiáltották: „Az Ő vére

mirajtuk és a mi magzatainkon!”. Mindnyájan látják vétük szörnyűségét. És miközben az üdvözült sereg „Ő meghalt értem!” kiáltással a Megváltó lábához teszi koronáját, ők hasztalan próbálnak elrejtőzni Krisztus tekintetének mennyei fenségétől, amely túlszárnyalja a nap ragyogását.

Krisztus apostolai – a hős Pál, a szenvedélyes Péter, a szeretett és szerető szívű János, valamint hűséges testvéreik is ott vannak a megváltottak sokaságában, és velük a mártírok hatalmas serege; a falakon kívül pedig – minden hitvány és förtelmes dologgal együtt – azok, akik üldözték, börtönbe vetették és megölték őket. Néró – e kegyetlen és erkölcstelen szörnyeteg – látja azok boldogságát és megdicsőülését, akiket egykor megkínzott, és akiknek határtalan szenvedésében gyönyörködött. Néró anyja is tanúja saját tettei gyümölcének, annak, hogy miként öröklődtek fiában az ő jellemének gonosz vonásai, a szenvedélyek, amelyek az ő befolyása és példája nyomán fejlődtek ki és erősödtek meg fiában, és olyan bűncselekményekben gyümölcsöztek, amelyek megremegtették a világot.

Vannak ott pápista papok és főpapok, akik Krisztus követőinek vallották magukat, de Isten népének lelkiismeretét úgy akarták elfojtani, hogy kínpadra, börtönbe és máglyára küldték őket. Ott vannak a gögös pápák, akik Isten fölé emelték magukat, akiknek volt bátorságuk arra, hogy a Magasságos törvényét megváltoztassák. Az úgynevezett egyházatyáknak lesz mivel elszámolniuk Isten előtt, de szívesen elmenekülnének e számadás elől. Túl későn látják be, hogy a Mindenható féltőn őrzi törvényét, és korántsem fogja igazolni a bűnöst. Most ismerik csak fel, hogy Krisztus azonosul szenvedő népének érdekeivel. Most érzik szavainak súlyát: „Amennyiben megcselekedtétek eggyel emez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg” (Mt. 25:40).

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené. Nincs mentésük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál.

Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál. A gonoszok látni fogják, mit vesztek lázadó életükkel. Az „igen-igen nagy örök dicsőséget” semmibe vették, amikor Isten felkínálta nekik. De milyen kívánatosnak tűnik most! „Mindez az enyém lehetett volna – kesergi az elveszett ember –, de én eldobtam magamtól. Ó, micsoda elvakultság!

Nyomorúsággal, gyalázattal és reménytelenséggel cseréltem fel a békeséget, boldogságot és dicsőséget.” Belátják, hogy Isten jogosan rekeszti ki őket a mennyből. Életükkel ezt vallották: „Nem akarjuk, hogy Ő (Jézus) uralkodjék rajtunk!”

A gonoszok megigézve nézik Isten Fiának koronázását. Látják kezében a mennyei törvénytáblákat – a tilalmakat, amelyeket semmibe vettek és áthágtak. Tanúi a megváltottak kitörő csodálatának és elragadtatott imádatának; és miközben az ének hangja végigzúg a városon kívül rekedt tömeg felett, egy emberként kiáltják: „Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!” (Jel. 15:3) – és térdre hullva imádják az élet Fejedelmét.

Sátán kővé meredve nézi Krisztus dicsőségét és méltóságát. Ő, aki valamikor oltalmazó kérub volt, tudja, honnan esett ki. Hogy megváltozott, milyen mélyre süllyedt a fénylő szeráf, a „hajnal fia”! A tanácsból, amelyben egykor megbecsült helye volt, örökre ki van rekesztve. Látja, hogy az Atya közelében dicsőségét elfedezve áll valaki. Sátán látja, amikor egy hatalmas angyal Krisztus fejére teszi a koronát, és tudja, hogy ő kapta volna ezt a megtisztelő feladatot.

Eszébe jut régi hazája, amelynek ő is ártatlan és feddhetetlen lakója volt; a béke és a boldogság, amelyet ő is élvezett addig, amíg nem kezdett Isten ellen zúgolódni, és Krisztusra irigykedni. Vádaskodott, lázadózott, hazudozott, hogy megnyerje az angyalok rokonszenvét és támogatását. És amikor Isten bocsánatot kínált neki, ő semmit nem tett saját gyógyulása érdekében. Ezek az emlékképek mind felidéződnek benne. Elgondolkozik azon a munkán is, amit az emberek között végzett, és e munka következményein – egymás közti ellenségeskedésükön, a rettenetes mézszárlásokon, birodalmak emelkedésén és bukásán, királyságok megdöntésén, a kavargások, harcok és forradalmak hosszú során. Eszébe jut, milyen szívósan támadta Krisztus munkáját, és miként próbálta az embert mindjobban lezülleszteni. Látja, hogy ördögi ármánykodásával nem tudta megrontani azokat, akik Jézusba vetették bizalmukat. Birodalmára, fáradságos munkájának gyümölcsére tekintve csak kudarcot és pusztulást lát. Most elhitette a tömeggel, hogy Isten városa könnyű zsákmány lesz. De ő tudja, hogy ez nem igaz. A nagy küzdelemben újra és újra vereséget szenvedett, és meghódolásra kényszerült. Nagyon jól

ismeri az Örökkévaló hatalmát és méltóságát.

A nagy lázadó mindig igazolni akarta magát. Be akarta bizonyítani, hogy a lázadásért Isten kormányzása a felelős. E roppant intelligencia minden képességét erre a célra összpontosította. Megfontoltan, tervszerűen dolgozott, és bámulatos sikerrel fogadtatta el tömegekkel a hosszú küzdelemre adott magyarázatát. Az összeesküvés elindítója évezredekben át igazságként adta elő a hazugságot. De most ütött az óra, amikor a lázadás véglegesen megghiúsul, és Sátán története és jelleme lelepleződik. Krisztus trónfosztására, népének elpusztítására és Isten városának elfoglalására tett utolsó nagy erőfeszítésével az őcsaló egészen lerántja álarcát. A vele szövethetők észreveszik a vállalkozás teljes kudarcát. Krisztus követői és a hűségese angyalok szemlélői az Isten kormányzása elleni fondorkodás kiteljesedésének. És mindenki elborzad tőle.

Sátán látja, hogy lázadása, amelyre senki nem kényszerítette, alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen győzelem lenne számára. Isten irgalma és igazságossága ellen emelt vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull reá. És Sátán most leborul, és beismeri, hogy Isten jogosan ítélte el.

„Ki ne félne Téged, Uram! És ki ne dicsőítené a Te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted; mert a Te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel. 15:4) Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. A lázadás következményei, az isteni rendelkezések mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtmény előtt nyilvánvalóak lesznek. Az egész világegyetem láthatja a különbséget Isten kormányzata és Sátán uralma között. Sátánt a saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát. Világossá válik, hogy Isten a nagy küzdelem során tett minden intézkedésében tekintettel volt népének örök érdekeire és a teremtett világokra. „Dicsér Téged, Uram, minden teremtményed, és áldanak Téged a Te kegyeltjeid.” (Zsolt. 145:10) A bűn történelme az egész örökkévalóságon át tanúskodni fog arról, hogy minden teremtmény boldogsága szorosan összefügg Isten törvényének létezésével. A nagy küzdelem összes tényét látva, az egész világegyetem – hűségesek és lázadók – egyként hirdetik:

„Igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!”

Az a nagy áldozat, amelyet az Atya és a Fiú az emberért hozott, világosan tárul a világegyetem elé. Ütött az óra, amikor Krisztus elfoglalja jogos helyét, és fejedelemségek, hatalmasságok és minden néven nevezendő méltóságok fölé magasztosul. A reá váró örömeért – hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát – nem törődve a gyalázzal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek a jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdjásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok tábora meghall, ezt mondja: „Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.” És a trón körül álló fehérruhások dicsénekebe kezdenek: „Méltó, a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást” (Jel. 5:12).

Sátán kénytelen elismerni Isten igazságosságát, és meghajolni Krisztus főhatalma előtt, de jelleme változatlan marad. Elsőpró áradatként tör ki belőle ismét a lázadás. Eszeveszett dühében eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. És felkészül a menny Királya elleni utolsó elkeseredett harcra. Alattvalói közé rohan, és megpróbálja őket a maga dühével áthatni, és azonnali harcra indítani. De a megszámlálhatatlan milliók között, akiket ő csábított lázadásra, senki sem akad, aki elismerné felsőbbiségét. Hatalma véget ért. A gonoszok éppúgy gyűlölik Istent, mint Sátán, de ők felismerik helyzetük reménytelenségét, azt, hogy nem tudják Jahvét legyőzni. Démoni dühvel támadnak Sátánra, és azokra, akik eszközei voltak a megtévesztésben, mert haragjuk most már ő ellenük lobbant fel.

Ezt mondja az Úr: „Mivel olyá tevéd szívedet, minő az Isten szíve: azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcsességed szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. A sírgödörbe szállítanak alá.” „Elvesztélek, te oltalmazó kérub a tüzes kövek közül... A földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére... Tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek... Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel.” (Ez. 28:6-8, 16-19)

„A vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele léssen.” „Haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden Ő seregükre; megátkozá, halálra adta őket.” „Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ő osztályrészük.” (Ésa. 9:5; 34:2; Zsolt. 11:6) Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik. Előkerülnek a föld mélyébe rejtett fegyverek. Emésztő lángokat lövell minden tátongó szakadék. Még a sziklák is tüzet fognak. Eljött a nap, amely lángol, mint a kemence. A roppant nagy forróságtól az elemek megolvadnak. A föld is megolvad, és ami rajta van megég. (Mal. 4:1; II. Pt. 3:10) A föld felszíne olyan, mint a megolvadt anyag – roppant nagy bugyborékoló tűztenger. Ütött a gonoszok megítélésének és végpusztulásának órája – „bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért” (Ésa. 34:8).

A gonoszok a földön kapják meg büntetésüket (Pld. 11:31). „Pozdorjáv”-vá lesznek, „és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura” (Mal. 4:1). Egyesek egy pillanat alatt pusztulnak el; mások hosszú napokig szenvednek. „Cselekedeteik szerint” kapják büntetésüket. Sátánnak – mivel Isten az igazak bűneiért is őt terheli meg – nemcsak saját lázadásáért kell szenvednie, hanem azokért a bűnökért is, amelyekre Isten népét rávette. Büntetése sokkal súlyosabb, mint azoké, akiket elámított. Amikor már elpusztul mindenki, akit csalásaival elbuktatott, ő még él és szenved. A tisztító lángokban a gonoszok – a gyökér és az ágak – végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az ágak. Maradéktaul lesújt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld, ezt látva, Jahve igazságosságát hirdeti.

Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátántól és kísértéseitől. „Nyugszik, csöndes az egész föld. (Az igazak) ujjongva énekelnek” (Ésa. 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben. „Nagy sokaság szavát”, „mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát” hallani, „mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható” (Jel. 19:6).

A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Városban. Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból, azokon nincs

hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemésztő tűz, népének nap és pajzs (Jel. 20:6; Zsolt. 84:12).

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

Az Apostolok Története, 351-357. (Átalakult élet)

János apostol élete példaképe az őszinte megszentelődésnek. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékoságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben, napról napra szemlélhette Jézus gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Krisztus átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét.

János életében megnyilvánuló megszentelődésnek merő ellentéte apostoltársának, Júdásnak tapasztalata. Társához hasonlóan, Júdás szintén az Úr tanítványának vallotta magát, de élete csak a „kegyesség látszata” volt. Krisztus jellemének szépségei ugyan megragadták, de gyakran, ha felfigyelt szavaira, azok szíven találták. Mégsem akart megalázkodni, sem bűneit megvallani. Ellenállt az isteni befolyásnak, ezáltal megvetette a Mestert, akit – vallomása szerint – szeretett. János komolyan küzdött hibái ellen, Júdás ellenben elnyomta lelkiismerete szavát, engedett a kísértéseknek, miáltal rossz szokásai mindinkább begyökereszkedtek. Jézus által tanított igazságok gyakorlása keresztezte volna vágyait és szándékait. Saját elgondolásait nem volt hajlandó alárendelni, hogy mennyei bölcsességben részesüljön. Világosság helyett a sötétséget választotta. Kapzsiság, bosszúállás, rosszindulat, gonosz kívánságok és egyéb sötét gondolatok dúltak benne, míg végül Sátán teljesen hatalmába kerítette.

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind

a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jelleme mindkettőnek igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhettek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az igének. Egyikük naponként meghalt „én”-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét, viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt, mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul, dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóná válik hozzá, akit imád.

János a megszentelt élet tanítója, leveleiben a gyülekezetnek tévedhetetlen szabályokat adott a keresztény magatartásra nézve: „És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta... Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.” (1. Jn. 3:3; 2:6) Azt tanította, hogy a keresztény legyen tisztaszívű, és éljen új életet. Sohase elégedjen meg üres hitvallomással. Miként Isten szent, mint Isten, az elesett ember, mint ember legyen szent, emberi mivoltában.

„Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté tételtek” (1. Thess. 4:3) – írja Pál apostol. Isten mindazzal, amit gyermekeiért tesz, a gyülekezet megszentelődését célozza. Örök időktől fogva kiválasztotta őket, hogy szentek legyenek. Fiát odaadta érettük a halálba, hogy megszentelődjenek az igazság iránti engedelmességük által, és megszabaduljanak minden kicsinyességtől. Személyes munkát követel tőlük. Személyes odaadást. Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek képére áthasonulni, ha engedelmeskednek vezetésének. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.

Életünk megszentelődését úgy érhetjük el, ha kiéljük a szeretet alapelvét. „Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben

marad és az Isten is ő benne.” (I. Jn. 4:16) Aki szívébe fogadta Krisztust, vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel.

Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. Krisztus keresztje az a főszlop, amely „igen-igen nagy örök dicsőséget” hordoz. (II. Kor. 4:17) „Ha valaki jőni akar én utánam” – mondja Jézus –, „tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.” (Mt. 16:24) Embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni.

Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érzük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet. Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva, elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség életfogytig tartó engedelmesség eredménye.

Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen bűntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el; emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.

Így tesz mindenki, aki Krisztust szemléli. Minél közelebb férkőzünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik;

komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztényi tapasztalatunk minden további lépésénél bűnbánatunk mélyül. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és valljuk az apostollal együtt: „Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó.” „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ és én is a világnak.” (Rm. 7:18; Gal. 6:14)

Ugyan angyalok jegyzik fel Isten gyermekeinek szent küzdelmét és harcait; jelentik imáikat és könnyeiket; Istenre azonban ne hozzon szégyent emberi ajak ilyen kijelentéssel: én büntelen vagyok! Én szent vagyok! Megszentelt ajkak sohasem ejtenek ki ilyen elbizakodott szavakat.

Pál apostol elragadtatott a harmadik évig, leírhatatlan dolgokat látott és hallott, mégis szerényen jelentette ki: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem.” (Fil. 3:12) Noha Isten angyalai jelentették Pál apostol győzelmeit a hit erős küzdelmeiben, a menny pedig örvendett kitartó igyekezetének, s annak, hogy a jutalomra tekintve, minden mást szemétnak ítélt; bár az angyalok örömujjongva hirdették is diadalait, Pál mégsem dicsekedett sikereivel. Ilyen magatartást tanúsítson Krisztus valamennyi követője, amikor a romolhatatlan koronáért folytatott küzdelmében előbbre haladni igyekszik.

Akik hajlamosak arra, hogy saját szentségüket hangoztassák, pillantsanak Isten törvényének tükrébe. Mialatt felismerik parancsolatainak messzeható követelményeit, és megértik a törvény hivatását, hogy a gondolatok és a szív szándékainak bírója, nem dicsekszenek büntelenségükkel. János, anélkül, hogy kivonná magát hittestvérei közül, így ír: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk... Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk... Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1. Jn. 1:8, 10, 9)

Sokan vallják, hogy szentek, és állítják, hogy teljesen az Úréi; jogot formálnak Isten ígéreteire, azonban parancsolatainak engedelmeskedni nem akarnak. A törvény ezen áthágói igényt tartanak mindarra, amit Isten ígért gyermekeinek; részükről ez csupán merész elbizakodottság,

mert János kijelenti, hogy Isten iránti szeretetünket úgy mutatjuk ki, ha engedelmeskedünk parancsolatainak. Nem elegendő, ha az igazságot elméletben elfogadjuk, ha vallomást teszünk Krisztusba vetett hitünkről, ha hisszük, hogy Jézus nem volt csaló, és hogy a Biblia vallása nem csupán ravaszul kieszelt mese. János ezekről így ír: „Aki azt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk... És aki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban.” (I. Jn. 2:4-5; 3:24)

János ugyan nem tanította azt, hogy az üdvösséget engedelmesség által kiérdemelhetjük, viszont az engedelmesség a hit és a szeretet gyümölcse. Ezt mondta: „És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt.” (I. Jn. 3:5-6) Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik szívünkben, akkor érzelmeink, gondolataink és cselekedeteink összhangban lesznek Isten akaratával. A megszentelt szív összhangban él Isten törvényének szabályaival.

Vannak sokan, akik igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békét és örömet élveznek. Ez a hiányuk onnan ered, hogy a hitet nem gyakorolják. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei korlátlanok. Ilyen hívők nem nyújtanak helyes képet a megszentelt életéről, amely az igazság iránti engedelmesség által érhető el. Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. Hit által kiegyenlíthető a jellem minden fogyatékosága, megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája, fejleszthető minden jó vonása.

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért ado-

mányt, mert ígérete így szól: „Kérjetek és megadatik néktek!”

Mózes, midőn a hegyen Istennél időzött, ott láthatta annak a csodálatos épületnek mintáját, amely dicsőségének lakóhelyéül szolgált. Mi is, fenn a hegyen, Isten közelében imáink csendes kamrájában elmélkedjünk Isten dicsőséges eszményéről, amelyet gyermekei elé tűzött. Így valósította meg Isten mindenkor terveit gyermekeivel, ugyanis ha vele kapcsolatban álltak, feltárta, megvilágította előttük kegyelmi szándékát. Eljárását, ahogyan velünk igazságokat közöl, e szavak vázolják: „Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal.” (Hós. 6:3) Akit Isten értelmileg megvilágosít, ennek folyamata olyan, mint ahogyan a hajnali derengésből előtör a verőfényes napsütés.

A megszentelődés – tökéletes szeretet, tökéletes engedelmesség, tökéletes alkalmazkodás Isten akaratával szemben. Az életszentség útja az igazság iránti engedelmesség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket élettelen tettektől, külső formaságoktól, hogy az élő Istennek szolgálhasson. Nem vagyunk még tökéletesek, azonban kiváltságunk, hogy megszabaduljunk énünk, továbbá a bűn béklyóitól, és a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk.

Korunkban sokan csak azért haladnak oly lassan az istenes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtattják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítés alatt. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy a harcot naponként előlről kezdjék; a pihenés kívánatosabb, álmos szemeiket behunyják, engednek a kísértés hatalmának, ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Isten ígében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon. Nem azért jött, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is Isten városának kapuit elérni óhajtja. Gyermekeinek követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármily fáradtságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal.

Istent legjobban úgy dicsőíthetjük, ha megszentelt eszközévé válunk,

ha általunk munkálkodhat, megnyilatkozhat. Az idő gyorsan rohan, int felénk az örökkévalóság. Ne fosszuk meg Istent attól, ami az övé. Ne tagadjuk meg tőle azt, amiért ugyan jutalmat kapunk, de amit károsodásunk nélkül vissza sem tarthatunk. Isten egész szívetekeket kéri, adjátok át neki. Tulajdona az, mind a teremtés, mind a megváltás által. Értelmi erőteteket kéri, adjátok át neki, hiszen az övé. Pénzetekeket kéri, adjátok oda, mert ez is az Övé. „Nem a magatoké vagytok, mert áron vétettetek meg.” (I. Kor. 6:19-20) Isten csak a megszentelt lélek hódolatát kívánja, olyan léleket, akit a szeretet által tevékeny hit készített elő, hogy neki szolgáljon. A legmagasabb eszményt tárja elénk: a tökéletességet. Felkér bennünket, éljünk teljesen és tökéletesen Őérette ezen a világon, ahogyan Ő helytáll érettünk Isten színe előtt.

„Mert ez az Isten akaratja”, veletek, „a ti szentté lételetek.” (I. Thess. 4:3) Vajon ez a ti óhajotok is? Ha bűneitek, mint magas hegyek állják el utatokat, de megvalljátok azokat, ha megalázkodtok és bíztok a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben, akkor megbocsát nektek, és megtisztít minden igazságtalanságtól. Isten teljes engedelmisséget, alkalmazkodást követel tőletek törvénye iránt. Törvénye visszhangja szavának, amely így kiált felétek: Legyetek szentek, mindig szentebbek! Kérjétek Krisztus kegyelmének teljességét. Teljen meg szívetekek forró vággyal szentsége, igazsága után, amelyről igéje kijelenti: „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.” (Ésa. 32:17)

Mialatt lelketek sóvárogva vágyakozik Istenhez, mindig többet és többet ragadtok meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. Miközben elmélkedtek ezen kincsek felett, tulajdonaitokká válnak; kinyilatkoztatjátok a Megváltó áldozatának érdemeit, szentségének védő oltalmát, bölcsességének és erejének teljességét. „Szeplő és hiba nélkül” állít benneteket az Atya elé. (II. Pt. 3:14)

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

AT – Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
BP – Bizonyásgátételek a Prédikátoroknak
ESz – Az Evangélium Szolgái
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
JÉ – Jézus Élete
JVÚ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
KSz – Keresztény Szolgálat
Nev – Nevelés
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PP – Pátriárkák és Proféták
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok és Látomások
ÚI – Üzenet az Ifjúságnak
1-3Sz – Szemelvények E.G. White Írásaiból 1-3. kötet
1-9B – Bizonyásgátételek a Gyülekezeteknek 1-9. kötet

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

BTS – The Bible Training School,
CM – Colporteur Ministry
CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students,
CW – Counsels to Writers and Editors
FE – Fundamentals of Christian Education
FLB – The Faith I Live By
GW92 – Gospel Workers 1892
HR – The Health Reformer
OHC – Our High Calling
PUR – The Pacific Union Recorder
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
WLF – A Word to the Little Flock
1-3SG – Spiritual Gifts, vol 1-3.
1-4SP – The Spirit of Prophecy, vol. 1-4.
1-21MR – Manuscript Releases vol. 1-21.

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUHB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Léleggondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

július 6.
Imaház, iskola
és központ
létrehozására
Libériában
(4.old.)

augusztus 3.
A Generál
Konferencia
Oktatási Osztálya
részére
(25.old.)

szeptember 7.
Az Angolai
Gyülekezet központja
részére
(51.old.)